Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 15 — ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ — ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 15

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 11 Ἰουνίου 1906 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ | ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 131—28

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ
(ΣΑΜΟΥΗΛ Λ. ΚΛΕΜΕΝΣ)

Ο ΚΛΑΠΕΙΣ ΛΕΥΚΟΣ ΕΛΕΦΑΣ

Α'.

Μοὶ διηγήθη κάποιος, τοῦ ὁποίου κατὰ τύχην ἔκαμα τὴν γνωριμίαν ἐντὸς σιδηροδρόμου, τὴν ἑπομένην ἱστορίαν. Ἦτο ἄνθρωπος ὑπερβὰς τὸ ἑβδομηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὸ γλυκὺ καὶ εὐγενές, οἱ τρόποι του οἱ σοβαροὶ καὶ εἰλικρινεῖς ἀπετύπουν τὴν σφραγῖδα τῆς ἀναμφισβητήτου ἀληθείας εἰς πᾶσαν λέξιν ἐξερχομένην τῶν χειλέων του. Μοὶ διηγήθη οὗτος: Γνωρίζεις μετὰ πόσης τιμῆς λατρεύεται εἰς τὸ Σιὰμ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὁ βασιλικὸς λευκὸς ἐλέφας. Γνωρίζεις ὅτι εἶνε ἀφιερωμένος οὗτος εἰς τοὺς βασιλεῖς, καὶ μόνον οὗτοι δύνανται νὰ εἶνε κύριοι τοῦ ζῴου τούτου, καὶ ὅτι θεωρεῖται τοῦτο ἀνώτερον καὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, καθόσον ὄχι μόνον τιμᾶται, ἀλλὰ καὶ λατρεύεται. Πρὸ πέντε λοιπὸν ἐτῶν, ὅταν ἐξεσπάγη μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Σιὰμ τὸ ζήτημα τῶν συνόρων, ἀπεδείχθη ὅτι τὸ Σιὰμ εἶχεν ἄδικον. Συνεπῶς ταχέως τὸ βασίλειον τοῦτο ὑπεχώρησε ποὸ τοῦ προφανοῦς δικαίου τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ Ἄγγλος ἀντιπρόσωπος ἐδήλωσεν, ὅτι ἐθεώρει τὸν ἑαυτόν του καὶ τὴν χώραν του ἱκανοποιημένην καὶ ὅτι τὸ παρελθὸν ταχέως θὰ ἐλησμονεῖτο. Τοῦτο μεγάλως ἀνεκούφισε τὸν βασιλέα τοῦ Σιὰμ καὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως ἀποσβέσῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος τῆς δυσαρεσκείας, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ αἰσθάνηται ἡ Ἀγγλία πρὸς αὐτόν, ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ ἓν δῶρον εἰς τὴν βασίλισσαν — ὁ μόνος τρόπος δι' οὗ καθησυχάζεται ὁ ἐχθρὸς κατὰ τὰς ἰδέας τῶν Ἀνατολιτῶν. Τὸ δῶρον τοῦτο, ὄχι μόνον ἔπρεπε νὰ εἶνε βασιλικόν, ἀλλὰ κάτι περισσότερον. Καὶ ποῖον ἄλλο δῶρον ἠδύνατο νὰ εὕρῃ καταλληλότερον ἢ ἕνα λευκὸν ἐλέφαντα; Ἡ θέσις μου εἰς τὴν Ἰνδικὴν πολιτικὴν ὑπηρεσίαν ἦτο τοιαύτη ὥστε ἀνετέθη εἰς ἐμὲ νὰ μεταφέρω τὸ δῶρον εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα. Πλοῖον ἡτοιμάσθη ἐπίτηδες καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπηρέται καὶ θεράποντες δι' ἐμὲ καὶ τὸν ἐλέφαντα διωρίσθησαν καὶ ἐν καιρῷ εὐθέτῳ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπου ἀπέθεσα τὸν βασιλικὸν ἐλέφαντα εἰς θαυμάσια ἐνδιαιτήματα ἐπὶ τῆς νήσου Γέρσεϋ. Ἦτο ἀνάγκη νὰ περιμένωμεν ἐπί τινα χρόνον, ὅπως δώσωμεν καιρὸν εἰς τὸ ζῷον νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις. Παρῆλθον δεκαπέντε ἡμέραι καλῶς, ὅτε αἰφνιδίως ἤρχισαν αἱ δυστυχίαι μου. Ὁ λευκὸς ἐλέφας ἐκλάπη! Μὲ ἐξύπνησαν μίαν νύκτα καὶ μὲ ἐπληροφόρησαν περὶ τῆς φοβερᾶς ταύτης δυστυχίας. Ἐπί τινας στιγμὰς ἤμην ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀνησυχίας. Τίποτε δὲν ἠδυνάμην νὰ κάμω. Τὰ εἶχον χάσει. Τέλος κατέστην ἠρεμώτερος καὶ συνεκέντρωσα τὰς διανοητικάς μου δυνάμεις. Ἓν καὶ μόνον ἔβλεπον μέσον ἐνεργείας. Καίτοι ἀργὰ ἔτρεξα εἰς Νέαν Ὑόρκην παρεκάλεσα τὸν πρῶτον ἀστυφύλακα τὸν ὁποῖον συνήντησα νὰ μὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας. Εὐτυχῶς ἔφθανα ἐγκαίρως, δηλαδὴ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κύριος διευθυντὴς ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἦτο ὁ κ. Μπλούντ, ἄνθρωπος μετρίου ἀναστήματος, εὔρωστος καὶ ὅταν ἐσκέπτετο βαθέως εἶχεν ἕνα τρόπον νὰ συσπᾷ τὰ βλέφαρα καὶ νὰ κτυπᾷ σκεπτικῶς τὸ μέτωπον διὰ τῶν δακτύλων τῆς χειρός του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σᾶς ἔδιδεν ἐντυπώσεις ὅτι εὑρίσκεσθε ἀπέναντι ἀτόμου ὄχι κοινοῦ.

Ἡ ἁπλῆ θέα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου μοῦ ἔδωκεν ἐμπιστοσύνην καὶ ἐλπίδας. Ἐξήγησα πρὸς αὐτὸν τὰ αἴτια τῆς ἐπισκέψεώς μου. Ἔμεινε τόσον ἀπαθὴς ὡσὰν νὰ τοῦ ἔλεγον ὅτι κάποιος μοῦ εἶχε κλέψει τὸν σκύλλον μου. Μοὶ ἔδειξε μίαν ἕδραν καὶ μοὶ εἶπεν ἠρέμα:

— Ἀφήσατέ με νὰ σκεφθῶ μίαν στιγμήν, παρακαλῶ.

Ἔπειτα ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης του καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλήν ἐπὶ τῆς χειρός του. Εἰς τὸ ἀπώτερον τέρμα τοῦ δωματίου διάφοροι ὑπάλληλοι εἰργάζοντο καὶ ὁ θόρυβος τῶν γραφίδων αὐτῶν ἦτο ὁ μόνος ἦχος ὅστις ἠκούετο. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ διευθυντὴς ἔμενε βυθισμένος εἰς σκέψεις. Τέλος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησα τότε ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν χαρακτηριστικῶν του, ὅτι εἶχεν ἤδη καταστρώσει τὲς σκέψεις του καὶ τὸ σχέδιόν του. Καὶ τότε μοὶ εἶπε, καὶ ἡ φωνή του ἦτο ἐπιβλητική.

— Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν εἶνε συνήθης. Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν μὲ ἀσφάλειαν, καὶ μὲ ὑπολογισμόν. Κυρίως πρέπει νὰ τηρήσωμεν μυστικότητα μεγάλην, μυστικότητα βαθεῖαν καὶ ἀπόλυτον. Μὴ ἀναφέρῃς εἰς κανένα ἀπολύτως τίποτε περὶ τοῦ ζητήματος, οὔτε εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐφημεριδογράφους. Ἀναλαμβάνω, νὰ τοὺς φωτίσω ἐγὼ ὁ ἴδιος διὰ νὰ μάθουν μόνον ὅ,τι πρέπει νὰ μάθουν.

Ταῦτα εἰπὼν ἔκρουσε κώδωνα καὶ ἕνας νέος ἐνεφανίσθη.

— Ἄλαρικ, λέγει πρὸς αὐτόν, εἰπὲ εἰς τοὺς ρέπορτερ νὰ μείνουν μίαν στιγμήν.

Ὁ παῖς ἀπεσύρθη.

— Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ διευθυντής, ἂς προβῶμεν εἰς τὸ ἔργον μας καὶ συστηματικῶς μάλιστα. Τίποτε δὲν κατορθοῦται εἰς τὰς ἰδικάς μας ἐπιχειρήσεις χωρὶς μέθοδον.

Ἔλαβε μίαν γραφίδα καὶ ὀλίγον χάρτην.

— Τώρα... Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἐλέφας;

— Χασσὰν Μπὲν Ἀλῆ Μπὲν Σελὴμ Ἀβδουλλὰ Μεχαμὲτ Μωϋσῆς Ἀλαμμὰλ Γιαμσετγεγήμποῦ Δουλὴπ Σουλτὰν Ἐμποῦ Μπουδμπόρ.

— Πολὺ καλά. Τὸ μικρό του ὄνομα;

— Γιούμπο.

— Πολὺ καλά.

— Ἐγεννήθη;

— Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Σιάμ.

— Οἱ γονεῖς ζοῦν;

— Ὄχι, ἀπέθανον.

— Εἶχεν ἄλλα τέκνα;

— Ὄχι ὁ κλαπεὶς ἐλέφας ἦτο μονογενής.

— Πολὺ καλά. Αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Τώρα περιγραψατέ μου παρακαλῶ τὸν ἐλέφαντα καὶ μὴ παραλείψητε καμμίαν λεπτομέρειαν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε αὕτη ἀσήμαντος, δηλαδὴ ὅσον νομίζετε ταύτην ἀσήμαντον σεῖς. Δι' ἀνθρώπους τοῦ ἐπαγγέλματός μου δὲν ὑπάρχουν ἀσήμαντοι λεπτομέρειαι. Ἔκαμα τὴν περιγραφήν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος κατέγραφε. Μετὰ ταῦτα μοὶ λέγει.

— Ἀκούσατε τώρα νὰ τὴν ἀναγνώσω. Ἂν ἔχω πουθενὰ λάθη, διορθώσωτέ με. Καὶ ἀνέγνωσεν ὡς ἀκολούθως.

— Ὕψος 19 πόδες, μῆκος ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τῆς ῥίζης τῆς οὐρᾶς 6 πόδες. Ὁλικὸν μῆκος συμπεριλαμβανομένης τῆς προβοσκίδος καὶ τῆς οὐρᾶς 48 πόδες. Μῆκος τῶν ὀδόντων 9 1/2 πόδες. Ὦτα ἀνάλογα. Χρῶμα τοῦ ἐλέφαντος λευκόν, εἰς ἕκαστον οὖς ἔχει ὀπὴν μεγέθους πινακίου, ἵνα εἰσάγονται κοσμήματα καὶ τὸ ζῷον ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ πιτυλίζει μὲ νερὸ τοὺς θεατὰς καὶ νὰ κακοποιῇ μὲ τὴν προβοσκίδα του, ὄχι μόνον ἄτομα τῆς γνωριμίας του ἀλλὰ καὶ πάντα ξένον. Χωλαίνει ἐλαφρῶς εἰς τὸν ἀριστερὸν ὀπίσθιον πόδα καὶ ἔχει μικρὸν σημάδι εἰς τὸν ἀριστερὸν ἐμπρόσθιον πόδα προκληθὲν ἀπὸ καύσιμον. Ἔφερε κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς κλοπῆς ἐπὶ τῆς ῥάχεως πύργον περιέχοντα ἕδρας διὰ δεκαπέντε ἄτομα, καὶ ὕφασμα χρυσοποίκιλτον ἐνὸς αὐτοῦ, μεγέθους συνήθους τάπητος.

Λάθη δὲν ὑπῆρχον. Ὁ ἐπόπτης ἔκρουσε τὸν κώδωνα, ἐνεχείρισε τὴν περιγραφὴν εἰς τὸν Ἀλάρικον καὶ εἶπε.

— Νὰ τυπωθοῦν ἀμέσως πενῆντα χιλιάδες ἀντίτυπα καὶ νὰ σταλοῦν εἰς ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ γραφεῖα καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐνεχυροδανειστήρια.

Ὁ Ἀλάρικος ἀπεσύρθη.

— Καλὰ ἕως ἐδῶ. Τώρα ἔχετε κάμμίαν φωτογραφίαν τοῦ ἐλέφαντος;

Τοῦ ἐνεχείρισα μίαν. Τὴν ἐξήτασε κριτικῶς καὶ εἶπε:

— Καλὴ καὶ αὐτή, ἀφοῦ καλλιτέρα δὲν ὑπάρχει. Βλέπετε ἔχει τυλιγμένην τὴν προβοσκίδα ἐντὸς τοῦ στόματος. Αὐτὸ εἶνε ἀτύχημα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μᾶς παραπλανήσῃ, διότι βεβαίως ὁ ἐλέφας δὲν κρατεῖ τὴν προβοσκίδα του κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἔκρουσε καὶ πάλιν τὸν κώδωνα.

— Ἀλάρικε. Νὰ παραγγελθοῦν ἀμέσως πενῆντα χιλιάδες ἀντίγραφα ἀπὸ αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν ἑνωρὶς τὸ πωῒ καὶ νὰ σταλῇ ἀπὸ μία μαζὶ μὲ κάθε ἐγκύκλιον.

Ὁ Ἀλάρικος ἀπεσύρθη ὅπως φροντίσῃ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν.

Ὁ διευθυντὴς λέγει:

— Θὰ ὑπάρξῃ ἀνάγκη νὰ προσφέρωμεν μίαν ἀνταμοιβήν. Τί ποσὸν νὰ θέσωμεν;

— Τί λέγετε σεῖς;

— Ἂς ἀρχήσωμεν ἀπὸ 25,000 δολάρια. Εἶνε ὑπόθεσις πολύπλοκος καὶ δύσκολος. Ὑπάρχουσι χιλιάδες διεξόδων καὶ εὐκαιρίαι ἀποκαλύψεως. Αὐτοὶ οἱ κλέπται ἔχουσι φίλους καὶ γνωρίμους παντοῦ.

— Καὶ τοὺς γνωρίζετε ποῖοι εἶνε;

Τὸ ἀποθὲς καὶ ἄκαμπτον πρόσωπον τοῦ διευθυντοῦ δὲν ἐμαρτύρει τίποτε. Οὔτε μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἐλάχιστον ἡ ἀπάντησίς του, τόσον ἡσύχως εἶχε προφέρει τὰς λέξεις.

— Δὲν πειράζει περὶ τούτου. Εἰμπορεῖ νὰ τοὺς γνωρίζω. Κατὰ γενικὸν κανόνα λαμβάνομεν μίαν ἰδέαν περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ τρόπου τῆς κλοπῆς καὶ ἐκ τοῦ εἴδους αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς σημαντικότητος ταύτης. Εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν δὲν πρόκειται περὶ λωποδύτου ἢ κλέπτου τῶν ξενοδοχείων. Νὰ εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου. Ὁ ἐλέφας δὲν ἐκλάπη ἀπὸ πρωτόπειρον κλέπτην. Ἀλλά, καθὼς ἔλεγον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ταξειδίου, τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ καὶ ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν οἱ κλέπται θὰ καλύψωσι τὰ ἴχνη των, τὸ ποσὸν τῶν 25 χιλιάδων δολλαρίων θὰ εἶνε μικρὸν ποσόν, ἀλλὰ τέλος πάντων. Ἂς ἀρχήσωμεν ἀπὸ αὐτό.

Τοιουτοτρόπως ἐμείναμεν σύμφωνοι διὰ τὸ ποσόν. Κατόπιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος τοῦ ὁποίου οὐδὲν διέφυγε, τὸ δυνάμενον νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς κλοπῆς, εἶπε:

— Ὑπάρχουσι περιστάσεις εἰς τὰς ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ἐγκληματίαι ἀνεκαλύφθησαν ἀπὸ τῆς ὀρέξεώς των. Τώρα εἰπέ μου, τί τρώγει αὐτὸς ὁ ἐλέφας καὶ πόσον;

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποιόν, εἰμπορεῖ νὰ φάγῃ ὅ,τι δήποτε. Τρώγει ἕνα ἄνθρωπον, τρώγει μίαν Βίβλον. Τρώγει ὅ,τι δήποτε μεταξὺ ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ μιᾶς Βίβλου

— Καλά, πολὺ καλά. Ἀλλὰ μοῦ λέγετε πολὺ γενικὰ πράγματα. Μοῦ χρειάζονται λεπτομέρειαι καὶ αἱ λεπτομέρειαι εἶνε τὰ σπουδαιότερα μέρη εἰς τὸ ἰδικόν μας ἐμπόριον. Ἔχει καλῶς ὡς πρὸς τὸν ἐλέφαντα καὶ μὴ παραλείψητε καμμίαν λεπτομέρειαν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε αὕτη ἀσήμαντος, δηλαδὴ ὅσον νομίζετε ταύτην ἀσήμαντον σεῖς. Δι' ἀνθρώπους τοῦ ἐπαγγέλματός μου δὲν ὑπάρχουν ἀσήμαντοι λεπτομέρειαι. Ἔκαμα τὴν περιγραφήν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος κατέγραφε. Μετὰ ταῦτα μοὶ λέγει.

— Ἀκούσατε τώρα νὰ τὴν ἀναγνώσω. Ἂν ἔχω πουθενὰ λάθη, διορθώσωτέ με. Καὶ ἀνέγνωσεν ὡς ἀκολούθως.

— Ὕψος 19 πόδες, μῆκος ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τῆς ῥίζης τῆς οὐρᾶς 6 πόδες. Ὁλικὸν μῆκος συμπεριλαμβανομένης τῆς προβοσκίδος καὶ τῆς οὐρᾶς 48 πόδες. Μῆκος τῶν ὀδόντων 9 1/2 πόδες. Ὦτα ἀνάλογα. Χρῶμα τοῦ ἐλέφαντος λευκόν, εἰς ἕκαστον οὖς ἔχει ὀπὴν μεγέθους πινακίου, ἵνα εἰσάγονται κοσμήματα καὶ τὸ ζῷον ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ πιτυλίζει μὲ νερὸ τοὺς θεατὰς καὶ νὰ κακοποιῇ μὲ τὴν προβοσκίδα του, ὄχι μόνον ἄτομα τῆς γνωριμίας του ἀλλὰ καὶ πάντα ξένον. Χωλαίνει ἐλαφρῶς εἰς τὸν ἀριστερὸν ὀπίσθιον πόδα καὶ ἔχει μικρὸν σημάδι εἰς τὸν ἀριστερὸν ἐμπρόσθιον πόδα προκληθὲν ἀπὸ καύσιμον. Ἔφερε κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς κλοπῆς ἐπὶ τῆς ῥάχεως πύργον περιέχοντα ἕδρας διὰ δεκαπέντε ἄτομα, καὶ ὕφασμα χρυσοποίκιλτον ἐνὸς αὐτοῦ, μεγέθους συνήθους τάπητος.

Λάθη δὲν ὑπῆρχον. Ὁ ἐπόπτης ἔκρουσε τὸν κώδωνα, ἐνεχείρισε τὴν περιγραφὴν εἰς τὸν Ἀλάρικον καὶ εἶπε.

— Νὰ τυπωθοῦν ἀμέσως πενῆντα χιλιάδες ἀντίτυπα καὶ νὰ σταλοῦν εἰς ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ γραφεῖα καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐνεχυροδανειστήρια.

Ὁ Ἀλάρικος ἀπεσύρθη.

— Καλὰ ἕως ἐδῶ. Τώρα ἔχετε κάμμίαν φωτογραφίαν τοῦ ἐλέφαντος;

Τοῦ ἐνεχείρισα μίαν. Τὴν ἐξήτασε κριτικῶς καὶ εἶπε:

— Καλὴ καὶ αὐτή, ἀφοῦ καλλιτέρα δὲν ὑπάρχει. Βλέπετε ἔχει τυλιγμένην τὴν προβοσκίδα ἐντὸς τοῦ στόματος. Αὐτὸ εἶνε ἀτύχημα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μᾶς παραπλανήσῃ, διότι βεβαίως ὁ ἐλέφας δὲν κρατεῖ τὴν προβοσκίδα του κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἔκρουσε καὶ πάλιν τὸν κώδωνα.

— Ἀλάρικε. Νὰ παραγγελθοῦν ἀμέσως πενῆντα χιλιάδες ἀντίγραφα ἀπὸ αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν ἑνωρὶς τὸ πωῒ καὶ νὰ σταλῇ ἀπὸ μία μαζὶ μὲ κάθε ἐγκύκλιον.

Ὁ Ἀλάρικος ἀπεσύρθη ὅπως φροντίσῃ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν.

Ὁ διευθυντὴς λέγει:

— Θὰ ὑπάρξῃ ἀνάγκη νὰ προσφέρωμεν μίαν ἀνταμοιβήν. Τί ποσὸν νὰ θέσωμεν;

— Τί λέγετε σεῖς;

— Ἂς ἀρχήσωμεν ἀπὸ 25,000 δολάρια. Εἶνε ὑπόθεσις πολύπλοκος καὶ δύσκολος. Ὑπάρχουσι χιλιάδες διεξόδων καὶ εὐκαιρίαι ἀποκαλύψεως. Αὐτοὶ οἱ κλέπται ἔχουσι φίλους καὶ γνωρίμους παντοῦ.

— Καὶ τοὺς γνωρίζετε ποῖοι εἶνε;

Τὸ ἀποθὲς καὶ ἄκαμπτον πρόσωπον τοῦ διευθυντοῦ δὲν ἐμαρτύρει τίποτε. Οὔτε μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἐλάχιστον ἡ ἀπάντησίς του, τόσον ἡσύχως εἶχε προφέρει τὰς λέξεις.

— Δὲν πειράζει περὶ τούτου. Εἰμπορεῖ νὰ τοὺς γνωρίζω. Κατὰ γενικὸν κανόνα λαμβάνομεν μίαν ἰδέαν περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ τρόπου τῆς κλοπῆς καὶ ἐκ τοῦ εἴδους αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς σημαντικότητος ταύτης. Εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν δὲν πρόκειται περὶ λωποδύτου ἢ κλέπτου τῶν ξενοδοχείων. Νὰ εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου. Ὁ ἐλέφας δὲν ἐκλάπη ἀπὸ πρωτόπειρον κλέπτην. Ἀλλά, καθὼς ἔλεγον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ταξειδίου, τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ καὶ ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν οἱ κλέπται θὰ καλύψωσι τὰ ἴχνη των, τὸ ποσὸν τῶν 25 χιλιάδων δολλαρίων θὰ εἶνε μικρὸν ποσόν, ἀλλὰ τέλος πάντων. Ἂς ἀρχήσωμεν ἀπὸ αὐτό.

Τοιουτοτρόπως ἐμείναμεν σύμφωνοι διὰ τὸ ποσόν. Κατόπιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος τοῦ ὁποίου οὐδὲν διέφυγε, τὸ δυνάμενον νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς κλοπῆς, εἶπε:

— Ὑπάρχουσι περιστάσεις εἰς τὰς ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ἐγκληματίαι ἀνεκαλύφθησαν ἀπὸ τῆς ὀρέξεώς των. Τώρα εἰπέ μου, τί τρώγει αὐτὸς ὁ ἐλέφας καὶ πόσον;

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποιόν, εἰμπορεῖ νὰ φάγῃ ὅ,τι δήποτε. Τρώγει ἕνα ἄνθρωπον, τρώγει μίαν Βίβλον. Τρώγει ὅ,τι δήποτε μεταξὺ ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ μιᾶς Βίβλου

— Καλά, πολὺ καλά. Ἀλλὰ μοῦ λέγετε πολὺ γενικὰ πράγματα. Μοῦ χρειάζονται λεπτομέρειαι καὶ αἱ λεπτομέρειαι εἶνε τὰ σπουδαιότερα μέρη εἰς τὸ ἰδικόν μας ἐμπόριον. Ἔχει καλῶς ὡς πρὸς

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Κατὰ τὸν κ. Κ. Μὰρφ Μπῶνελ, σοφὸν καθηγητὴν τῆς Φυσιολογίας, ὀνειρευόμεθα ὅτι πίπτομεν καὶ κρημνιζόμεθα, διότι οἱ πρόγονοί μας συνήθιζον διὰ τὸν φόβον τῶν θηρίων νὰ κοιμῶνται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων καὶ σκαρφαλωνόμενοι εἰς κανένα κλάδον ἐσώζοντο, μετέδωσαν δὲ τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασαν κατὰ τὴν πτῶσιν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν διὰ τοῦ νόμου τῆς ἐξελίξεως.

Τὰ φαντάσματα, τὰ ὁποῖα μᾶς καταδιώκουν ἀλλ' οὐδέποτε μᾶς πιάνουν καθ' ὕπνον, εἶνε ἐπίσης ἀναμνήσεις κληρονομικαὶ ἀληθινῶν τοιούτων ζῴων, τὰ ὁποῖα κατεδίωκον πράγματι τοὺς προγόνους μας. Ὄνειρα πτήσεως, ἐρυθρῶν χρωμάτων καὶ ἄλλων αἰσθήσεων παραδόξων, εἶνε ἐπίσης ἀποτελέσματα κληρονομικότητος. Τὰ σοβαρὰ ἀτυχήματα τῶν προγόνων μας εἶχαν κάμῃ βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἐπιζησάντων καὶ ἡ ἐντύπωσις αὕτη μετεδόθη διὰ τοῦ νόμου τῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς κληρονομικότητος εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους ἐν εἴδει κοιμωμένης μνήμης, λέγει ὁ σοφὸς καθηγητής.

Κατὰ τὸ ὄνειρον τῆς πτώσεως ἀφυπνιζόμεθα ἐγκαίρως, διότι ἡ ζωηροτάτη αἴσθησις τοῦ κινδύνου παρήγαγεν ἐπὶ τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων ἰσχυροτάτας ἐντυπώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπανελαμβάνοντο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν καὶ μετεδόθησαν κατὰ τὸν νόμον τῆς κληρονομικότητος εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν οἱ πίπτοντες ἔφθαναν μέχρι τοῦ ἐδάφους οὕτως ὥστε ἢ ἀπέθνησκον ἀπ' εὐθείας ἢ ἐπληγώνοντο σοβαρῶς καὶ ἀπέθνησκον βραδύτερον, συνέβαινεν ὥστε ἡ ἐντύπωσις αὕτη — ἡ ἐντύπωσις τοῦ στόπ, τοῦ σταματήματος — νὰ μὴ μεταδοθῇ εἰς τοὺς ἐπιγενομένους, ἀφοῦ οἱ αἰσθανθέντες αὐτὴν ἀπέθανον χωρὶς νὰ ἀφήσουν μετὰ τὴν πτῶσίν των ἀπογόνους ὥστε νὰ μεταδώσουν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐντύπωσιν. Διὰ τοῦτο, προτοῦ φθάσωμεν εἰς τὸ βάθος τοῦ βαράθρου ἐν ὀνείρῳ, ἐξυπνῶμεν.

Ἓν ἄλλο ὄνειρον πολὺ κοινὸν εἶνε τὸ ὄνειρον ὁ ἐφιάλτης τῆς καταδιώξεως ὑπὸ ζῴων τεράτων. Κατὰ τοῦτο ὁ κοιμώμενος αἰσθάνεται τὴν φοβερὰν ἀγωνίαν νὰ τὸν ξεκυνηγοῦν ἀπαίσια τέρατα καὶ αὐτὸς νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ τρέξῃ, διότι τὰ πόδια του εἶνε βαρύτατα καὶ δὲν δύναται νὰ τὰ σύρῃ. Εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν μὲ ἕνα μικρὸ πουλί, τὸ ὁποῖον ὑπνωτίζεται ἀπὸ τὸ παγερὸν μάτι ἑνὸς ἑρπετοῦ. Εὐτυχῶς τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐξυπνῶμεν καὶ ὁ ἐφιάλτης διαλύεται.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ πρόγονοί μας, ζῶντες ὡς πίθηκοι, περιεστοιχίζοντο ἀπὸ τὰ προκατακλυσμιαῖα ἐκεῖνα μεγάλα θηρία, τῶν ὁποίων ἀπολιθώματα εὑρίσκομεν εἰς τὰ γεωλογικὰ στρώματα, ἀπὸ πτερωτοὺς δράκοντας, ἢ πτεροδακτύλους, ἀπὸ ἀτλαντοσαύρους καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐκλείψαντα τέρατα. Καὶ συχνὰ βεβαίως θὰ κατεδιώκοντο ὑπὸ τῶν θηρίων τούτων καὶ ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον κατέβαλλον οἱ πρόγονοί μας διὰ νὰ σωθοῦν ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀγωνία τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζον, μετεδόθη διὰ τῆς ἐγκεφαλικῆς κυμάνσεως εἰς τοὺς ἀπογόνους. — Τὸ ὄνειρον καθ' ὃ βλέπει τις ὅτι πετᾷ περιεσώθη εἰς τὸ βάθος τῆς κοιμωμένης μνήμης ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἐξελίξει του ἀπὸ τοῦ ἀτελεστάτου ὄντος εἶχε φθάσει εἰς τὴν τάξιν τῶν πτερωτῶν.

Εἰκόνες, παριστῶσαι τὰ εἰς τοὺς προγόνους μας συμβάντα, τῶν ὁποίων ἡ ἐντύπωσις διὰ τοῦ νόμου τῆς κληρονομικότητος διετηρήθη εἰς τὴν κοιμωμένην μνήμην μας καὶ πράγει τὰ ὄνειρα.

τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν καθισιά του, ὅπως θὰ εἴπωμεν, ἢ ἂν προτιμᾶτε, εἰς μίαν ἡμέραν, πόσους ἀνθρώπους φρέσχους τρώγει ;

—Πολὺ ὀλίγον θὰ τὸν ἔμελλεν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν φρέσκοι ἢ ἁλατισμένοι. Εἰς τὴν καθησιά του θὰ ἔτρωγε πέντε συνήθεις ἀνθρώπους.

— Πολὺ καλά. Πέντε ἀνθρώπους. Θὰ τὸ γράψω αὐτό. Ποίας ἐθνικότητας προτιμᾷ ;

—Εἶνε ἀδιάφορος διὰ τὴν ἐθνικότητα. Προτιμᾷ τοὺς γνωρίμους, ἀλλὰ δὲν τρέφει καὶ καμμίαν ἀντιπάθειαν πρὸς τοὺς ξένους.

— Πολὺ καλά. Τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰς Βίβλους. Πόσας Βίβλους θὰ ἔτρωγεν εἰς τὴν καθισιά του ;

— Μίαν ὁλόκληρον ἔκδοσιν.

— Δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Ἐννοεῖτε ἐκδόσεις συνήθεις εἰς ὄγδοον σχῆμα, ἢ ἐκδόσεις οἰκογενειακὰς εἰκονογραφημένας ;

— Δεκάρα δὲν δίδει διὰ τὰς εἰκονογραφίας.

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ αὐτό. ἐννοῶ τὸν ὄγκον. Μία συνήθης βίβλος ὀγδόου σχήματος ζυγίζει δύο περίπου λίτρας καὶ ἡμίσειαν, ἐνῷ ἡ εἰκονογραφημένη ἔκδοσις εἰς σχῆμα τέταρτον ζυγίζει δέκα ἢ δώδεκα. Πόσας εἰκονογραφημένας βίβλους θὰ ἔτρωγε τὸ λοιπόν ;

—Ἂν ἐγνωρίζατε αὐτὸν τὸν ἐλέφαντα, δὲν θὰ ἠρωτᾶτε. Θὰ ἔτρωγεν ὅσας τοῦ ἐδίδατε.

—Ἂς κάμωμε λοιπὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀξίας τῆς τροφῆς του εἰς δολλάρια καὶ ἑκατοστά. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ φθάσωμεν εἰς ἕνα συμπέρασμα. Μία εἰκονογραφημένη βίβλος στοιχίζει ἑκατὸν δολλάρια τὸ ἀντίτυπον, ἐὰν αἱ εἰκόνες της εἶνε τοῦ Δορὲ καὶ τὸ δέσιμόν της ἐκ ρωσσικοῦ δέρματος ;

— Τότε θὰ ἀπῃτοῦντο πενῆντα χιλιάδες δολλάρια, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μίαν ἔκδοσιν ἀπὸ πενταχόσια ἀντίτυπα.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβέστερον. Θὰ τὸ γράψω. Πολὺ καλά. Ὁ ἐλέφας σας ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ ἀνθρώπους καὶ βίβλους. Ἕως ἐδῶ καλά. Καὶ τί ἄλλο τρώγει ; Μοῦ χρειάζονται λεπτομέρειαι.

— Εἰμπορεῖ νὰ ἀφήσῃ τὰς βίβλους διὰ νὰ φάγῃ πλίνθους, καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἀφήσῃ τοὺς πλίνθους διὰ νὰ καταβροχθίσῃ φιάλας, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰς φιάλας διὰ νὰ φάγῃ ὑφάσματα, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰ ὑφάσματα διὰ νὰ φάγῃ γάττους καὶ νὰ ἀφήσῃ τοὺς γάττους διὰ νὰ φάγῃ στρείδια, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰ στρείδια διὰ νὰ φάγῃ ζαμπόν, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸ ζαμπὸν διὰ νὰ φάγῃ ζάχαριν, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν ζάχαριν διὰ νὰ φάγῃ τσουρέκια, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰ τσουρέκια διὰ νὰ φάγῃ πατάτες, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὲς πατάτες διὰ νὰ φάγῃ χόρτον, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸ χόρτον διὰ νὰ φάγῃ ἄχυρα, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰ ἄχυρα διὰ νὰ φάγῃ φακήν, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν φακὴν διὰ νὰ φάγῃ ρίζι, μὲ τὸ ὁποῖον κυρίως καὶ ἐμεγάλωσε. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ὑπὸ τὸν ἥλιον τὸ ὁποῖον νὰ μὴ τρώγῃ, ἐκτὸς εὐρωπαϊκοῦ βουτύρου· θὰ τὸ ἔτρωγε καὶ αὐτό, μόνον ἂν ἠδύνατο νὰ τὸ γευθῇ.

— Πολὺ καλά. Γενικὴ ποσότης τροφῆς.....ἂς ποῦμε περίπου...

—Ἀπὸ ἓν τέταρτον τοῦ τόννου ἕως μισὸ τόννο.

— Καὶ πίνει ;

— Ὅλα τὰ ρευστά. Γάλα, νερό, κονιάκ, κρασί, καστορέλαιον, μουρουνόλαδο, λάδι, ξύδι, καρβολικὸν ὀξύ. Περιττὸν νὰ τὰ ἀπαριθμῶ. Ὅ,τι ρευστὸν ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν σας καταγράψετέ το. Πίνει ὅλα τὰ ρευστὰ ἐκτὸς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καφέ.

— Πολὺ καλά. Καὶ ἡ ποσότης ;

— Βάλετε πέντε ἕως δεκαπέντε βαρέλια. Ἡ δίψα του ποικίλλει. Αἱ ἄλλαι του ὀρέξεις ὄχι.

— Αὐτὰ εἶνε πράγματα ἀσυνήθη. Ἔπρεπε νὰ μᾶς προμηθεύσουν ἐνδείξεις διὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψωμεν.

Ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

— Ἀλάριχε, κάλεσε τὸν λοχαγὸν Μπούρνς.

Ὁ Μπούρνς ἐνεφανίσθη. Ὁ διευθυντὴς ἐξέθεσεν εἰς αὐτὸν ὁλόκληρον τὴν ὑπόθεσιν μὲ ὅλας της τὰς λεπτομερείας. Κατόπιν εἶπε μὲ καθαροὺς ἀποφασιστικοὺς τόνους, ὡς ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὰ σχέδια ἔχουσι σαφῶς καθορισθῇ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε συνειθισμένος νὰ διατάσῃ.

— Λοχαγὲ Μπούρνς. Δόσε ὁδηγίας εἰς τοὺς μυστικοὺς Τζόνς, Δόβις, Χάλιχ, Μπάτς καὶ Χάκεν νὰ παρακολουθήσωσι τὰ ἴχνη τοῦ ἐλέφαντος.

— Μάλιστα κύριε.

— Τοποθέτησον ἰσχυρὰν φρουράν, ἀπὸ τριάκοντα ἄνδρας, μὲ ἐπικουρίαν ἐξ ἄλλων τριάκοντα παρὰ τὸ μέρος ὅπου συνέβη ἡ κλοπή, καὶ νὰ φρουροῦν ἐκεῖ ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ νὰ μὴ ἀφήνωσι κανένα νὰ πλησιάσῃ ἐκτὸς τῶν ρεπόρτερ—χωρὶς ἔγγραφον ἄδειάν μου.

— Μάλιστα κύριε.

— Τοποθέτησον μυστικοὺς μὲ πολιτικὰ ἐνδύματα εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς καὶ ἀτμοπλοϊκὰς ἀποθήκας καὶ εἰς ὅλους τοὺς δρόμους οἱ ὁπαῖοι ἄγουσιν ἐκ τῆς Γέρσεϋ, μὲ διαταγὰς νὰ ἐρευνῶσιν ὅλα τὰ ὕποπτα πρόσωπα.

— Μάλιστα κύριε.

— Νὰ ἐφοδιάσῃς ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους μὲ φωτογραφίας καὶ περιγραφὰς τοῦ ἐλέφαντος καὶ νὰ ὁδηγήσῃς τούτους νὰ ἐρευνῶσιν ὅλα τὰ τραῖνα καὶ τὰς λέμβους εἰς τὰ ἀναχωροῦντα πλοῖα.

— Μάλιστα κύριε.

— Ἂν εὑρεθῇ ὁ ἐλέφας, ἂς συλληφθῇ καὶ νὰ μοὶ σταλῇ ἀμέσως τηλεγράφημα.

— Μάλιστα κύριε.

— Νὰ πληροφορηθῶ ἀμέσως ἂν εὑρεθῶσιν ἴχνη του.

— Μάλιστα κύριε.

— Δῶσε διαταγὴν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ λιμένος νὰ προσέχουν.

— Μάλιστα κύριε.

— Στεῖλε μυστικοὺς μὲ πολιτικὰ ἐνδύματα εἰς ὅλους τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς μέχρι τοῦ Καναδᾶ πρὸς βορρᾶν, μέχρι τοῦ Ὀχάϊο πρὸς δυσμὰς καὶ μέχρι τῆς Βασιγκτῶνος πρὸς νότον.

— Μάλιστα κύριε.

— Τοποθέτησον εἰδικοὺς εἰς ὅλα τὰ τηλεγραφεῖα νὰ ἀκροῶνται ὅλα τὰ τηλεγραφήματα καὶ νὰ ἀπαιτήσωσι νὰ μεταφράζωνται ὅλα τὰ κρυπτογραφικὰ τηλεγραφήματα.

— Μάλιστα κύριε.

— Καὶ ὅλα αὐτὰ νὰ γίνωσι μὲ ἀπόλυτον ἐντελῶς ἀπόλυτον μυστικότητα.

— Μάλιστα κύριε.

— Νὰ μοὶ δώσῃς ἀναφορὰν εἰς τὴν συνήθῃ ὥραν.

— Μάλιστα κύριε.

— Πήγαινε.

— Μάλιστα κύριε.

Καὶ ἀνεχώρησε.

Ὁ Διευθυντὴς Μπλοὺντ ἐσιώπησε καὶ πρὸς στιγμὴν ἔμεινε σιωπηλός, ἐνῷ τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐψυχραίνετο καὶ ἐγάνετο. Κατόπιν ἐστράφη πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ λέγει.

— Δὲν θέλω νὰ καυχῶμαι. Δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ συνήθειά μου. Ἀλλά... θὰ εὑρεθῇ ὁ ἐλέφας.

Ἔθλιψα θερμῶς τὴν χεῖρα του καὶ τὸν εὐχαρίστησα ἀπὸ καρδίας μάλιστα. Ὅσον περισσότερον ἔβλεπον τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τόσον περισσότερον τὸν ἐθαύμαζον καὶ ἐξεπλησσόμην διὰ τὰ μυστηριώδη θαύματα τοῦ ἐπαγγέλματός του. Κατόπιν ἀπεχωρίσθημεν, διότι ἦτο νὺξ καὶ ἐγὼ μετέβην οἴκαδε μὲ καρδίαν ἐλαφροτέραν ἢ ὅταν τὸν ἐπεσκέφθην εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Β'

Τὴν ἑπομένην αἱ ἐφημερίδες ὅλαι περιέγραφον τὴν κλοπὴν μὲ τὰς μικροτέρας λεπτομερείας. Εἶχον μάλιστα καὶ προσθήκας, συνισταμένας ἀπὸ ὁ Μυστικὸς τάδε, ὁ Μυστικὸς τάδε καὶ αἱ θεωρίαι τοῦ τάδε καὶ τοῦ τάδε, πῶς ἔγεινεν ἡ κλοπή, ποῖοι ἦσαν οἱ κλέπται καὶ ἂν εἶχον ἀποδράσει μὲ τὴν λείαν των. Ἐξετίθεντο ἔνδεκα τοιαῦται θεωρεῖαι καὶ ἐκάλυπτον ἁπάσας τὰς πιθανότητας. Καὶ αὐτὸ τὸ μοναδικὸν γεγονὸς μαρτυρεῖ πόσον ἀνεξάρτητοι σκεπτικοὶ εἶνε οἱ μυστικοὶ ἀστυνόμοι. Δύο θεωρίαι δὲν ὡμοίαζον πρὸς ἀλλήλας, ἐκτὸς μόνον εἰς μίαν ἐκπληκτικὴν περίπτωσιν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ αἱ ἕνδεκα θεωρίαι συνεφώνουν. Καὶ τοῦτο ἦτο ὅτι, καίτοι τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς οἰκοδομῆς μου εἶχε καταστραφῆ, καίτοι ἡ μία καὶ μόνη θύρα ἔμενε κλειδωμένη, ὁ ἐλέφας δὲν εἶχεν ἀπαχθῆ διὰ τῆς σχισμάδος, ἀλλὰ δι' ἄλλης (μὴ εἰσέτι ἀνακαλυφθείσης) διεξόδου. Ὅλοι συνεφώνουν ὅτι οἱ κλέπται εἶχον κάμει τὴν σχισμάδα πρὸς παραπλάνησιν τῆς ἀστυνομίας. Τοῦτο, ἐγὼ ἢ οἱοσδήποτε ἄλλος κοινὸς ἄνθρωπος, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ βάλω εἰς τὸν νοῦν μου. Οἱ μυστικοὶ ὅμως ἀστυνόμοι ἦσαν ὅλοι σύμφωνοι περὶ τούτου. Τοιουτοτρόπως, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχον ὑποθέσει ἦτο τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔφερε κανὲν μυστήριον, ἦτο αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχον παραπλανηθῆ. Αἱ ἕνδεκα θεωρίαι ὅλαι ὠνόμαζον τοὺς ὑποτιθεμένους κλέπτας, ὄχι ὅμως ὅλαι τοὺς αὐτούς. Ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν ὑπόπτων ἀτόμων ἀνήρχετο εἰς τριάκοντα ἑπτά. Αἱ περιγραφαὶ τῶν διαφόρων ἐφημερίδων ἔκλειον μὲ τὴν σπουδαιοτέραν ὅλων τῶν γνωμῶν, τὴν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας Μπλούντ. Μέρος τῆς περιγραφῆς ταύτης εἶχεν ὡς ἀκολούθως. «Ὁ διευθυντὴς γνωρίζει ποῖοι εἶνε οἱ δύο πρωτουργοί. Εἶνε ὁ Μπὸκ Δούφη καὶ ὁ Κόκκινος Μὰκ Φάδεν. Δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς κλοπῆς, ὁ διευθυντὴς ἦτο ἐν γνώσει, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἀπόπειρα καὶ ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὅπως οἱ δύο περίφημοι κακοποιοὶ παρακολουθῶνται. Δυστυχῶς ὅμως τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος τὰ ἴχνη αὐτῶν ἀπωλέσθησαν καὶ προτοῦ ἀνευρεθῶσι, τὸ πουλὶ εἶχε πετάξει, δηλαδὴ ὁ ἐλέφας εἶχε κλαπῆ. Ὁ Δούφη καὶ ὁ Μὰκ Φάδδεν εἶνε οἱ τολμηρότεροι τοῦ ἐπαγγέλματος. Ὁ Διευθυντὴς ἔχει λόγους νὰ πιστεύῃ, ὅτι αὐτοὶ εἶνε οἱ κλέψαντες τὴν σόμπαν ἐκ τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας μίαν ψυχρὰν χειμερινὴν νύκτα τοῦ παρελθόντος ἔτους συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ὁ ἴδιος ὁ Διευθυντὴς καὶ ὅλοι οἱ μυστικοὶ ἀστυνόμοι ἐξεπάγιασαν καὶ μόλις ἐσώθησαν ἀπὸ αἰφνίδιον ἐκ ψύξεως θάνατον τῇ ἐγκαίρῳ ἀρωγῇ ἰατρῶν». Ὅταν ἀνάγνωσα τὸ πρῶτον ἥμισυ τῶν ἀνωτέρω ἐξεπλάγην ὑπέροπτε διὰ τὴν θαυμασίαν ὀξύνειαν τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου. Ὄχι μόνον εἶδε τὰ πάντα μὲ διαύγειαν σπανίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρυβῇ ἀπὸ αὐτόν. Ἔσπευσα εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ εἶπον εἰς αὐτὸν ὅτι ἤλπιζον, νὰ εἶχεν ἤδη συλλάβει τοὺς κλέπτας. Ἡ ἀπάντησίς του ὑπῆρξεν ἁπλουστάτη.

— Ἡ δικαιοδοσία μας δὲν εἶνε νὰ προλαμβάνομεν τὸ ἔγκλημα, ἀλλὰ νὰ τὸ τιμωρήσωμεν. Καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ τιμωρήσωμεν παρὰ ἀφοῦ διαπραχθῇ.

Παρετήρησα ὅτι ἡ μυστικότης μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσει, ἐξηλείφθη ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων. Ὄχι μόνον τὰ γεγονότα ἀλλὰ καὶ ὅλα μας τὰ σχέδια καὶ ὅλοι μας οἱ σκοποὶ εἶχον ἀποκαλυφθῆ. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὕποπτα πρόσωπα εἶχον ὀνομασθῆ· τώρα ἀναμφιβόλως οἱ κακοποιοὶ θὰ μετημφιέζοντο καὶ θὰ ἐκρύπτοντο.

— Ἄφετέ τους νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν· θὰ εὕρουν ὅτι ὅταν εἶμαι ἕτοιμος, ἡ χεῖρ μου θὰ πέσῃ ἐπ' αὐτῶν, εἰς τοὺς μυστικούς των τόπους, ὡς χεὶρ εἱμαρμένης ἀλάνθαστος. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐφημερίδας ἂς τὰς ὑποφέρωμεν. Φήμη, ὑπόληψις, διαρκὴς δημοσία ὑπόμνησις, εἶνε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρὶ τοῦ ἀστυνόμου. Ὁ ἀστυνόμος πρέπει νὰ δημοσιεύῃ τὰ γεγονότα του, ἄλλως θὰ ὑποτεθῇ ὅτι δὲν ἔχει τίποτε. Πρέπει νὰ δημοσιεύῃ τὴν θεωρίαν του, διότι τίποτε δὲν ὑπάρχει παραδοξώτερον ἢ ἐκπληκτικώτερον ἀπὸ μίαν ἀστυνομικὴν θεωρίαν, τίποτε δὲν φέρει ἐφ' ἡμῶν τόσον θαυμάσιον σεβασμόν. Πρέπει νὰ δημοσιεύωμεν τὰ σχέδιά μας, διότι οἱ δημοσιογράφοι ἐπιμένουν νὰ τὰ ἔχουν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀνηθῶμεν τίποτε χωρὶς νὰ τοὺς προσβάλωμεν. Πρέπει νὰ δεικνύωμεν ταχτικῶς εἰς τὸ κοινὸν τί κάμνομεν. Ἄλλως τὸ κοινὸν θὰ νομίζῃ ὅτι δὲν κάμνομεν τίποτε. Εἶνε μᾶλλον εὐχάριστον νὰ βλέπωμεν μίαν ἐφημερίδα γράφουσαν. «Ἡ ἔκτακτος καὶ ἔξυπνος θεωρία τοῦ ἀστυνόμου Μπλοὺντ ἔχει ὡς ἑπεται» παρὰ νὰ τὴν ἀκούωμεν νὰ λέγῃ σαρκασμούς.

— Ἐννοῶ αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγετε· ἀλλὰ παρετήρησα, ὅτι εἰς ἓν μέρος τῶν παρατηρήσεών σας εἰς τὰς ἐφημερίδας σήμερον τὴν πρωΐαν, ἠρνήθητε νὰ εἴπητε τὴν γνώμην σας εἰς ἓν σημεῖον μικρᾶς σημασίας.

— Ναί. Πάντοτε κάμνομεν τοῦτο· ἀλλὰ παράγει καλὸν ἀποτέλεσμα. Ἐκτὸς τούτου δὲν ἐσχημάτισα γνώμην ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου.

Κατέθεσα ἀρκετὰ σεβαστὸν ποσὸν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅπως ἀντιμετωπισθῶσι τὰ τρέχοντα ἔξοδα καὶ ἐκάθησα ἀναμένων νέα. Ἀνεμένομεν τὰ τηλεγραφήματα τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ φθάσουν εἰς ὀλίγας στιγμάς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀνέγνωσα ἐκ νέου τὰς ἐφημερίδας ὡς καὶ τὴν περιγραφικήν μας ἐγκύκλιον καὶ παρετήρησα ὅτι ἡ ἀμοιβὴ τῶν 25,000 δολλαρίων, ἐφαίνετο προσφερομένη μόνον εἰς μυστικούς. Εἶπον ὅτι ἐνόμιζον ὅτι ἔμελλε νὰ προσφερθῇ εἰς οἱονδήποτε ὁ ὁποῖος θὰ εὕρισκε τὸν ἐλέφαντα.

Ὁ Διευθυντὴς λέγει :

— Οἱ μυστικοὶ θὰ εὕρωσι τὸν ἐλέφαντα, ἐξ οὗ ἡ ἀνταμοιβὴ θὰ δοθῇ ἐκεῖ ὅπου πρέπει. Ἂν ἄλλοι εὕρουν τὸν ἐλέφαντα, θὰ κατωρθώσωσι τοῦτο παρακολουθοῦντες τοὺς μυστικοὺς καὶ ἐπωφελούμενοι τῶν ἐνδείξεων καὶ τῶν κόπων. Συνεπῶς ὁπωσδήποτε οἱ μυστικοὶ ἀστυνόμοι θὰ πάρουν τὴν ἀμοιβήν. Τὸ πρακτικώτερον εἶνε νὰ ἀκονίζωνται ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀφιεροῦσι τὸν καιρὸν καὶ τὸν ἐγκέφαλον αὐτῶν εἰς τοιαύτας ἐργασίας καὶ ὄχι νὰ χορηγῶνται ἀμοιβαὶ εἰς τὸν τυχόντα πολίτην ὁ ὁποῖος καθ' ἁπλῆν σύμπτωσιν εὑρίσκει τι, ἄνευ βασάνου καὶ προσπαθείας.

Τοῦτο βεβαίως ἦτο λογικόν. Τώρα τὰ τηλεγραφήματα ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν. Ἠνοίγη τὸ πρῶτον καὶ ἀνεγνώσαμεν τὰ ἑπόμενα·

Σταθμὸς Φλόουερ 7.30' π. μ.

«Εὗρον ἔνδειξιν. Συνέχειαν βαθέων ἰχνῶν ἐδῶ ἐξοχήν. Ἠκολούθησα δύο μίλια ἀνατολὰς ἄνευ ἀποτελέσματος. Ὑποθέτω ἐλέφας διευθύνθη δυτικῶς. Στρέφω πρὸς δυσμὰς παρακολουθήσω».

Μυστικὸς Δάρλεϋ

—Ὁ Δάρλεϋ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀστυνομικοὺς, λέγει ὁ ἐπόπτης· θὰ μάθωμεν καὶ ἄλλα ἀπὸ αὐτὸν ἐντὸς ὀλίγου.

Τὸ δεύτερον τηλεγράφημα ἠνοίγη.

Σταθμὸς Μπάρκερ 7.30' μ. μ.

«Ἔφθασα πρὸ ὀλίγου. Τὸ ἐργοστάσιον τῶν ὑάλων ὑπέστη διάρρηξιν τὴν νύκτα. Ἐκλάπησαν 800 φιάλαι. Τὸ μόνον μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει νερὸ ἐδῶ πλησίον ἀπέχει 5 μίλλια. Μεταβαίνω ἐκεῖ. Ὁ ἐλέφας θὰ εἶνε διψασμένος. Φιάλαι ἦσαν κεναί».

Μυστικὸς Μπάκερ

Αὐτὸ ὑπόσχεται πολλά, λέγει ὁ διευθυντής. Σᾶς τὸ εἶπον, ὅτι αἱ ὀρέξεις τοῦ ζῴου μᾶς ἐχρειάζοντο.

Τηλεγράφημα No 3.

Τέϋλορβιλ 8.15 π. μ.

«Θημονιὰ χόρτου ἐξηφανίσθη νύκτωρ. Πιθανῶς ἐφαγώθη. Εὗρον ἐνδείξεις. Παρακολουθῶ».

Μυστικὸς Χάβαρ

—Περιφέρεται ὁ διαβολοελέφας, λέγει ὁ μυστικός. Θὰ τὸν πιάσωμε ποῦ θὰ πάῃ.

Σταθμὸς Φλόουερ 9 π. μ.

«Παρακολούθησα ἴχνη τρία μίλλια δυτικῶς. Εἶνε μεγάλα, βαθέα. Συνήντησα γεωργὸν, λέγοντα, ὅτι δὲν εἶνε ἴχνη ἐλέφαντος. Λέγει, ὅτι εἶνε τρύπαι διὰ δένδρα. Δόσατε διαταγάς».

Δάρλεϋ

—Ἀχά ! συνένοχος τῶν κλεπτῶν ! Ζεσταίνει τὸ πρᾶγμα, λέγει ὁ διευθυντής.

Καὶ ἔστειλε τὸ ἑπόμενον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Δάρλεϋ :

«Συλλάβετε τὸν γεωργὸν καὶ βιάσατε αὐτὸν ὀνομάσῃ συνενόχους. Ἐξακολουθήσατε παρακολουθοῦντες τὰ ἴχνη, ἐν ἀνάγκῃ μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ».

Μπλοὺντ

Ἑπόμενον τηλεγράφημα.

Σταθμὸς Κόνεϋ 8.45 π. μ.

«Διερρήχθη γραφεῖον ἀεριόφωτος νύκτωρ. Ἐκλάπησαν ἀποδείξεις πληρωμῶν 3 μηνῶν. Ἔλαβον ἐνδείξεις. Παρακολουθῶ.

Μόρφυ

— Ὕψιστε Θεέ ! κραυγάζει ὁ διευθυντής.— Μήπως τρώγει καὶ ἀποδείξεις πληρωμῶν ὁ ἐλέφας ;

— Ἐξ ἀγνοίας ἴσως. Ἀλλὰ οἱ λογαριασμοὶ δὲν ὑποστηρίζουν τὴν ζωὴν ἂν δὲν προστεθῇ εἰς τὸν στόμαχον καὶ τίποτε ἄλλο.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

Ὁ ἐργάτης ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν ἀναπαύεται διὰ τῆς ἐνασχολήσεως ταύτης σωματικῶς. ὁ δὲ καλλιτέχνης ὁ ἀγαπῶν τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις ἀναπαύεται ἐκ τῆς τέχνης του ὑποβάλλων εἰς ἐργασίαν τὰ μέλη του. Οὕτω ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἦτο ταπητοποιός, ὁ Σαὶν Μάρκος Ζιραρδῖνος ξυλουργός.

Λεγκουβὲ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ ῥεκὸρ τῶν φιλολογικῶν περιέργων, ὅπως πᾶν ἄλλο περίεργο, βεβαίως ἀνήκει εἰς τοὺς ἰδιοτρόπους Ἀμερικανούς.

Ὅλοι εἰξεύρουν, ὅτι τὰ ἄρθρα καὶ ὅλη ἡ ὕλη ἐν γένει, τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, γενναίως ἀμείβονται, ἀλλὰ πλεῖστοι δὲν γνωρίζουν ἀκόμη πόσα μέσα μεταχειρίζονται οἱ διευθυνταὶ τῶν μεγάλων περιοδικῶν ἵνα ἔχουν πάντοτε ὕλην πρωτότυπον καὶ ἐνδιαφέρουσαν. Ἐσχάτως κάποιος διευθυντὴς περιοδικοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης ἔγραφεν εἰς γνωστὸν καὶ περίφημον συγγραφέα, ἀποστέλλων εἰς αὐτὸν ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν πέντε φράγκων.

«*Κύριε,*

»Μόλις λάβετε τὸ ποσὸν τοῦτο ἀποστείλατέ μου παρακαλῶ μίαν λέξιν μόνον διὰ τὴν ὁποίαν θέλετε κρατήσῃ ὡς πληρωμὴν τὸ τάλληρον.»

Ὁ συγγραφεύς, ἐτσέπωσε τὰ χρήματα καὶ ἀπήντησεν :

«Εὐχαριστῶ».

Ὅπως βλέπετε, ἰδιοτροπία καὶ ἁπλότης, ἀξίζουσα πέντε φράγκα.

Ἀλλὰ διὰ νὰ λάβουν ἰδέαν οἱ ἀναγνῶσταί μας τοῦ πόσον ἀνταμείβονται εἰς Ἀμερικὴν οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρομεν ἕτερον περίεργον.

Ἄλλος μέγας διευθυντὴς περιοδικοῦ ἀμερικανικοῦ τῆς Φιλαδελφείας, ἔγραφε τελευταίως εἰς τὸν περίφημον Ρῶσσον συγγραφέα Λέοντα Τολστόϊ, νὰ τοῦ ἀποστείλῃ ὁλόκληρον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον, ἦτο πρόθυμος νὰ πληρώσῃ **300 φράγκα** τὴν... γραμμήν.

Πόσοι καὶ πόσοι συγγραφεῖς καὶ Ἕλληνες καὶ ξένοι, θὰ ζηλεύουν τὸν μεγάλον Τολστόϊ, καὶ ὄχι τόσο διὰ τὴν φήμην ὅσον διὰ τὴν γενναίαν . . . πληρωμὴν τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου. Χωρὶς ὅμως νὰ λησμονήσουν ὅτι ὁ Ρῶσσος συγγραφεὺς δὲν γράφει διὰ τὸ χρῆμα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰδέαν· ὡς ὀπαδὸς τῆς κοινοκτημοσύνης δὲν ἐκτιμᾷ τὸ χρῆμα, ἀλλὰ τὸ σκορπίζει εἰς τοὺς χωρικοὺς τῆς Γιασνάγια Πολιάνας. Franz

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ἡ σκουριασμένη ἄγκυρα.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ λιμανιοῦ στὴν ἀμμουδιὰ χω-
[σμένη
Ὅποιος παράσῃ ἀπὸ 'κεῖ θὰ 'δῇ λησμονημένη
Μιὰν ἄγκυρα μεγάλη.
Κιτρινιασμένη ἀπ' τὴ σκουριὰ κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ
[χρόνια
Ἐκεῖ μιὰ μέρα ἐρρίχτηκε καὶ θὲ νὰ μείνῃ αἰώνια
Κοντὰ στὸ περιγιάλι.

Καθὼς τὸν ναύτη τὸν παληὸ ποῦ γύρισε τὴ σφαῖρα
Τὰ γεράτειά μάσ' τὴ στεριὰ τὸν ρίχνουνε μιὰ μέρα
Κι' ἀποσταμένος κι' ἔρημος τὰ βήματά του σέρνει,
Ἔτσι κι' αὐτὴ ποῦ γύρισε τῆς θάλασσας τὰ βάθη
Τώρα σκουριάζει· μοναχὴ στὴν ἄκρια ποῦ ἐστάθη
Καὶ λυπημένη γέρνει.

Γύρω της σὰν παρηγοριὰ ἡ θάλασσα ξαπλόνει
Τὸ γαλανό τὸ κῦμά της καὶ τήνε στεφανόνει
Μὲ τὸ λευκὸ ἀφρό της.
Ποιὸς ξέρει τί νὰ τῆς μηνᾷ μὲ τὸ μικρὸ κογχύλι
Ποῦ ἀπ' τὸ κῦμα σέρνεται κοντὰ στὸ σίδερό της.

Φύκια πολλὰ τριγύρω της τῆς ἔχει μαζεμένα
Ποῦ τὴν σκεπάζουνε, χλωμὰ κ' αὐτὰ καὶ μαραμένα,
Σὰν νεκρικὸ σεντόνι.
Ὅμως κι' ἐκεῖνα ὁ ἄνεμος ὁ κρύος τοῦ χειμῶνος
Ὅταν γυρνᾷ στὸ πέλαγος καὶ τὸ ταράζῃ μόνος
Ἀλύπητα σαρόνει.

Καμμιὰ φορὰ στὴν μοναξιὰ ὅταν ψαρᾶς διαβαίνῃ
Ἀράζει τὴ βαρκούλα του καὶ τραγουδῶντας δένει
Στὴν σκουριασμένη ἄγκυρα σφιχτὰ τὸ παλαμάρι,
Κι' ἡ ἄγκυρα περήφανη τὰ νειάτα της θυμᾶται
Καὶ βρίσκει μέσ' 'ς τὴν ἐρημιὰ ποῦ γύρω της πλα-
[νᾶται
Τὴν πρώτη της τὴ χάρι.

Πῶς μοιάζει μὲ τὴν ἄγκυρα κι' ἡ ἄτυχη καρδιά
[μου !
Ἀπὸ τοῦ βίου τὸ καῦμό, τὰ τόσα βάσανά μου,
Τὴν ξέχασε ἡ χαρά.
Μὰ τάχα ἐκεῖ ποῦ ξεψυχᾷ καὶ μόνη της θὰ σβύσῃ
Καινούργιοι πόθοι δὲ θαρθοῦν γιὰ νὰ τὴν ἐξυπνήσουν
Ἀκόμα μιὰ φορά ;

Ι. Δαμιανός.

Παρὰ τοῖς ἀνοήτοις, ὁ ζωέμπορος ὁ ἐπιδεικνύων πιθήκους πλειοτέρας ἀπολαύει ἐκτιμήσεως ἢ ὁ σοφός· προσφέρουσιν εἰς τὸν πρῶτον βούτυρον καὶ ἄλλα πολλὰ τρόφιμα. τὸν δὲ δεύτερον ἀφίνουσι ν' ἀπέλθῃ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας.

Θηβαίου σοφοῦ

Ι. Φ. ΟΛΤΜΑΝΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Βόλφερτ ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῷ ἡ Ματθίλδη ἔλεγε γελῶσα.

— Ὁ μοναχὸς Πέτρος ὅλο λέγει κουβέντες. Πέτρε! μὴν κάμνῃς θερμὰ τὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν. Αἱ γυναῖκες γνωρίζουν ἂν εἶνε ὡραῖαι ἢ ὄχι.

— Καὶ ὅμως ὁ Πέτρος λέγει τὴν ἀλήθειαν, μητέρα, ἀπήντησεν ὁ Βόλφερτ, ἐνῷ ὁ Πέτρος προσέθετε.

— Βόλφερτ, ἔχει δίκαιον. Γνωρίζω ὅτι, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ εἴπω πότε πρέπει. Κύτταξε τὴν Χίλδαν. Ἔχεις καλὴν κόρην, Ματθίλδη καὶ ἡ χρυσῆ της ἀλυσίδα. .

— Ὦ! αὐτὴν τὴν φορῶ διὰ τελευταίαν φοράν, λέγει ἡ Χίλδα, ταὐτοχρόνως ἀφαιροῦσα αὐτὴν ἀπὸ τὸν λαιμόν της. Ὁ Βόλφερτ ἠθέλησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

— Καὶ διατί, ἀγαπητὴ Χίλδα; Γνωρίζεις πόσον μοὶ ἀρέσκει νὰ τὴν φορῇς! Μὴ τὴν βγάζεις δι' ἀγάπην μου!

— Δι' ἀγάπην σου; Ὦ σὲ παρακαλῶ, ἄφες με νὰ κάμω ὅτι θέλω. Θὰ μοὶ ἀρνηθῇς τοῦτο, Βόλφερτ;

Ὁ μοναχὸς καὶ ἡ Ματθίλδη ἔβλεπον μετ' ἐκπλήξεως. Ἡ πρώτη των περὶ τῆς μαγικῆς δυνάμεως τῆς ἀλύσεως σκέψις, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν των. Καὶ ὁ Βόλφερτ αὐτὸς παρετήρει ἄπορος τὴν γυναῖκά του.

— Βόλφερτ, λέγει ἡ Χίλδα, καὶ ἡ φωνή της ἦτο σοβαρὰ καὶ σταθερά. Μὲ κατέστησες σύζυγόν σου, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃς. Σὲ ἀγαπῶ. Περισσότερα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθῃς. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστις μου δύνανται μόνα νὰ σὲ ἀνταμείψουν, δι' ὅσα δι' ἐμὲ ἔπραξες. Ἔσωσες τὴν ζωήν μου καὶ ἐφρόντισες δι' ἐμέ. Ὦ! μὴ ἀνακινεῖς τὴν κεφαλήν. Τὸ γνωρίζω. Γνωρίζω ὅτι ἔζων καὶ ἐνεδυόμην μὲ ἔξοδά σου καὶ ὅμως ἔμενον πλησίον σου, διότι σὲ ἠγάπων....

— Χίλδα! ἀνεφώνησεν ὡς ἔξαλλος ὁ Βόλφερτ, καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν του, ἐνῷ ἐκείνη ἐξηκολούθησε μειδιῶσα.

— Ἐκτὸς σοῦ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς τῆς ἀγαπητῆς μας μητρὸς καὶ τοῦ οἰκιακοῦ μας φίλου. Δύναμαι λοιπὸν νὰ ὁμιλήσω ἐλευθέρως. Ναὶ σὲ ἠγάπων καὶ ἤλπιζον ὅτι μὲ ἠγάπας. Τώρα εἶμαι σύζυγός σου. Ἡ μόνη προῖκα τὴν ὁποίαν λαμβάνεις εἶνε νὰ ἐργάζεσαι δι' ἐμέ. Ἴσως δὲν θὰ εἶμαι ποτὲ εἰς θέσιν νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τίποτε. Δὲν ἔχω τίποτε παρὰ μόνον αὐτὴν τὴν ἁλυσίδα. Θὰ κρατήσω μόνον τὸ κόσμημα. Λάβε τὴν ἁλυσίδα καὶ πώλησέ την. Λάβε την, εἶνε πᾶν ὅ,τι ἔχω.

Ὦ! σὲ παρακαλῶ μὴ μοῦ ἀρνηθῇς τοῦτο.

— Ἀγαπητή μου σύζυγος, λέγει ὁ Βόλφερτ. Διὰ τί τοῦτο; οἱ βραχίονές μου εἶνε δυνατοί. Δύναμαι νὰ ἐργάζωμαι καὶ νὰ κερδίζω. Γνωρίζω ὅτι ἡ ἁλυσίδα ἔχει μεγάλην ἀξίαν ἀλλά...

— Εἶνε ἡ πρώτη παράκλησις τῆς συζύγου σου. Μήπως θὰ μὲ ἀγαπᾷς περισσότερον ἐπειδὴ θὰ ἔχω αὐτὸν τὸν χρυσόν; Ἰδοὺ ὅτι κρατῶ τὸ ἄλλο κόσμημα.

Εἰπὲ καὶ σὺ τίποτε, μητέρα! Πρέπει νὰ μοὶ ἀρνηθῇ τοῦτο ὁ Βόλφερτ;

Ἡ γραῖα καὶ ὁ μοναχὸς ἠκροῶντο, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Ματθίλδη ἐγνώριζε κάλλιστα, πόσον χρήσιμον θὰ ἦτο τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκέρδιζον ἐκ τῆς πωλήσεως τῆς ἁλύσεως ἤκουσε, ὅμως τὸν υἱόν της λέγοντα.—Δὲν θέλω νὰ τῆς ἀφαιρέσω τίποτε!

Ἐκείνη ἀπήντησεν.

— Ὁ Βόλφερτ ἔχει δίκαιον, ἀγαπητό μου παιδί. Εἶσθε ἀκόμη νέοι. Κράτησε, τὴν ἁλυσοίδα. Ὁ Βόλφερτ θέλει νὰ τὴν ἔχῃς. Ὦ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ τὴν πωλήσητε ποτέ. Καὶ ὅταν τέλος ὑπάρξῃ ἀνάγκη, τότε βλέπετε.

— Ἀκούεις; λέγει ὁ Βόλφερτ, θέτων τὴν ἁλυσσιν εἰς τῆς Χίλδας τὰς χεῖρας.— Μοῦ κοστίζει πολὺ νὰ σοῦ ἀρνηθῶ μίαν χάριν. Ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ φερθῶ ἀσυνειδήτως. Δὲν ἔχομεν ἀκόμη καμμίαν ἀνάγκην.

— Δὲν κάμνεις καλά, Βόλφερτ, ἀλλὰ γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, λέγει ἡ νεαρὰ γυνὴ μὲ θλῖψιν.

Μετ' ὀλίγον ὁ μοναχὸς Πέτρος ἀνεχώρει ἀφοῦ ηὐλόγησε τὸν Βόλφερτ καὶ τὴν Χίλδαν.

Ὅταν ὁ Βόλφερτ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, διότι εἶχεν ἐξέλθει ὅπως ἀποχαιρετήσῃ τὸν μοναχόν, εἶδε τὴν Χίλδαν ἱσταμένην παρὰ τὴν μητέρα του, ἥτις τὴν ἐνηγκαλίζετο. Καὶ ὅταν ἡ μήτηρ του ἐνηγκαλίσθη τοῦτον καὶ εὐτυχὴς τοῖς εἶπε.— Ἀγαπᾶσθε πάντοτε τέκνα μου.

Ὁ Βόλφερτ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς μετὰ τῆς συζύγου του καὶ οἱ δύο ἀνεφώνησαν.

—Ὦ! εὐλόγησόν μας μητέρα!

*

Δύο ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Βόλφερτ, καὶ τὰ δύο ἔτη ὑπῆρξαν εὐτυχῆ. Πολλάκις ἡ γραῖα ἐγέλα μετὰ τοῦ μοναχοῦ Πέτρου, διὰ τοὺς προτέρους των φόβους, ἕνεκα τῶν φημῶν περὶ τῆς Χίλδας. Δὲν ἐγνώριζεν οὔτε ἡ ἰδία, πῶς εἶχε τόσον ἀποβλακωθῇ ὥστε νὰ νομίσῃ τὴν κόρην της γοργόναν καὶ ἀπεσταλμένην τοῦ Σατανᾶ. Καὶ τὰ δύο της τέκνα ἦσαν εὐτυχῆ, καίτοι δὲ ἡ Χίλδα, συχνὰ πυκνὰ ἀνέβαινεν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, διὰ νὰ ρίψῃ ἕνα βλέμμα εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν ἦτο ποτὲ πλέον περίλυπος, καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο, ἔκρυπτε τοῦτο εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της, διὰ νὰ μὴ κουράζῃ τὸν σύζυγον ἢ τὴν μητέρα της.

Μετ' ὀλίγον ἡ Χίλδα ἔτεκε τέκνον. Καὶ εἰς κακὸν δυστυχῶς καιρόν.

— Μίαν ἡμέραν ὁ Βόλφερτ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον.

— Μητέρα! ποῦ εἶνε ἡ γυναῖκα μου; λέγει.

— Εἶνε εἰς τὴν καμαράν της καὶ ἀσπρίζει τοὺς τοίχους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὰς τελευταίας βροχὰς ἔχουν γίνει ἐλεεινοί.

— Ἀλήθεια, μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν βαστᾷ πλέον. Ἴσως καὶ νὰ πέσῃ καμμία μέρα ἐπάνω μας....

— Βόλφερτ! εἶνε τὸ σπίτι τῶν πατέρων μας!

— Συγγνώμην μητέρα, ἀλλὰ....

— Δὲν ἔχει ἀλλὰ....Γνωρίζεις τὴν ἐπιθυμίαν μου.

— Ἔπρεπε νὰ μὴ εἴπω τίποτε μητέρα, ἀλλὰ εἴμεθα πτωχοί, πολλοὶ πτωχοὶ τώρα, ἀλλὰ μὴ λέγῃς τίποτε εἰς τὴν Χίλδα.

—Ἡ Χίλδα τὸ γνωρίζει πολὺ καλὰ καὶ πολλάκις κλαίει. Κλαίει διότι δὲν θέλεις νὰ πωλήσῃς τὴν ἁλυσίδα καὶ διότι μὲ τὴν ραπτικήν της δὲν κερδίζει τώρα ἀρκετά.

— Εἶνε τόσον καλή, μητέρα, τόσον γενναία. Καὶ μία καλὴ γυναῖκα φέρει πάντοτε εὐτυχίαν. Δὲν ἔχω ὅμως δουλιές. Ἡ βάρκα μου εἶνε ἡ ἴδια, γερὴ ὅπως ἄλλοτε, ἐγὼ εἶμαι πάντοτε ὁ ἴδιος Βόλφερτ Κόγεμαν. Δυστυχήματα δὲν μοῦ συνέβησαν διὰ νὰ μὴ μὲ ὑποστηρίζουν οἱ φορτωταί. Καὶ ὅμως δὲν μὲ προτιμοῦν τώρα. Σήμερον τοῦ δημάρχου ἡ Κυρία πῆγε μὲ τὴν βάρκα τοῦ Λάρδ. Ὦ! διατί νὰ τὸ ξεύρω τὸ γιατί; τὸ πιστεύεις μητέρα; Προέρχεται ἀπὸ τὴν γυναῖκά μου!

—Ἀπὸ τὴν Χίλδα! ἀδύνατον Βόλφερτ!

—Ἀληθὲς μητέρα. Καὶ τί ἔκαμεν ἡ γυναῖκά μου; Χάρις εἰς τὰς φροντίδας μας δὲν ἔμαθε τίποτε δι' ὅσα λέγονται, καὶ τὰ ὁποῖα πολλάκις μὲ κάμουν ἔξαλλον. Ὅλος ὁ κόσμος νομίζουν τὴν Χίλδα γοργόνα. Ὅλοι πιστεύουν ὅσα λέγει ὁ Τάϊλ. Καὶ δὲν πιστεύει κανεὶς ἐμὲ ὁ ὁποῖος εἶμαι σύζυγός της. Μὰ θὰ ἔλθῃ καμμιὰ ἡμέρα ποῦ δὲ ξεύρω καὶ ἐγὼ τί νὰ κάμω....

— Βόλφερτ, τῷ λέγει ἡ Ματθίλδη ἀνήσυχος, χάριν ἐμοῦ, τῆς γυναῖκάς σου καὶ τοῦ παιδιοῦ σου, μὴ παραφέρεσαι. Κάμνε ὑπομονήν. Συλλογίσου ὅτι ὑπάρχουν καὶ φυλακαί.

—Αὐτὸ συλλογίζομαι καὶ ἐγὼ μητέρα! λέγει ὁ Βόλφερτ, ἀλλὰ πῶς νὰ ὑπομονεύω ὅταν ἀκούω νὰ λέγουν ὅτι καὶ τὸ παιδί μου εἶνε ἕνα τέρας....

—Ἄφες τους νὰ λέγουν. Κάμνε ὑπομονὴν καὶ ὁ Θεὸς θὰ φωτίσῃ τὸν νοῦν των. Ὁ Πέτρος λέγει πολλάκις ὅτι ὅταν ὁ κόμπος φθάνει εἰς τὸ χτένι, ἔρχεται ἀλλαγή.

—Ἔχεις δίκαιον μητέρα! ἄλλα δὲν ἔπρεπε νὰ ἀκούσω τὰς παρακλήσεις καὶ τὰ δάκρυα τῆς γυναῖκας μου, νὰ παύσω μεταφέρων ὅπλα καὶ πολεμοφόδια εἰς τὴν Γάνδην. Τότε δὲν θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὸ σπίτι μὲ τῆς τσέπες ἀδιανές. Τώρα ὅμως ποῦ ἔχω καὶ παιδί, πρέπει νὰ σκεφθῶ διαφορετικά. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἀλλὰ ἀκούω τὴν Χίλδα νὰ ἔρχεται. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴ τῆς λέγεις τίποτε.

—Τί νὰ μὴ μοῦ εἴπῃ; ἐρωτᾷ ἡ Χίλδα εἰσερχομένη. Εἰπέ μου Βόλφερτ, τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ μάθω;

—Μὴ τρέμῃς γυναῖκα! ἀπαντᾷ ὁ Βόλφερτ βεβιασμένως γελῶν. Διηγούμην κάτι εἰς τὴν μητέρα, χωρὶς νὰ γνωρίζω ὅτι ἡ Χίλδα μου εἶνε τόσον περίεργος. Χά! Χά!

—Μὲ γελᾷς, ἀπαντᾷ ἐκείνη. Δὲν δύνασαι νὰ με ἀπατήσῃς. Ἡ καρδία μου μαντεύει. Μὴ λέγῃς τίποτε διότι δὲν θὰ σὲ πιστεύσω. Θέλεις νὰ ταξειδεύσῃς διὰ τὴν Γάνδην!

Ὁ Βόλφερτ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσιώπησεν. Ἐκείνη ἐξηκολούθησε.

—Αὐτὸ εἶνε; τότε εἰπέ το, διὰ νὰ δύναμαι νὰ προσεύχωμαι διὰ σέ. Παναγία Παρθένα! Μὴ τὸν ἀφήσῃς νὰ λάβῃ τοιοῦτον διάβημα. Ἔχω τὴν δύναμιν νὰ κρατήσω ἐγὼ τὸ σπίτι νὰ μὴ πέσῃ ἀπὸ τὰς βροχὰς καὶ θὰ τὸ πράξω.

—Σὺ Χίλδα; ἠρώτησεν ὁ Βόλφερτ ἀπορῶν ἐνῷ ἡ μήτηρ του ἐθαύμαζε.— Τί θὰ ἔκαμνεν ἡ Χίλδα; Ἦτο ὑπεράνθρωπος; Ἦτο πνεῦμα;

—Ἔχω τὴν ἁλυσίδα καὶ τὸ κόσμημα, θὰ τὰ πωλήσωμε.

—Ποτέ! λέγει ὁ Βόλφερτ.

—Καὶ διατί ὄχι; Ναὶ μὲν ἦτο προσφιλὲς τὸ κόσμημα, ἀλλὰ αἱ ἀνάγκαι μας εἶνε μεγάλαι! Ἂν μᾶς συμβῇ κἀνὲν δυστύχημα;

—Εἶνε τὰ μόνα πράγματα τὰ ὁποῖα ἔχεις καὶ πρέπει νὰ τὰ φυλάξῃς.

—Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο; Πῶς δύνασαι νὰ ὁμιλῇς τοιουτοτρόπως; Δὲν ἔχω τὴν ἀγάπην σου; τὴν ἀγάπην τῆς μητρός μας; Δὲν ἔχω τὸ παιδί; Θέλω καλλίτερα κοσμήματα ἀπὸ αὐτά;

—Χίλδα, Χίλδα. δὲν δύναμαι νὰ τὸ παραδεχθῶ.

Δὲν θὰ τὰ πωλήσω!

—Διὰ τὸν ἑαυτόν σου ὄχι, ἀλλὰ διὰ τὴν μητέρα σου, διὰ τὴν γυναῖκά σου, πρέπει νὰ τὰ πωλήσῃς!—Καὶ λαβοῦσα τὸ παιδίον ἀπὸ τὸ λίκνον προσέθεσε. — Διὰ τὸ παιδί σου πρέπει νὰ τὰ πωλήσῃς! Δὲν τὸ ἀγαπᾷς; Δὲν θυσιάζῃς τὰ πάντα δι' αὐτό;

—Γυναῖκα! φωνάζει ὁ Βόλφερτ συγκεκινημένος, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶπε τίποτε ἡ Χίλδα ἀπετάθη πρὸς τὴν γραῖαν.—Μητέρα εἰ τὲ καὶ σὺ τίποτε.

—Ὁ Βόλφερτ εἶνε πολὺ γενναῖος δὲν θὰ ἀρνηθῇ τίποτε—καὶ στραφεῖσα πρὸς τοῦτον λέγει.—Υἱέ μου, μὴ εἶσαι τόσον ἐπίμονος. Μὴ ἀποδιώκῃς τὴν βοήθειαν τοῦ οὐρανοῦ, διότι ἴσως οἱ ἅγιοι κελεύουν τὴν Χίλδαν νὰ ἐνεργῇ τοιουτοτρόπως.

—Ἂς εἶνε· δὲν ἐπιμένω λοιπὸν περισσότερον. Τὰ πέρνω Χίλδα διὰ σᾶς καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Δὲν εἶμαι ὑπερήφανος . . . θὰ τὰ πωλήσω.

— Νὰ εὐχαριστῇς τὴν μητέρα μας, Βόλφερτ, διότι σὲ ἔπεισε καὶ συγγνώμην διότι σοῦ ὡμίλησα τοιουτοτρόπως.

— Αὔριον πηγαίνω εἰς Βροῦγε διὰ νά....

—Ὄχι εἰς τὸ Βροῦγε. λέγει ἡ Χίλδα. Πώλησέ τα ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν.

— Καὶ διατὶ τοῦτο;

— Διότι καλλίτερα θὰ τὰ πωλήσῃς ἐδῶ εἰς τὴν Ὁλλανδίαν, παραδείγματος χάριν εἰς τὸ Λόρτρεχτ.

Τὸ ταξείδιον τοῦ Βόλφερτ ὡρίσθη διὰ τὴν ἑπομένην καὶ τὴν μεσημβρίαν ἐκείνην ἔμεινεν εἰς τὴν πόλιν. Πιθανὸν νὰ ἔλειπε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠθέλησε νὰ περάσῃ μισὴν ἡμέραν μαζὶ μὲ τοὺς ἰδικούς του. Ὅταν τὴν ἑσπέραν ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Χίλδας, αὕτη τὸν παρεκάλεσε νὰ τῇ ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Βροῦγε καὶ ὅτι ἐκεῖ ὅπου πωλήσῃ τὰ κοσμήματα, νὰ μὴ εἴπῃ ποῖος εἶνε καὶ πόθεν τὰ ἔλαβε.

— Πάλιν τὸ Βροῦγε; λέγει ὁ Βόλφερτ γελῶν. Τὸ ὑπόσχομαι, ἀλλὰ εἶσαι παράδοξος γυναῖκα. Ἀλλὰ δὲν σὲ ἐρωτῶ τίποτε. Ὅ,τι κάμνεις καὶ ὅτι λέγεις εἶνε καλόν.

*

— Βλέπω πῶς εἶσαι ξένος εἰς τὴν Ἀμβέρσαν, καὶ δὲν γνωρίζεις ποῦ κάθεται ὁ Λάμπερτ Πέτερχεν, ἔλεγε μία νεαρὰ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὅστις τὴν ἠρώτα ποῦ κατῴκει ὁ γνωστὸς χρυσοχόος.—Ἔλα μαζί μου νὰ σοῦ δείξω.

Καὶ πράγματι τὸν ὡδήγησε.

Ὁ ξένος ηὐχαρίστησε τὴν γυναῖκα καὶ εἰσῆλθε εἰς τοῦ χρυσοχόου τὴν οἰκίαν.

Εἰς μάτην προσεπάθησεν ὁ Βόλφερτ νὰ πωλήσῃ τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα εἰς τὸ Ρόττερδαμ ἢ τὸ Δόρτρεχτ. Κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τοῦ πληρώσῃ τὰ πράγματα σύμφωνα μὲ τὴν ἀξίαν των. Τοῦ εἶπον τινὲς ὅτι εἰς τὴν Ἀμβέρσαν θὰ ἐπετύγχανε καὶ ἰδοὺ ἦτο ἐκεῖ τώρα.

Ὁ Βόλφερτ παρετήρησεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ χρυσοχόου ἕνα γηραλέον, ἓν ἢ δύο ξύλινα κιβώτια, μαῦρα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν καὶ μὲ σιδηρᾶ ἐλάσματα. Ὁ γηραλέος ὅστις ἦτο ὁ πλούσιος χρυσοχόος τὸν εἶδεν ἄνευ ἐκπλήξεως.

— Εἴσθε ὁ Λάμπερτ Πέτερχεν;

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καὶ δὲν γνωρίζεις ποῖος εἶμαι;

— Εἶμαι ξένος. Ἂν εἶσαι ὁ ἴδιος, θέλεις νὰ ἀγοράσῃς μερικὰ πράγματα;

— Μὴ θυμώνῃς δά! ... Καὶ τί ἔχεις νὰ πωλήσῃς; Κάτι ψεύτικα σκουλαρίκια, κάτι γαλλὶ χρωματιστά... αἴ;

— Ἔχεις λάθος. Ἐκεῖνα τὰ ὁ ὁποῖα πωλῶ εἶνε ἀξίας. Κοστίζουν περισσότερα ἀπὸ ὅλο τὸ μαγαζί σου.—Καὶ ἐπέταξε τὰ πράγματα.

— Ἔχεις δίκαιον, ἀπαντᾷ ὁ χρυσοχόος, ἐξετάζων τὰ κοσμήματα. Ὡραῖα πράγματα. Αἱ πέτρες ὅμως μικρές. Τοῦτο ἐδῶ δὲν εἶνε διαμάντι, εἶνε λευκὸς σάπφειρος.

Τέλος ἠρώτησε τὸν Βόλφερτ πόσον τὰ ἐπώλει. Ὁ Βόλφερτ εἶπεν ἓν ποσόν, τὸ ὁποῖον ὁ χρυσοχόος εὗρε κολοσσιαῖον. Ἐπηκολούθησε μεγάλη φυλονεικία ὡς πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τέλος ἔφθασαν εἰς ἓν συμπέρασμα.

— Σὲ μία ὥρα σὲ πληρώνω.

— Σὲ μία ὥρα; ἀπαντᾷ ὁ Βόλφερτ. Ἢ σὺ εἶσαι τρελλὸ ἢ ἐγώ.

Πρῶτα μοῦ ἔδωκες μία τσιφούτικη τιμή, τώρα ἐκλείσαμε τὴν συμφωνία καὶ λέγεις ὅτι θὰ μὲ πληρώσῃς σὲ μία ὥρα. Μήπως δὲν εἶσαι σὺ ὁ πλούσιον χρυσοχόος;

— Σὲ μισὴ ὥρα!

— Κατάλαβα πῶς δὲν κάνωμε τίποτε, φεύγω, γιά σου. . .

— Στάσου, στάσου. Σὲ πληρώνω ἀμέσως καὶ τρέξας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου ἔφερε τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐμέτρησεν εἰς τὸν Βόγφερτ, ὅστις ἤθελε νὰ ἀναχωρήσῃ

— Δὲν τελειώσαμε ἀκόμη. Πρέπει νὰ γίνουν καὶ τὰ χαρτιά.

— Ἐμπρὸς λοιπόν.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Στέφανος Ἴπερσε.

— Κατοικεῖς;

— Εἰς τὸ Λέβεν.

— Ἐπάγγελμα;

— Τίποτε;

— Καλὰ τὸ κατάλαβα.

— Καὶ ποῦ τὰ βρῆκες τὰ κοσμήματα;

— Εἶνε κληρονομιά.

— Εὔκολη δουλιά.

— Τώρα ὑπόγραξε.

Ὁ Βόλφερτ ἔθεσε ἕνα σταυρὸν κάτωθι τοῦ ἐγγράφου τὸ ὁποῖον εἶχε καταστρώσῃ ὁ χρυσοχόος, καὶ ἀφοῦ ἀπήντησεν εἰς διαφόρους περιέργους ἐρωτήσεις περὶ τοῦ μέρους ἀκριβῶς τοῦ Λέβεν, ὅπου εὑρίσκεται ἡ κατοικία του, ἐξῆλθε καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Λάμπερτ. (Ἀκολουθεῖ)

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Καλλίτερα τὸ γεροντοκόριτσο ν' ἀσχολῆται εἰς τὸ νὰ ἐρυθραίνῃ τὰς παρειάς του μὲ ψιμμύθιον, παρὰ εἰς τὸ νὰ μαυρίζῃ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἄλλων γυναικῶν. **Ἄγγλου συγγραφέως**

*

Εἶσθε νέος καὶ μέλλετε νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸν κόσμον.

Σκύψατε ὀλίγον καὶ νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι πολλὰ κακὰ θ' ἀποφύγετε (Ἤτοι: ἔσο μετριόφρων). **Φραγκλῖνος**

*

Ἐκ πάντων τῶν λόγων οἵτινες πείθουσι τὰς πλείστας τῶν νεανίδων νὰ λάβωσι σύζυγον, ὁ σπουδαιότερος καὶ ὁ μεγαλειτέραν ἐξασκῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπιρροήν, εἶναι ὁ πόθος νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐν γαμηλίῳ περιβολῇ κατὰ τὴν ἐπίσημον τῆς τελετῆς ἡμέραν. Μία πάλλευκος ἐσθής, μιὰ τρελλὴ γροροεσπερίς, καὶ κάποια τοῦ κοινοῦ περιέργεια, ἰδοὺ ὁ σύζυγος ὃν κατ' ἀρχὰς δέχονται, ὁ ἀληθὴς δὲν ἔρχεται εἰμὴ κατόπιν. **Ἀδόλφος Ρικὰρ**

*

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόσον ἀσθενεῖς καὶ τόσον ἁπλοϊκοί, ὥστε ὁ θέλων νὰ ἀπατήσῃ εὑρίσκει εὐκόλως θύματα. **Μακκιαβέλης**

*

Ὁ ἔρως εἶναι ἀσθένεια ἔχουσα τρεῖς περιόδους: ἐπιθυμία, ἀπόκτησις, κόρος. **Μελὰν**

*

Τὸ παιδίον καθίσταται διὰ τοὺς γονεῖς του, ἀναλόγως τῆς ἀνατροφῆς του, ἣν ἔλαβε παρ' αὐτῶν, ἀνταμοιβὴ ἢ τιμωρία. **Petit Jean**

*

Ὦ ἰδιοτροπία τοῦ ἀνθρωπίνου βίου! σήμερον ἡ ἐπαύξησις τῶν ἀναγκῶν καλεῖται πρόοδος, καλεῖται πολιτισμός. Καὶ τί ὠφέλησε τὴν βραχεῖαν καὶ ἐλεεινὴν ζωὴν ἂν ἔγινεν ἡ δεῖνα ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις; Μήπως ἔσβυσεν ἡ πενία, μὴ ἠλαττώθησαν τὰ ἐγκλήματα; ἐξηλείφθη τῆς σαρκὸς ἡ πώλησις, ἢ μὴ ἡ ψυχὴ ἐγαληνίασεν; Οὐδὲν τούτων, ἀλλὰ μᾶλλον σήμερον αἱ ἀπειροπληθεῖς ἀνάγκαι ἐπέτειναν τὸ κακὸν πλειότερον, ἐξορίσασαι ἅμα τὴν φιλοξενείαν, τὴν εἰλικρίνειαν καὶ κιβδηλώσασαι τὰ θειότατα τῆς καρδίας αἰσθήματα. **Σπυρίδων Βασιλειάδης**

*

Ἡ μεγαλειτέρα δυστυχία ἣν δύναταί τις νὰ ἐπιθυμήσῃ διὰ τὸν ἐχθρόν του, εἶναι νὰ ἀγαπᾷ χωρὶς νὰ ἀνταγαπᾶται. **Λαμπουῖς**

*

Δὲν ὑπάρχει φορτίον βαρύτερον τοῦ χρόνου τὸν ὁποῖον δὲν ἠξεύρει τις μὲ ποίαν ἀπασχόλησιν νὰ περάσῃ. **Ἄγγλου συγγραφέως**

*

Φύσις, μοῖρα, τύχη, εἶναι διάφοραι ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ ὀνομασίαι, ἀναλόγως τῶν διαφόρων ἐκδηλώσεων τῆς παντοδυναμίας του. **Σενέκας**

*

Ἐὰν ἡ γυνὴ εἶναι τὸ γλυκύτερον δῶρον ἐξ ὅσων ὁ Θεὸς ἔταμεν εἰς τὸν ἄνδρα, ὁ τολμῶν νὰ κακολογήσῃ αὐτὴν εἶναι ὁ ἀγνωμονέστερος τῶν ἀνθρώπων. **Αὔγουστος Γκυγιὰρ**

ΛΑΪΚΑ

Γαμήλια ἤθη καὶ ἔθιμα εἰς τὰ χωριὰ τῆς Ἠπείρου

Ἡ αὐστηρότης τῶν ἠθῶν ἐν Ἠπείρῳ εἶνε γνωστή.

Ὁ ... πολιτισμός, ὅστις διακρίνεται εἰς τὰς μεταξὺ νέων καὶ νεανίδων σχέσεις καὶ κατόπιν μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἴς τινα ἀνεπτυγμένα μέρη, ἐκεῖ εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει.

Καὶ ἔτσι ἡ οἰκογένεια ζῇ ἐν ἀμοιβαίᾳ πίστει καὶ ἀγάπῃ καὶ εὐτυχίᾳ καὶ χαρᾷ.

Εἰς αὐτὰ τὰ ἰσχυρὰ προχώματα τῆς εὐτυχίας συντρίβεται καὶ ἡ φτώχεια καὶ κάθε τοιαύτη δυστυχία ποῦ θὰ ἀνέτρεπε καὶ κατέστρεφε μίαν σεσαθρωμένην οἰκογένειαν.

—Οἱ ἀρραβῶνες

Ὅταν τὰ παιδία γίνουν 17 ἐτῶν, τότε θὰ φροντίσουν περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς των οἱ γονεῖς των.

Καὶ ἐὰν μὲν ὁ νέος εἶνε εἰς τὴν πατρίδα, τότε οἱ ἀρραβῶνες γίνονται ὡς συνήθως· ἂν δὲ ἐργάζεται εἰς τὰ ξένα, τότε ἡ μητέρα τὸν ἀρραβωνιάζει ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του καὶ τοῦ στέλλει τὸ δαχτυλίδι μὲ μίαν μακρὰν περιγραφὴν τῶν χαρισμάτων τῆς μελλονύμφου.

—Τὰ πρὸ τοῦ γάμου

Πέντε ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου ὁ γαμβρὸς στέλλει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης τὰ χρυσᾶ «τέλια», μὲ τὰ ὁποῖα ἡ νύμφη θὰ στολίσῃ τὰ μαλλιά της καὶ ἕνα πέπλον «μαχραμᾶ» ὀνομαζόμενον καὶ ἕνα εἶδος βαφῆς χρώματος καφὲ τὴν «κνᾶ».

Ἡ «κνᾶ» μάλιστα μεταφέρεται εἰς τὸ σπίτι τῆς νύμφης ἐν ἐπισημότητι.

Δύο-τρεῖς συγγενεῖς ἢ φίλοι τοῦ γαμβροῦ μαζὶ μὲ τρία κορίτσια τοῦ χωριοῦ τὴν μεταφέρουν ἐκεῖ. Ὅταν φθάσουν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας πυροβολοῦν διὰ νὰ εἰδοποιήσουν ὅτι ἔρχεται ἡ «κνᾶ». Εἰς τὸν πυροβολισμὸν ἡ μητέρα σπεύδει νὰ κρύψῃ τὴν κόρην της εἰς παρακείμενον τῆς «σάλας» δωμάτιον.

Οἱ κναφόροι ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέρχονται εἰς τὴν οἰκίαν, τρῶνε μεζέδες, πίνουν κρασί, εὔχονται, ἐνῷ τὰ κορίτσια ποῦ τοὺς ἀκολουθοῦν παίρνουν τὴν κνᾶ, μπαίνουν εἰς τὸ δωμάτιον ποῦ κρύβεται ἡ νύφη, ζεσταίνουν νερό, τὴν λούζουν καὶ κατόπιν τῆς ρίπτουν τὴν κνᾶ, τραγουδοῦσαι τὰ ἑξῆς:

Λούζουμε χτενίζουμε
τὸν ἥλιο τὸ φεγγάρι,
νὰ τὴν χαρῇ ὁ ... (τάδε)
ὅπου θὰ τήνε πάρῃ.

Μιὰ τέτοια νύφη ὤμορφη
καὶ χαμηλοβλεποῦσα
κ' ἐγὼ ἄνδρας νά ἤμουνα
τώρα θὰ τὴν φιλοῦσα.

Κι' ὁ (τάδε) εἶνε ὤμορφος
καὶ νειὸς καὶ παλληκάρι.
ποῦ 'νε σὰν ἥλιος τοῦ Μαγιοῦ
καὶ σὰν Αὐγούστ' φεγγάρι.

Ἐνῷ αὐτὰ γίνονται εἰς τῆς νύμφης τὸ σπίτι, εἰς τοῦ γαμβροῦ στήνεται τραπέζι καὶ γλεντοκοποῦν οἱ συγγενεῖς, ἐνῷ εἰς μίαν γωνίαν τοποθετεῖται μία σκάφη μὲ λίγο ἀλεῦρι καὶ νερό, ὅσο ἀπαιτεῖται νὰ «πιαστῇ ἡ μαγιὰ γιὰ τὰ ψωμιὰ τοῦ γάμου».

Κάθε ἕνας τότε ποῦ θὰ μπαίνῃ μέσα, παίρνει τὴν κουτάλα καὶ ἀνακατώνει ὀλίγον τὴν ζύμην, τραγουδῶντας τὸ κάτωθι ἀσμάτιον, τὸ ὁποῖον κατακουρελιασμένον ὡς φαίνεται, διεσώθη μέχρι σήμερον.

Κατέβασε σκαφίδι
καὶ ζύμωσε προζύμι
. . . . . .
μὲ μάνα μὲ πατέρα
κοράσιο τὸ ἀνάπιανε,
μὲ μάνα μὲ πατέρα,
μὲ δεκαοχτὼ ξαδέρφια.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ γλέντι ἐξακολουθεῖ καὶ ὅταν ἐπιστρέψουν οἱ μεταφέραντες τὴν «κνᾶν» εἰς τὸ σπίτι τῆς νύφης, ζωηρεύει.

—Τὰ στέφανα
(Στὸ σπίτι τῆς νύφης)

Τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ γίνουν οἱ γάμοι εἰς τὸ σπίτι τῆς νύφης, ἐνῷ εἰς τὸ μαγειρεῖον ἑτοιμάζονται τὰ φαγητὰ καὶ ἡ αὐλὴ κάτω ἀποθεώνετε στὲς μυρωδιὲς τῶν ψημένων ἀρνιῶν, ἐπάνω πέντε κορίτσια ἢ τρία (μονὰ πάντοτε πρέπει νὰ εἶνε) κλείονται μὲ τὴ νύφη εἰς ἕνα δωμάτιον καὶ ἀρχίζουν νὰ τὴν στολίζουν.

Εἰς τὴν μέσην τῆς νύφης δένουν καὶ ἕνα μαυρομάνικον σουγιᾶν «γιὰ νὰ μὴ τὴν πιάσῃ τὸ κακὸ τὸ μάτι».

Ὅταν τελειώσῃ τὸ στόλισμα κάθηνται γύρω-γύρω της καὶ ἀρχίζουν νὰ τὴν τραγωδοῦν:

—Εὐχήσου με, πατέρα μου,
τώρα ποῦ στολίζουνε.
ποῦ μ' βάνουν τὰ καλά μου,
τὰ χρυσοκέντητά μου.

—Εὐχήσου με, μητέρα μου,
γλυκειά μου μητεροῦλα,
τώρα ποῦ βάνω τὰ καλά μου,
τὰ χρυσοκέντητά μου.

—Μὲ τὴν εὐχή μας, κόρη μας.
ὁ Θεὸς νὰ σὲ προκόψῃ.

Μετ' ὀλίγον μπαίνει μέσα μιὰ γυναῖκα, φέρουσα τὰ ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ σταλέντα τέλια, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ στολισμοῦ, ἐνῷ τὸ τραγοῦδι ἀλλάζει τώρα:

Ξύπνα, περδικομάτα μου,
ἦρθαν στὴ γειτονιά σου,
χρυσᾶ πλεξούδια σοῦφεραν
νὰ πλέξῃς τὰ μαλλιά σου.

Ὅταν ἡ νύφη στολισθῇ, βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ἀσπάζεται τὰ χέρια τῶν «προϊσταμένων», μοιράζει κουφέτα καὶ γλυκύσματα εἰς τὰ παιδιὰ καὶ κατόπιν κλείεται πάλιν.

—Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γαμβροῦ

Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γαμβροῦ ἐν μέσῳ χορῶν καὶ γλεντοκοπημάτων, στολίζουν τὸ «φλάμπουρο» τὸ ἐν πρόσωπον τοῦ ὁποίου φέρει τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ ἕτερον τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐπάνω εἰς τὸ κοντάρι καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θέτουν πορτοκάλλια, μῆλα, μανδύλια χρωματιστὰ καὶ δάφνες. Ἐνῷ δὲ γίνεται αὐτό, χορὸς τραγουδεῖ τὸ κάτωθι τραγουδάκι:

Ποιὸς ἁρματώνει φλάμπουρο
μὲ τὴν εὐχὴ μὲ τὴν εὐχή.
Μάνα του τ' ἁρμάτωσε
μὲ τὴν εὐχή, μὲ τὴν εὐχή.
Πατέρας του τ' ἁρμάτωσε
μὲ τὴν εὐχή, μὲ τὴν εὐχή.

Τελευταῖα δὲ ὅλων τῶν ἄλλων ἑτοιμασιῶν στολίζεται καὶ ὁ γαμβρὸς ἐξ οὗ καὶ τὸ γνωστόν:

«Στὸ τέλος ξουρίζουν τὸν γαμβρό».

Τοῦ στολισμοῦ τοῦ γαμβροῦ τραγοῦδι εἶνε τὸ ἑξῆς:

Φέρτε τοῦ γαμβροῦ χρυσᾶ ἅρματα
νὰ λαμψῃ σὰν τὸν ἥλιο
σὰν τὸν αὐγερινὸ
νὰ πάρῃ καὶ τὴ νύφη
κατὰ τὸ δειλινό.

Ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ γίνεται ἡ ἐκκίνησις ὑπὸ τὸν ἦχον τοῦ ἑξῆς ἄσματος:

—Πάγαινα τὸ δρόμο δρόμο
βρίσκω μιὰ μηλιὰ στὸ δρόμο
Ἄπλωσα νὰ κόψω ἕνα
καὶ μοῦ εἶπαν μὴ τὸ κόβεις.
τἄχει ἀφέντης μετρημένα
κ' ἡ κυρὰ λογαριασμένα
γιὰ τῆς νύφης τὸ χατῆρι
τοῦ γαμβροῦ τοῦ τζοβαΐρη
ὅλα θὰ τὰ κόψουμε
καὶ θὰ τὰ μαζώξουμε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. *Γ. Μασσούρα*.

(Εἰς τὸ προσεχὲς ἡ περιεργοτέρα συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῶν Ἠπειρωτικῶν γαμηλίων ἐθίμων.)

Ὁ Χάρος καὶ ὁ χωρικὸς

Μιὰ φορὰ ἕνας χωρικὸς δὲν εὕρισκε νουνὸ εἰς τὸ χωριό του διὰ νὰ βαπτίσῃ τὸ παιδί του καὶ ἀπεφάσισε νὰ πάῃ εἰς ἄλλο χωριὸ ἴσως καὶ εὕρῃ. Στὸ δρόμο ποῦ πήγαινε ἀπήντησεν ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος προσεφέρθη νὰ γίνῃ κουμπάρος, ὁ χωρικὸς τὸν ἠρώτησε ποῖος εἶνε καὶ ὁ ἄγνωστος τοῦ λέγει: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός». Τότε ὁ χωρικὸς τοῦ λέγει:

—Δὲν σὲ θέλω γιὰ κουμπάρο, γιατὶ εἶσαι ἄδικος, τοῦ ἑνὸς δίνεις πολλά, τἀλλουνοῦ λίγα, καθὼς ἐγὼ ποῦ δὲν σώνω τὴ φτώχια μου· καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Παρ' ἐμπρὸς συναντᾷ ἄλλον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς προσεφέρθη διὰ κουμπάρος, ὁ χωρικὸς ἠρώτησε καὶ αὐτὸν ποῖος εἶνε, ὅστις τοῦ λέγει: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χάρος».

—Σὲ θέλω γιὰ κουμπάρο, γιατὶ εἶσαι πολὺ δίκαιος, ὅμοια ἔχεις τοὺς πλουσίους μὲ τοὺς φτωχούς. Τέλος, ἀφοῦ ἐβαπτίσθη τὸ παιδί, λέγει ὁ Χάρος τοῦ χωρικοῦ:

—Μιὰ φορὰ ποῦ 'γείναμε κουμπάροι, θέλω νὰ σοῦ κάμω καλό, ποῦ ποτέ μου δὲν ἔκαμα εἰς κανένα. Θὰ προσποιηθῆς τὸν γιατρὸ καὶ ὅταν ἀκοῦς πῶς ἀρρώστησε κανένας πλούσιος θὰ πηγαίνῃς, καὶ ὅταν μὲ βλέπεις στὸ κεφάλι του, σημεῖον, ὅτι θὰ ζήσῃ, ἂν εἰς τὰ πόδια, θὰ ἀποθάνῃ· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ κερδίσῃς χρήματα πολλά.

Ἔτσι ὁ χωρικὸς ἔπειτα ἀπ' ὀλίγα χρόνια ἔγεινε πάμπλουτος. Πέρασε καιρὸς πολὺς καὶ ἦρθε ὁ χρόνος νὰ πεθάνῃ ὁ χωρικός. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν τὸν εὑρίσκει ὁ Χάρος καὶ τοῦ λέγει:

—Κουμπάρε, ἑτοιμάσου καὶ σὺ νὰ σὲ πάρω, καὶ γιὰ χατῆρί σου σοῦ δίνω ἕνα μῆνα καιρὸ διὰ νὰ διορθώσῃς τὰς ὑποθέσεις σου.

Ὁ χωρικὸς ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀποθάνῃ. Σκέφθηκε, σκέφθηκε τί νὰ κάμῃ καὶ τέλος τὸ εὑρῆκε. Ἐκάλεσε πολλοὺς ἐργάτας καὶ ἔσκαψαν ἕνα πηγάδι βαθὺ ἕως ἑκατὸ ὀργυιὲς καὶ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐτελείωνε ἡ προθεσμία ἐπῆγε εἰς τὸ πηγάδι καὶ ἐδέθη μὲ σχοινὶ καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ εἰς αὐτὸ διὰ νὰ κρυφθῇ νὰ μὴ τὸν εὕρῃ ὁ Χάρος. Ἀλλὰ μόλις ἀπεῖχεν ἕνα μέτρον ἀπὸ τοῦ πυθμένος, ἀκούει ἀπὸ κάτω τὸν Χάρον νὰ τοῦ λέγῃ:

—Κουμπάρε! σιγὰ-σιγὰ μὴ μὲ . . . πατήσῃς! . . .

Λευκὰς **Α. Μέξας**

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ὁ Κατσαντώνης

— Ἀντώνη μου, τί σκέπτεσαι κ' εἶσαι [συλλογισμένος:
— Παιδιά μου, μὴ μὲ βιάζεται καὶ θὰ σᾶς [ὁμολογήσω.
Ἐψὲς μοῦρταν τὰ γράμματα ἀπὸ τὸ Γέρω- [Δήμα.
Κι' ἀπ' ὅξου λέει τἀπόγραμμα καὶ μέσα [λέει τὸ γράμμα.
Μοῦ πῆραν τὴ γυναῖκά μου καὶ τὸ μικρὸ [παιδί μου.
Σκλάβους τοὺς πάει 'ς τὰ Γιάννινα σὲ Τούρ- [κικο χαρέμι
Ὁ Βελῆ Γκέκας τὸ σκυλί, αὐτὸ τὸ παλλη- [κάρι.
Παιδιά μου. πάρτε τἀλαφρὰ σπαθιὰ καὶ τὰ [βαρειὰ τουφέκια
Καὶ τὸ Βελῆ νὰ πιάσωμε, τὸν ἄπιστο τὸ [φίλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Π. Χ. Γουρζῆ

Χριστιανός.—Παππᾶ μου, θέλω νὰ μοῦ διαβάσῃς εἴκοσι παρακλήσεις. Τί θὰ σοῦ δώσω;

Ἱερεύς.—Εἶνε παράκλησις ποῦ ἔχει 5 δραχμαῖς, εἶνε ἄλλη ποῦ ἔχει τρεῖς δραχμαῖς, ἄλλη ποῦ ἔχει μία, καὶ ἄλλη ποῦ ἔχει δέκα λεπτά· ἀπὸ ποιαῖς θέλεις νὰ σοῦ διαβάσω;

Χριστιανός.— Ἀπὸ 'κείναις ποῦ ἔχουν δέκα λεπτά.

Ἱερεύς.—Μὰ εὐλογημένε μου, *τέτοιαις παράκλησες εἶνε ντὶπ καὶ κατὰ διαβόλου!*

Ι.Σ.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΝΗΜΗ

Εἶναι ἀληθῶς θαυμασία ἡ μνήμη τοῦ δαιμονίου τυφλοῦ μουσικοδιδασκάλου νεαροῦ καθηγητοῦ Ρόμπερτς τῆς μουσικῆς σχολῆς τῶν τυφλῶν τοῦ Πόρτλανδ εἰς τὸ Ὀρεγὼν τῆς Ἀμερικῆς. Κατὰ τὴν συναυλίαν ὁ καθηγητὴς οὗτος ἔπαιξεν ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ὁλόκληρον τὸ θρησκευτικὸν μελόδραμα «ἡ Ἁγία πόλις» ἀπὸ μνήμης, χωρὶς καμμίαν διακοπὴν καὶ χωρὶς τὴν χρῆσιν τοῦ εἰδικοῦ διὰ τοὺς τυφλοὺς βιβλίου μουσικῆς. Καὶ οἱ ἰδόντες μαρτυροῦν, ὅτι δὲν ἔκαμε καμμίαν ἀπολύτως *φάλσα νότα*.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μοναδικὸν τὸ παράδειγμα τοῦτο τῆς καταπληκτικῆς μνήμης τῶν μουσικῶν, ἰδίως δὲ τῶν τυφλῶν μουσικῶν. Ὁ πρίγκηψ Λάνδγραφλ ἐκ τῆς οἰκογενείας τῆς Ἔσσης, πρῶτος ἐξάδελφος τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρας, τῆς δουκίσσης τοῦ Κόννωτ καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, φημίζεται ἐπίσης διὰ τὴν ἀπέραντον μνήμην του. Ἐσπούδασε εἰς τὴν σχολὴν τῶν τυφλῶν τοῦ Λονδίνου, ἐκ μικρᾶς δὲ ἡλικίας ἔδειξε τὸ μέγα δῶρον τῆς μνήμης του καὶ σήμερον δὲν ὑπάρχει μουσικὸν ἀριστούργημα τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἀποστηθίζῃ εὐχερέστατα ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης. Συχνότατα παίζει συνεχῶς, χωρὶς καμμίαν διακοπὴν πενῆντα ὁλόκληρα ἔργα τοῦ Μπετόβεν ἀπὸ μνήμης, καταναλίσκων πολλὰς ὥρας εἰς τὸ ὑπεράνθρωπον τοῦτο ἀληθῶς ἔργον, χωρὶς νὰ ἀφίσῃ οὔτε στιγμὴν τὸ πιάνο.

Ἀλλ' ὁ Λάνδγκραφ ἔχει φοβερὸν ἀντίπαλον εἰς τὸ ἔργον του, τὸν νεαρὸν Γερμανὸν μουσικὸν Μπέκερ, ἐκ γεννετῆς τυφλόν. Ὁ τρομερὸς αὐτὸς Μπέκερ ὄχι μόνον παίζει στὰ δάχτυλά του, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ὅλους τοὺς μεγάλους μουσουργοὺς τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἔχει καὶ τὴν μοναδικὴν εὐχέρειαν νὰ παίζῃ ἀπὸ μνήμης ἕνα μουσικὸν κομμάτι ἀφοῦ ἅπαξ μόνον τὸ ἀκούσῃ. Δεῖγμα τῆς ἐκπληκτικῆς ταύτης ἰδιοφυΐας του ἔδωσε πρό τινος εἰς τὸ Βερολῖνον, ὅπου εἷς καθηγητὴς ἔπαιξεν ἐν δημοσίᾳ συναυλίᾳ ἓξ νέας του μουσικὰς συνθέσεις ὅλως ἀγνώστους εἰς τὸν Μπέκερ, ἀμέσως δὲ αὐτὸς τὰ ἐπανέλαβε ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου μετὰ τελειότητος ἐξεζητημένης. Ἐξηκολούθησε δὲ παίζων ἀπὸ μνήμης δώδεκα ἄλλα τεμάχια καθ' ὑπόδειξιν αὐθαίρετον τῶν ἀκροατῶν, οἵτινες ἐν ἀκρατήτῳ ἐνθουσιασμῷ τὸν ἀπεθέωσαν δι' ἐπευφημιῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἔχουν μόνον οἱ τυφλοὶ μουσικοὶ τὸ μονοπώλιον τῆς ἀπεράντου μνήμης. Ἐλέχθη αἴφνης περὶ τοῦ Χάνς Μπύλωφ καὶ τοῦ Ρουμπενστάϊν, ὅτι ἂν ὅλα τὰ μουσικὰ ἀριστουργήματα ἐχάνοντο θὰ ἦσαν αὐτοὶ ἱκανοὶ νὰ τὰ γράψουν πάλιν νότα-νότα νότα-νότα ἀπὸ μνήμης. Τὸ τοιοῦτον θὰ φανῇ ἴσως ὑπερβολικὸν ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Μπύλωφ αὐτὸς μεταξὺ τῶν ἄλλων μεγάλων μουσικῶν ἀριστουργημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπεμνημόνευσεν εἶναι καὶ ὅλες αἱ σονάτες τοῦ Μπετόβεν. Ἀρκεῖ τοῦτο μόνον νὰ μᾶς δείξῃ μὲ τί ἀπεράντου μνήμης μουσικὸν ἔχομεν νὰ κάμωμεν.

Ὁ πολὺς Παδερεύσκης ἔχει εἰς τὸ *ρεπερτόριό* του χιλιάδα περίπου μουσικῶν συνθέσεων, μὲ ἑκατομμύρια ὁλόκληρα νότες χωρὶς νὰ τὰς ἔχῃ γραμμένας· τὰς παίζει ὅλας ἀπὸ μνήμης.

Εἷς Ἰταλὸς μουσουργός, ὁ σινιὸρ Γκόρι, ἔπαιζεν ἀπὸ μνήμης ὅλον τὸν Φάουστ τοῦ Γκονώ, ἀλλάζας συγχρόνως καὶ τὸν μουσικὸν τόνον κατὰ ἓν ἡμιτόνιον ἐκ τοῦ προχείρου.

Καὶ πολλοὶ δὲ ἀοιδοὶ ἔχουν μεγάλην μνήμην. Περὶ τοῦ περιφήμου τενόρου Καμπανίνι ἀναφέρεται μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸν ἀνέκδοτον: Ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Βάσκου δὲ Γάμα εἰς τὴν «Ἀφρικάνα» τοῦ Μάγερμπερ καὶ ἐκάθητο τὸ ἀπόγευμα τῆς παραστάσεως εἰς τὸ πιάνο σπουδάζων τὸν ρόλον του. Αἴφνης εἰσέρχεται ἕνας φίλος του ὅστις ἰδὼν αὐτὸν ἀπασχολημένον εἶπεν· «Δὲν θέλω νὰ σὲ διακόψω, φεύγω». Καὶ ἑτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλ' ὁ τενόρος τὸν ἐσταμάτησεν.

«Στάσου—εἶπε—νὰ ποῦμε κανένα λόγον. Ἔφθασα ἕως τὴν τρίτην πρᾶξιν, δὲν ξεύρω οὔτε νότα πάρα—κάτω ἀλλὰ ἔχω τὸν καιρό μου, μὴ σὲ μέλει.»

Συνωμίλησαν φλυαροῦντες οἱ δύο φίλοι ἕως τὴν νύκτα καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔρριψε μιὰ ματιὰ τροχάδην εἰς τὸ βιβλίον τῆς μουσικῆς καὶ παρουσιάσθη θριαμβευτικῶς ὁ Καμπανίνι πρὸ τοῦ κοινοῦ!

Ἄλλοτε ὁ αὐτὸς Καμπανίνι ἔπαιξε χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως μελέτην, ἁπλῶς ἀπὸ μνήμης, μελοδράματα, τὰ ὁποῖα εἶχε παίξῃ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἐν γένει δὲ οἱ μουσουργοὶ καὶ ἀοιδοὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον διακρίνονται διὰ τὴν μεγάλην μνήμην εἰς ὅ,τι ἰδίως ἀφορᾷ τὴν μουσικήν.

Ὁ πατὴρ λέγει: — Κύριε, ἰδοὺ ἡ κόρη μου, σᾶς τὴν δίδω· χάρις εἰς ὑμᾶς θὰ ἀπαλλαγῶ παντοειδῶν φροντίδων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἡσυχία ἣν μοὶ ἐξασφαλίζετε ἀξίζει περισσότερον τῆς κόρης μου, σᾶς δίδω εἰς ἀντάλλαγμα ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

Νοριὰκ

ΥΠΟ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

(Ὁ Σὶρ Ἰωνάθαν Ἄρκερ λαβὼν παραγγελίαν πρὸς ἀγορὰν οἰκίας εἰς Λονδῖνον Τρανσυλβανοῦ μεγιστᾶνος Δράκουλα ὀνομαζομένου καὶ προσκληθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πύργον του, πηγαίνει ἐκεῖ. Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ὅμως εἰς τὸν πύργον, ἄρχισε νὰ πίπτῃ ἀπὸ ἔκπληξιν εἰς φόβον καὶ ἀπὸ φόβον εἰς ἔκπληξιν. Οἱ χωρικοὶ σταυροκοποῦνται ἐπὶ τῷ ἀκούσματι καὶ τοῦ ὀνόματος μόνον τοῦ «Πύργου τοῦ Δράκουλα» καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ μεταβῇ ἐκεῖ χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ λέγουν τὸ διατί. Τέλος ἐπιβὰς ἁμάξης τινος κατηυθύνετο πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ δρόμου τὸν παραλαμβάνει διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸν Πύργον εἷς μυστηριώδης καὶ παράδοξος ἁμαξηλάτης σταλείς, ὡς ἔλεγε, ὑπὸ τοῦ Δράκουλα. Τέλος μετὰ πολλὰς περιπετείας φθάνει εἰς τὸν Πύργον τοῦ Δράκουλα, ἕνα κατερειπωμένον μεσαιωνικὸν πύργον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔμενε ὁ Δράκουλας μόνος κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ζῶν παράδοξον, ἀκατανόητον καὶ μυστηριώδη ζωήν.)

— Λόγια! Μπορεῖ νὰ εἶνε μερικὲς ποῦ δὲ λένε ψέμματα, ἐξὸν ἐκεῖνες ποῦ παριστάνουν τοὺς ἀνθρώπους πολὺ καλούς· γιατὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ φαντάζονται πῶς μιὰ λεκάνη μὲ νερὸ εἶνε σὰν τὴ θάλασσα, φθάνει μονάχα νἆνε δική του. Ὅλα εἶνε ψευτιές. Τώρα, κυττάξατ' ἐδῶ· ἔρχεσθ' ἐδῶ ξένη, καὶ βλέπετε αὐτὸ τὸ περιβόλι;

Κατένευσα, καίτοι ἐντελῶς δὲν ἐνόουν. Ἀλλὰ βεβαίως περιβόλι λέγων ἐνόει τὸ νεκροταφεῖον. Ὁ γέρων ἐξηκολούθησε.

— Καὶ φαντάζεσθε πῶς ὅλες αὐτὲς ἡ πέτρες εἶνε γι' ἀνθρώπους ποῦ πέθαναν κ' ἐθάφτηκαν ἐδῶ, τσαπὶ καὶ φτυάρι;

Καὶ πάλιν κατένευσα.

— Τὸ λοιπόν, νὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ἡ ψευτιά. Εἶνε πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πεθαμένους ποῦ τὰ κόκκαλά τους ἔχουν λυώσει χιλιάδες μίλλια μακρυά, στὰ μαῦρα πέλαγα.... Κυττάξατ' ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν τάφο· διαβάστε τί γράφει:

Ἐπῆγα καὶ ἀνέγνωσα.

«Ἐδουάρδος Σπένσλαφ, ναύκληρος, φονευθεὶς ὑπὸ πειρατῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν Ἄντρες. Ἀπρίλ. 1854, ἐτῶν 30.»

Ὅταν ἐπανῆλθα ὀπίσω, ὁ κ. Σγουὲλς ἐξηκολούθησε:

— Ποιὸς τὸν ἔφερ' ἐδῶ, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, διὰ νὰ εἶνε θαμμένος ἐδῶ; Ἀφοῦ σκοτώθηκε ἀνοιχτὰ ἀπ' τὸν κάβο—Ἄντρες; Καὶ εἴδατε τὸ σῶμά του νὰ κοίτεται ἀποκάτω; Μάλιστα μποροῦσα νὰ σᾶς ὀνομάσω μιὰ ντουζίνα, ποῦ τὰ κόκκαλά τους κυλιοῦνται στὰ πέλαγα τῆς Γροιλλανδίας ἀπάνω (ἔδειξε πρὸς βορρᾶν), ἢ ὅπου μπορεῖ τὰ ρέμματα νὰ τοὺς μπατάρισσαν. Βλέπετε τῆς πέτρες γύρω σας. Μπορεῖτε, μὲ τὰ μάτια σας τὰ νέα νὰ διαβάζετε ἀποδῶ τῆς ψευτιὲς ποῦ εἶνε γραμμένες ἐπάνω. Αὐτὸς ὁ Μπρέθουετ Λύρεϋ-ἐγνώρισα τὸν πατέρα του, ποῦ χάθηκε 'πάνω τὸ «Λαΐβλυ» ἀνοιχτὰ ἀπ' τὴν Γροιλλανδία στὰ εἴκοσι· ἢ ὁ Ἀνδρέας Γούλχαους, ποῦ πνίγηκε στὰ ἴδια πέλαγα στὰ 1777 ἢ ὁ Τζῶν Πάξτων, ποῦ πνίγηκε ἀνοιχτὰ ἀπ' τὸν κάβο τοῦ Ἀποχαιρετισμοῦ ἕνα χρόνον ὕστερα· ἢ ὁ γέρο-Τζῶν Ρώλιγξ, ποῦ ὁ παπποῦς του ἀρμένιζε μαζῆ μου, πνιγμένος στὸν κόρφο τῆς Φιλλανδίας στὰ πενῆντα. Πιστεύετε ὅλοι αὐτοὶ οἱ νομάτοι θὰ ἔχουν νὰ κάμουν μιὰ ἔφοδο γιὰ τὸ Οὐίτμπυ ὅταν σημάνῃ ἡ σάλπιγγα; Σᾶς λέω, ὅταν πλακώσουν ὅλοι ἐδῶ, θα σπρώχνουν καὶ θὰ τραβοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τέτοιον τρόπον, ὥστε θὰ εἶνε πάλαιμα ἀπάνω στοὺς πάγους σὰν στοὺς παλαιοὺς καιρούς, ὅταν ἐγρονθοκοπούσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπ' τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ, κ' ἐπασχίζαμεν νὰ δέσωμεν τῆς πληγές μας στὴ λάμψι τοῦ βορείου σέλαος.

Ὁ γέρων ἐκύτταξε τοὺς ἄλλους δυό, καὶ οἱ τρεῖς ἐγέλασαν.

— Ἀλλά, εἶπα ἐγώ, βέβαια δὲν ἔχετε πολὺ δίκαιον, διότι ὁρμᾶσθε ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ὅλοι οἱ δυστυχεῖς νεκροὶ ἢ τὰ πνεύματά των, θὰ ἔχουν νὰ πάρουν τὰς ἐπιτυμβίας πλάκας των μαζῆ των κατὰ τὴν Ἡμέραν τῆς Κρίσεως. Νομίζετε, ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε ἀναγκαῖον πράγματι;

— Καλὰ καὶ γιατί ἄλλο χρειάζονται αἱ πλάκες αὐτές; Ἀποκριθῆτέ μου εἰς αὐτό, Μίς!

— Γιὰ τὴν ἐνθύμησιν τῶν οἰκείων των ὑποθέτω.

— Γιὰ τὴν θύμησι τῶν οἰκείων τους, ὑποθέτετε;

Τοῦτο εἶπε μετά τινος περιφρονήσεως. Εἶτα προσέθηκε.

— Πῶς θ' ἀρέσῃ εἰς τοὺς οἰκείους τους νὰ γνωρίζουν ὅτι ψευτιὲς εἶνε γραμμένες ἐπάνω 'ς αὐταῖς κ' ὅποι ὅλοι στὸν τόπο ξέρουν, πῶς εἶνε ψευτιές;

Ἔδειξεν ἕνα λίθον παρὰ τοὺς πόδας μας, ὁ ὁποῖος εἶχε τεθῆ κάτω ὡς βάσις, ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο τὸ θρανίον σύρριζα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ.

— Διαβάσατε τί γράφει 'πάνω 'ς αὐτὴν τὴν πέτρα, εἶπε.

Τὰ γράμματα ἔκειντο ἀνάστροφα εἰς ἐμέ, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκαθήμην, ἀλλ' ἡ Λουκία ἀντίκρυζε καλλίτερα εἰς ταῦτα, ὅθεν ἔκυψε καὶ ἀνέγνωσεν.

«Ἱερὸν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Γεωργίου Κάνων ὅστις ἀπέθανεν ἐπ' ἐλπίδι κρείττονος ἀναστάσεως. Ἰουλίου 29, 1873, πεσὼν ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Κέττελνες. Ὁ τάφος οὗτος ἠγέρθη ὑπὸ τῆς θρηνούσης μητρὸς πρὸς τὸν φίλτατον υἱόν. Ὅς ἦν μόνος τῇ μητρὶ αὐτοῦ καὶ αὐτὴ χήρα».

— Πράγματι, κύριε Σγουὲλς, δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀστεῖον εἰς τοῦτο.

Ἡ Λουκία ἐξέφερε τὸ σχόλιον τοῦτο λίαν σοβαρὰ καὶ σχεδὸν μετ' αὐστηρότητος.

— Δὲν βλέπετε τίποτε ἀστεῖον; Χά! χά! Μὰ τοῦτο εἶνε ἐπειδὴ δὲν ἐγνωρίσατε τὴν πικραμμένην μητέρα, μιὰ στρίγλα ποῦ ἐμισοῦσε τὸ γυιό της ἐπειδὴ ἦτο λέει παραλυμένος—ἐπήγαινε στὴν ταβέρνα καθὼς ὅλοι οἱ νέοι — κι' αὐτὸς τὴν ἐμισοῦσε τόσο, ὥστε αὐτοκτόνησε μονάχος του γιὰ νὰ μὴν πάρῃ ἐκείνη τὴν ἀσφάλεια ποῦ εἶχε βάλει ἀπάνω στὴ ζωή του. Ἐχτύπησε τὴν κορφὴ τῆς κεφαλῆς του μ' ἕνα παληὸ τουφέκι ποῦ εἶχαν γιὰ νὰ διώχνουν τὴς κουρούνες. Τότε δὲν ἴσχυσε νὰ διώξῃ τῆς κουρούνες, μόνο ἔφερε τοὺς κοράκους καὶ τὰ ὄρνια ἀπάνω του. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον μισοσκοτωμένος καὶ ζαλισμένος ἔπεσεν ἀπ' τοὺς βράχους. Κι' ὅσον γιὰ τῆς ἐλπίδες τῆς μελλούσης ἀναστάσεως, ἄκουσα πολλὲς φορὲς νὰ λέῃ ὅτι καλλίτερα εἶχε νὰ πάῃ στὴν κόλασι, γιατί ἡ μητέρα του ἦτο τόσο θεοφοβούμενη ποῦ θὰ πήγαινε σίγουρα στὴν παράδεισο κι' αὐτὸς δὲ ἤθελε νὰ εἶνε 'κεῖ ποῦ βρίσκεται αὐτή. Τὸ λοιπόν, δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ πέτρα (ἔκρουσε τὴν πλάκα μὲ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου του) ἕνας σωρὸς ψέμματα; καὶ δὲν θὰ κάμῃ τὸν Γαβριὴλ νὰ θυμώσῃ, ὅταν ὁ Τζώρτζης παρουσιασθῇ μ' αὐτὴν τὴν πέτραν στῆς πλάτες του καὶ ζητῇ νὰ τὴν περάσῃ γιὰ πιστοποιητικό;

Δὲν ἤξευρα τί νὰ εἴπω, ἀλλ' ἡ Λουκία ἔστρεψε τὴν ὁμιλίαν, εἰποῦσα καθὼς ἐσηκώθη.

— Ὤ, γιατί μᾶς τὰ λέτε αὐτά; Ἐδῶ ἀγαπῶ πολὺ νὰ ἔρχωμαι νὰ κάθωμαι καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω τὸ μέρος αὐτό· καὶ τώρα μοῦ ἔρχεται νὰ πάω νὰ καθίσω ἐπάνω στὸν τάφον τοῦ δυστυχοῦς αὐτόχειρος.

— Αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς κάμῃ κακό, ὡραία μου· καὶ μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸν καϋμένον τὸν Τζώρτζη νὰ χαρῇ ποῦ ἔχει μιὰ τόσον ὡραία κοπέλλα καθισμένη ἐπάνω του. Αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς βλάψῃ. Εἶνε εἴκοσι χρόνοι ποῦ ἔρχομαι καὶ κάθομαι ταχτικὰ ἐδῶ καὶ ποτὲ δὲν μ' ἔβλαψε. Μὴ σᾶς μέλῃ ποιὸς εἶνε ποῦ κοίτεται ἀποκάτω σας ἢ καὶ ἂν κοίτεται καθόλου ἢ ὄχι; Θὰ ἔχετε καιρὸ νὰ σκαντζάρετε ὅταν ἰδῆτε ὅλες τὲς πέτρες νὰ φεύγουν ἀποδῶ καὶ τὸν τόπο νὰ ρημάζῃ. Τ' ὡρολόγι χτυπᾷ καὶ πρέπει νὰ πηγαίνω. Εἰς τοὺς ὁρισμούς σας, κυρίες!

Καὶ ἀπῆλθε.

Ἡ Λουκία κ' ἐγὼ ἐκαθίσαμεν ἐπ' ὀλίγον καὶ τόσον ὡραία ἦτο ἡ θέα ἐνώπιόν μας, ὥστε συνήψαμεν τὰς χεῖρας, καθὼς ἐκαθήμεθα καὶ μοῦ εἶπε πάλιν ὅλα περὶ τοῦ Ἀρθούρου καὶ περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου. Τοῦτο μ' ἔκαμεν ὀλίγον νὰ μοῦ πονέσ' ἡ καρδιά, διότι δὲν ἔχω μάθει ἀπὸ τὸν Ἰωνάθαν ἐδῶ καὶ ἕνα μῆνα.

Αὐθημερόν.— Ἦλθα ἐδῶ καὶ πάλιν μόνη, διότι εἶμαι πολὺ λυπημένη. Δὲν ὑπῆρχεν ἐπιστολὴ δι' ἐμέ. Εὔχομαι νὰ μὴ συμβαίνῃ τίποτε δυσάρεστον εἰς τὸν Ἰωνάθαν.

Ἡμερολόγιον τοῦ ἰατροῦ Σεϋαρδ

5. Ἰουνίου. — Ἡ περίπτωσις τοῦ Ρένφιλδ γίνεται ἐπὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα ἐφ' ὅσον προβαίνω νὰ ἐννοῶ τὸν ἄνθρωπον. Ἔχει ἀρετάς τινας λίαν εὐθέως ἀνεπτυγμένας· ἀφιλοκέρδειαν, μυστικότητα καὶ σκοπόν. Ἤθελα νὰ κατώρθωνα ν' ἀνακαλύψω ποῖον εἶνε τὸ ἀντικείμενον τοῦ τελευταίου. Φαίνεται νὰ ἔχῃ ἴδιόν τι κατηρτισμένον σχέδιον, ἀλλὰ ποῖον τοῦτο δὲν γνωρίζω. Ἄλλη ἀντίρροπος ἰδιότης του εἶνε ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα καίτοι αὐτὴ ἐνέχει τοιαύτας περιέργους ροπάς, ὥστε ἐνίοτε φαντάζομαι ὅτι εἶνε ἔκρυθμος σκληρότης. Αἱ κλίσεις του εἶνε ἀλλοκότου εἴδους. Ἀκριβῶς τώρα ἡ μανία του εἶνε νὰ συλλαμβάνῃ μυίας. Ἔχει πρὸς τὸ παρὸν τοσαύτην ποσότητα, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ τῷ κάμω ἐπιπλήξεις. Πρὸς μεγάλην ἔκπληξίν μου, δὲν παρεφέρθη εἰς ὀργήν, ὅπως ἐπερίμενα, ἀλλ' ἔλαβε τὸ πρᾶγμα μὲ ἁπλῆν σοβαρότητα. Ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμήν, εἶτα εἶπε:

— Μπορῶ νὰ ἔχω τρεῖς ἡμέρας; Θὰ τὰς ἀπολύσω ὅλας.

— Ἐννοεῖται, εἶπα, αὐτὸ γίνεται.

Πρέπει νὰ τὸν ἐπαγρυπνῶ.

18. Ἰουνίου.—Ἡ προσοχή του ἐστράφη τώρα πρὸς τὰς ἀράχνας καὶ ἔχει συλλέξει πολλὰς μεγάλας ἐξ αὐτῶν ἐντὸς κυτίου. Τὰς διατηρεῖ τρέφων αὐτὰς μὲ τὰς μυίας καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν τελευταίων ἐπαισθητῶς ἐλαττοῦται, καίτοι ἔχει δαπανήσει τὸ ἥμισυ τῆς τροφῆς του εἰς τὸ νὰ προσελκύῃ περισσοτέρας μυίας ἐκ τῶν ἔξω εἰς τὸν θάλαμόν του.

1η Ἰουλίου.—Αἱ ἀράχναι του γίνονται τώρα τόσῳ μεγάλη ἐνόχλησις ὅσον καὶ αἱ μυῖαί του καὶ σήμερον τοῦ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ τὰς ξεκάμῃ. Πρὸς τοῦτ' ἐφάνη πολὺ τεθλιμμένος· ὅθεν τοῦ εἶπα, ὅτι πρέπει νὰ ξεπαστρέψῃ μερικὰς ἐξ αὐτῶν τοὐλάχιστον. Ἐπένευσε προθύμως εἰς τοῦτο καὶ τοῦ ἔδωκα τὴν αὐτὴν διορίαν ὡς καὶ πρότερον πρὸς ἐλάττωσιν. Μὲ ἀηδίασε πολὺ ἐνῷ ἤμην μαζῆ του, διότι ὅταν μία φρικώδης χρυσόμυια, φουσκωμένη μὲ ἀκάθαρτον τροφήν, εἰσώρμησε βομβοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον τὴν ἔδραξε, τὴν ἐκράτησε μετ' ἀγαλλιάσεως μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ ἐπί τινας στιγμὰς καὶ πρὶν ἐννοήσω τί ἔμελλε νὰ κάμῃ τὴν ἔβαλε στὸ στόμα του καὶ τὴν ἔφαγε.

Τὸν ἐπετίμησα δι' αὐτό, ἀλλ' αὐτὸς ἀπήντησεν ἡσύχως, ὅτι ἦτο πολὺ καλὴ καὶ ὑγιεινή· ὅτι ἦτο ζωή, ἰσχυρὰ ζωὴ καὶ τοῦ ἔδιδε ζωήν.

Τοῦτο μοῦ ἐνέπνευσε μίαν ἰδέαν ἢ μοῦ ἔδωκε νύξιν τινά. Ὀφείλω νὰ παρατηρήσω κατὰ ποῖον τρόπον ξεκάμνει τὰς ἀράχνας του. Προφανῶς ἔχει βαθύ τι πρόβλημα εἰς τὸν νοῦν του, διότι κρατεῖ μικρὸν σημειωματάριον, εἰς τὸ ὁποῖον πάντοτε κάτι γράφει. Ὁλόκληροι σελίδες τούτου εἶνε γεμᾶται ἀπὸ ἀθροίσεις ψηφίων, ἐν γένει ἁπλῶν ἀριθμῶν προστιθεμένων εἰς ἀθροίσματα καὶ εἶτα τὰ σύνολα προστίθενται εἰς ἀθροίσματα καὶ πάλιν.

8. Ἰουλίου.— Ὑπάρχει μία μέθοδος εἰς τὴν τρέλλαν του καὶ ἡ στοιχειώδης ἰδέα εἰς τὸ πνεῦμά μου ἀναπτύσσεται. Ἀπεμακρύνθην ἀπὸ τὸν φίλον μου ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, μὲ σκοπὸν νὰ παρατηρήσω ἂν ἐπῆλθε μεταβολή τις. Τὰ πράγματα μένουν ὅπως ἦσαν, παρεκτὸς μόνον ὅτι ἐξέκαμέ τινα τῶν ζωϋφίων του, καὶ ἀπέκτησεν ἓν νέον. Κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ἕνα σπουργίτην καὶ τὸν ἐξημέρωσεν ἤδη ἐν μέρει. Τὸ μέσον τῆς τιθασσεύσεως εἶνε ἁπλοῦν, καθότι αἱ ἀράχναι ὠλιγόστευσαν ἤδη. Ὅσαι μένουν ὅμως τρέφονται καλῶς, καθότι ἀκόμη ἕλκύει τὰς μυίας, δελεάζων αὐτὰς διὰ τῆς τροφῆς.

19. Ἰουλίου.— Προοδεύομεν. Ὁ φίλος μου ἔχει ὁλόκληρον ἀποικίαν ἀπὸ σπουργίτας καὶ αἱ μυῖαι καὶ ἀράχναι του σχεδὸν ἐκλείπουν. Ὅταν εἰσῆλθεν, ἔτρεξε πρὸς ἐμὲ καὶ εἶπεν ὅτι ἤθελα νὰ μοῦ ζητήσῃ μίαν μεγάλην χάριν — πολύ, πολὺ μεγάλην χάριν καὶ καθὼς ὡμίλει ἐμόρφαζε καὶ ἀνεπήδα πρὸς ἐμὲ ὡς σκύλλος. Τὸν ἠρώτησα τί ἦτο καὶ εἶπε μὲ μίαν ἔκστασιν εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὴν στάσιν του.

— Ἕνα γαττόπουλο, ἕνα μικρὸ ὡραῖο παιγνιδιάρικο γαττάκι για νὰ τὸ ἔχω νὰ παίζω μαζῆ του καὶ νὰ τὸ γυμνάζω καὶ νὰ τὸ ταΐζω— νὰ τὸ θρέφω—νὰ τὸ θρέφω!

Δὲν ἤμην ἀπροετοίμαστος πρὸ τὸ αἴτημα τοῦτο, διότι εἶχα παρατηρήσει πῶς τὰ ζῶα του εἶχαν αὐξήσει εἰς μέγεθος καὶ εἰς ζωηράτητα, ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμουν ἡ ὡραία οἰκογένειά του ἀπὸ ἐξημερωμένους σπουργίτας νὰ ἐξεφανισθῇ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς αἱ μυῖαι κ' αἱ ἀράχναι· ὅθεν εἶπα, ὅτι θὰ ἰδῶ ὅσον δι' αὐτὸ καὶ τὸν ἠρώτησα ἂν δὲν ἐπροτίμα μᾶλλον μίαν γάτταν παρὰ ἕνα γαττόπουλο. Ἡ ἀπληστία του τὸν ἐπρόδωκε καθὼς ἀπήντησεν.

— Ὤ, ναί, ἤθελα μιὰ γάττα! Ἐζήτησα μόνον ἕνα γαττάκι μήπως μοῦ ἀρνηθῆτε τὴ γάττα. Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μοῦ ἀρνηθῇ ἕνα γαττάκι ἢ ὄχι;

Ἔσεισα τὴν κεφαλήν μου καὶ εἶπα ὅτι πρὸς τὸ παρόν, φοβοῦμαι μήπως δὲν εἶνε δυνατόν, ἀλλ' ὅτι θὰ ἰδῶ δι' αὐτό. Ἡ ὄψις του ἐσκυθρώπασε καὶ εἶδα ἓν προμήνυμα κινδύνου ἐν αὐτῇ, διότι ἐτόξευσε βλοσυρόν, αἰφνίδιον, λοξὸν βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε φόνον. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀτελῶς ἀνεπτυγμένην μανίαν ἀνθρωποκτονίας.

10 μ. μ. Τὸν ἐπεσκέφθην πάλιν καὶ τὸν εὗρον καθήμενον εἰς μίαν γωνίαν κεχυφότα. Ὅταν εἰσῆλθα ἐρρίφθη γονυπετὴς ἐνώπιόν μου καὶ μὲ ἱκέτευε νὰ ἐπιτρέψω νὰ τοῦ δώσονν μίαν γάτταν· ὅτι ἡ σωτηρία του ἐξηρτᾶτο ἀπ' αὐτήν. Ἔμεινα ὅμως ἀκλόνητος καὶ τοῦ εἶπα ὅτι τοῦτο δὲν δύναται νὰ γείνῃ· ὅθεν ἠγέρθη χωρὶς λέξιν νὰ εἴπῃ κ' ἐκάθισε συμπλέκων τοὺς δακτύλους του εἰς τὴν γωνίαν, ὅπου τὸν εἶχα εὕρει.

20. Ἰουλίου.—Ἐπεσκέφθην τὸν Ρένφιλδ λίαν πρωΐ, πρὶν ὁ ἐπιστάτης ἐκτελέσῃ τοὺς γύρους του. Τὸν εὗρον ὄρθιον καὶ ὑποτερετίζοντα ἦχον. Ἅπλωνε τὴν ζάχαρίν του, ὅσην εἶχε φυλάξει εἰς τὸ παράθυρον καὶ προφανῶς ἐξανάρχιζε τὸ κυνῆγι τῶν μυιῶν· καὶ τὸ ξανάρχιζε φαιδρῶς καὶ μὲ καλὴν χάριν. Ἐκύτταξα νὰ ἴδω τὰ πτηνά του καὶ μὴ βλέπων ταῦτα, τὸν ἠρώτησα ποῦ ἦσαν. Ἀπήντησε χωρὶς νὰ στραφῇ νὰ κυττάξῃ, ὅ,τι ὅλα ἐπέταξαν κ' ἔφυγαν. Ὀλίγα πτερὰ ἔκειντο εἰς τὸ δάπεδον καὶ μία ρανὶς αἵματος ἔβαπτε τὸ προσκέφαλόν του. Δὲν εἶπα τίποτε, ἀλλ' ἐπῆγα καὶ εἶπα εἰς τὸν φύλακα ν' ἀναφέρῃ εἰς ἐμὲ ἂν παρετήρει τίποτε παράξενον εἰς τὸν Ρένφιλδ ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

11. π. μ.— Ὁ ἐπιστάτης ἐλθὼν ἀρτίως μοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ Ρένφιλδ ἦτο πολὺ ἄρρωστος κ' ἐξέτασεν ἕνα πλῆθος πτερά. «Ἡ πεποίθησίς μου εἶνε δόκτωρ, εἶπεν, ὅτι ἔφαγε τὰ πουλιά του καὶ τ' ἅρπαξε καὶ τάφαγε ὠμά»!

11 μ. μ. — Ἔδωκα εἰς τὸν Ρένφιλδ ἰσχυρὰν δόσιν ὀπίου ἀπόψε, ἀρκοῦσαν ὅπως τὸν κάμω νὰ κοιμηθῇ κ' ἔλαβε τὸ σημειωματάριόν του διὰ νὰ τὸ κυττάξω. Ἡ ἰδέα ἥτις περιεβόμβει εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου ἐσχάτως εἶνε πλήρης καὶ ἡ θεωρία ἀποδεικνύεται. Ὁ ἀνθρωποκτόνος μανιακὸς μου εἶνε ξεχωριστοῦ εἴδους. Ἀνάγκη νὰ ἐπινοήσω νέαν ταξινόμησιν δι' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ἀποκαλέσω «ζωντοφάγον» μανιακόν. Ὅ,τι ἐπιθυμεῖ εἶνε ν' ἀπορροφήσῃ τόσας ζωὰς ὅσας δύναται καὶ ἔχει βάλει τὰ δυνατά του, ὅπως κατορθώσῃ τοῦτο κατὰ τρόπον ἀθροιστικόν. Ἔδωκε πολλὰς μυίας εἰς μίαν ἀράχνην καὶ πολλὰς ἀράχνας εἰς ἓν πτηνὸν καὶ εἶτα ἐχρειάζετο μίαν γάτταν διὰ νὰ φάγῃ τὰ πολλὰ πτηνά.

Τί θὰ ἦσαν τὰ νεώτερα βήματά του: Θὰ ἦτο σχεδὸν πολλοῦ ἄξιον νὰ εἶχε συμπληρωθῇ τὸ πείραμα. Τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ γείνῃ ἐὰν ὑπῆρχε μόνον ἀποχρῶσα αἰτία. Οἱ ἄνθρωποι ἀποστρέφονται τὴν ζωντοτομίαν καὶ ὅμως ἰδέτε τὰ πορίσματά της σήμερον!

Διατί νὰ μὴ προαχθῇ ἡ ἐπιστήμη εἰς τὴν δυσκολωτέραν καὶ ζωτικωτέραν ὄψιν της—τὴν γνῶσιν τοῦ ἐγκεφάλου; Ἐὰν εἶχα ἁπλῶς τὸ μυστικὸν ἑνὸς τοιούτου πνεύματος—ἂν κατεῖχον τὴν κλεῖδα εἰς τὴν φαντασιοπληξίαν ἑνὸς μόνου φρενοβλαβοῦς —θὰ ἠδυνάμην νὰ προαγάγω τὸν ἴδιον κλάδον τῆς ἐπιστήμης μου εἰς βαθμὸν ἐν συγκρίσει, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ φυσιολογία τοῦ Βούρδων Σάνδερσων ἢ ἡ ἐγκεφαλογνωσία τοῦ Φερριὲ δὲν θὰ ἦτο τίποτε.

Πόσον καλῶς ἐσυλλογίζετο ὁ ἄνθρωπος· οἱ φρενοβλαβεῖς πάντοτε συλλογίζονται καλὰ ἐντὸς τῆς ἰδίας σφαίρας των. Ἀγνοῶ εἰς πόσας ὑπάρξεις ὑπολογίζει ἕνα ἄνθρωπον, ἢ ἂν μόνον εἰς μίαν. Ἔχει κλείσει τὸν λογαριασμὸν μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ σήμερον ἤρχιζε νέαν ἀναγραφήν. Πόσοι ἐξ ἡμῶν ἀρχίζουν νέαν ἀναγραφὴν μὲ πᾶσαν ἡμέραν τῆς ζωῆς μας; Εἰς ἐμὲ φαίνεται μόνον χθές, ὅτε ἡ ὅλη ζωή μου ἔληξε μὲ τὴν νέαν ἐλπίδα μου καὶ ὅτε ἀληθῶς ἤρχισα νέον ἔλεγχον. Οὕτω θὰ ἐξακολουθήσῃ ἑωσότου ὁ Μέγας Ἐλεγκτὴς μὲ ἀνακαλέσῃ καὶ κλείσῃ τὸν λογαριασμόν μου μὲ ἕνα ἰσολογισμὸν εἰς ὄφελος ἢ εἰς ζημίαν. Ὤ, Λουκία, Λουκία, Λουκία! δὲν δύναμαι νὰ ὀργίζωμαι μὲ σέ, οὔτε δύναμαι νὰ ὀργίζωμαι μὲ τὸν φίλον μου, τοῦ ὁποίου ἡ εὐτυχία εἶνε εὐτυχία του· ἀλλ' ὀφείλω νὰ περιμένω ἄνελπις καὶ νὰ ἐργάζωμαι. Ἐργασία! ἐργασία!

Ἐὰν μόνον ἠδυνάμην νὰ ἔχω τόσον ἰσχυρὰν αἰτίαν ὅσον ὁ δυστυχὴς τρελλὸς φίλος μου ἐκεῖ, μίαν καλήν, ἀφιλοκερδῆ αἰτίαν, ἥτις νὰ μὲ κάμνῃ νὰ ἐργάζωμαι, τοῦτο θὰ ἦτο πράγματι εὐτυχία.

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Μούρρεϋ

26 Ἰουλίου.

Εἶμαι δυστυχὴς μὲ τὴν Λουκίαν καὶ μὲ τὸν Ἰωνάθαν. Δὲν εἶχα μάθει ἀπὸ τὸν Ἰωνάθαν καιρόν τινα καὶ ἤμην πολὺ ἀνήσυχος, ἀλλὰ χθὲς ὁ ἀγαπητὸς κ. Χῶκινς, ὅστις εἶνε πάντοτε τόσον εὐμενής, μοῦ ἔστειλε μίαν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους του· εἶχα γράψει ἐρωτῶσα αὐτὸν ἂν εἶχε μάθῃ καὶ μοῦ λέγει, ἡ ἐσώκλειστος ἀρτίως ἐλήφθη. Εἶνε μόνον μία γραμμὴ χρονολογουμένη ἀπὸ τὸν Πύργον Δράκουλα καὶ λέγει ὅτι τώρα ἀναχωρεῖ διὰ τὴν πατρίδα. Τὸ γράψιμον τοῦτο δὲν ὁμοιάζει τοῦ Ἰωνάθαν· δέν το καταλαμβάνω καὶ μὲ κάμνει ν' ἀνησυχῶ.

Ἔπειτα ἡ Λουκία ἂν καὶ εἶνε τόσον καλὰ ἐπανέπεσεν εἰς τὴν παλαιὰν ἕξιν τοῦ νὰ περιπατῇ εἰς τὸν ὕπνον της. Ἡ μήτηρ της μοῦ ὡμίλησε περὶ τούτου καὶ ἀπεφασίσαμεν, ὅτι πρέπει νὰ κλειδώνω τὴν θύραν τοῦ θαλάμου μας κατὰ πᾶσαν νύκτα. Ἡ κυρία Οὐέστενρα ἔχει τὴν ἰδέαν, ὅτι οἱ ὑπνοβάται πάντοτε πηγαίνουν εἰς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν καὶ παρὰ τὰ χείλη κρημνῶν καὶ τότε ἐξαίφνης ἐξυπνοῦν καὶ πίπτουν μὲ κραυγὴν ἀπελπισίας ἀντηχοῦσαν μακρὰν ὁλόγυρα. Φτωχὴ μητέρα! φυσικὰ ἀνησυχεῖ διὰ τὴν Λουκίαν καὶ μοῦ λέγει, ὅτι ὁ σύζυγός της, ὁ πατὴρ τῆς Λουκίας, εἶχε τὴν αὐτὴν συνήθειαν· ἐσηκώνετο τὴν νύκτα καὶ ἐνεδύετο καὶ θὰ ἐξήρχετο, ἐὰν δὲν τὸν ἐσταμάτα τις. Ἡ Λουκία πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῇ τὸ φθινόπωρον καὶ ἤδη σχεδιάζει τὰς ἐνδυμασίας της καὶ τὸ πῶς ἡ οἰκία της θὰ διαρρυθμισθῇ. Συμπαθῶ εἰς αὐτήν, διότι κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον κάμνω· μόνον ὁ Ἰωνάθαν κ' ἐγὼ θὰ ἀρχίσωμεν τὸ οἰκοκυρειό μας μὲ πολὺ ἁπλοῦν τρόπον, προσπαθοῦντες νὰ κάμωμεν τὰς δύο ἄκρας τῆς κλωστῆς νὰ συναντηθοῦν. Ὁ κ. Ὅλμγουδ—εἶνε ὁ ἀξιότιμος Ἀρθοῦρος Ὅλμγουδ μονάκριβος υἱὸς τοῦ λόρδου Γόλδαμιγγ—ἔρχεται ἐδῶ ὅσονούπω — εὐθὺς ὡς δυνηθῇ νὰ καταλίπῃ τὴν πόλιν, ἐπειδὴ ὁ πατήρ του δὲν εἶνε τόσον καλὰ καὶ μοῦ φαίνεται ἡ ἀγαπητὴ Λουκία μετρεῖ τὰς στιγμὰς πότε θὰ ἔλθῃ. Ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ μέρος τοῦ περιβόλου τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν καλλονὴν τοῦ Οὐίτμπυ. Τολμῶ νὰ ὑποθέσω, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀναμονὴ τὴν διαταράτει· θὰ εἶνε πολὺ καλὰ ὅταν αὐτὸς φθάσῃ.

27 Ἰουλίου.— Καμμία εἴδησις ἀπὸ τὸν Ἰωνάθαν. Γίνομαι ἀνήσυχη δι' αὐτόν, ἂν καὶ διατί δὲν εἰξεύρω· ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ εἶχε γράψει, ἔστω καὶ μίαν μόνην γραμμήν. Ἡ Λουκία ὑπνοβατεῖ περισσότερον παράποτε, καὶ πᾶσαν νύκτα ἀφυπνίζομαι ἀπὸ τὰς κινήσεις της ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς εἶνε τόσον θερμός, ὥστε αὐτὴ δὲν δύναται νὰ κρυώσῃ· ἀλλ' ὅμως ἡ ἀνησυχία καὶ τὸ ν' ἀφυπνίζωμαι ἀκατάπαυστα ἀρχίζει νὰ ἐπενεργῇ ἐπ' ἐμοῦ καὶ νὰ γίνομαι νευρικὴ καὶ ἄϋπνος. Δόξα τῷ Θεῷ ἡ ὑγεία τῆς Λουκίας διατηρεῖται. Ὁ κ. Ὅλμγουδ ἐκλήθη αἰφνιδίως εἰς τὸ Ρίγγ νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα του, ὅστις ἀσθενεῖ βαρέως. Ἡ Λουκία θλίβεται διὰ τὴν ἀναβολὴν τοῦ νὰ τὸν ἴδῃ, πλὴν τοῦτο δὲν βλάπτει τὴν ὄψιν της· εἶνε ὀλίγον τι ζωηροτέρα καὶ αἱ παρειαί της εἶνε ὡραῖον ρόδον γαρουφαλλί. Ἔχασε τὴν ἀναιμικὴν ἐκείνην ὄψιν, τὴν ὁποίαν εἶχε. Εὔχομαι οὕτω νὰ ἐξακολουθήσῃ.

3. Αὐγούστου.—Ἄλλη μία ἑβδομὰς ἐπέρασε καὶ καμμία εἴδησις ἀπὸ τὸν Ἰωνάθαν, οὔτε εἰς τὸν κ. Χῶκινς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔμαθα. Ὤ, εὔχομαι τὰ μὴν εἶνε ἄρρωστος. Βεβαίως θὰ εἶχε γράψει.

Πρέπει μόνον νὰ παρακαλῶ τὸν Θεόν, ὅπως μοὶ δίδῃ ὑπομονήν. Ἡ Λουκία εἶνε πλέον εὐερέθιστος· παράποτε ἄλλως εἶνε καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν. Ἡ νὺξ ἡ παρελθοῦσα ἦτο πολὺ ἀπειλητικὴ καὶ οἱ ἁλιεῖς λέγουν, ὅτι πρέπει νὰ περιμένωμεν τρικυμίαν. Θὰ προσπαθήσω νὰ παρακολουθῶ μετὰ προσοχῆς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο καὶ μάθω ὅπως διακρίνω τὰ σημεῖα τοῦ καιροῦ. Σήμερον εἶνε συννεφιασμένη ἡμέρα καὶ ὁ ἥλιος ἐνῷ γράφω, εἶνε κρυμμένος εἰς πυκνὰ νέφη, ὑψηλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ Κέτρελνες. Τὸ πᾶν εἶνε φαιὸν καὶ τεφρόν. Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ γέρων κ. Σγουέλς. Διευθύνονται κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἐμὲ καὶ δύναμαι νὰ κρίνω ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον βγάζει τὸ καπέλλο του, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ὁμιλήσῃ...

Συνεκινήθην ὅταν εἶδα πόσον παρηλλαγμένος ἦτο ὁ γέρων. Ὅταν ἐκάθητο πλησίον μου, εἶπε μὲ πολὺ ἤπιον τρόπον.

— Θέλω νὰ σᾶς 'πῶ κάτι, Μίς.

Εἶδα ὅτι δὲν ἦτο στὰ καλά του· ἔλαβα τὴν κρύαν ζαρωμένην χεῖρά του καὶ τοῦ εἶπα νὰ τὴν κλείσῃ ἐλεύθερα· ὅθεν εἶπεν ἀφήνων τὴν χεῖρα του εἰς τὴν ἰδικήν μου.

—Φοβοῦμαι, μικρούλα μου, μήπως σ' ἐπρόσβαλα μ' ἐκεῖνα τὰ ἄσχημα πράγματα ποῦ σοῦ ἔχω 'πεῖ γιὰ τοὺς πεθαμμένους καὶ τὰ παρόμοια ἀπὸ βδομάδες μπροστά. Μὰ δὲν τἄλεγα μὲ τὰ σωστά μου καὶ παρακαλῶ νὰ τὸ θυμᾶσαι αὐτό, ὅταν ἐγὼ θὰ φύγω. Ἡμεῖς ὅλοι οἱ γέροι ποῦ ἔχομε τὸ ἕνα πόδι μέσα στὸ λάκκο δὲν μᾶς ἀρέσει νὰ τὸ στοχαζώμεθα αὐτό, καὶ δὲν μᾶς συμφέρει νὰ τὰ βάζουμε στὸ νοῦ μας· ἔτσι τὸ πῆρα κ' ἐγὼ ἐλαφρὰ τὸ πρᾶγμα διὰ νὰ καλοκαρδίζω κάπως. Ἀλλὰ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ νἄχῃς παιδί μου, μὴν τὸ πά-

ρης ἀνάποδα· δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον σὰν ἔρθῃ ἡ ὥρα μου μονάχα, δὲν θέλω νὰ πεθάνω πρὸ τῆς ὥρας. Ἡ ὥρα μου πρέπει νὰ εἶνε πολὺ κοντά, τώρα γιατί εἶμαι γέρον ἑκατὸ χρονῶν κ' εἶνε βάρος τόσα χρόνια στὴν πλάτη ἑνὸς ἀνθρώπου, ὥστε περιμένω ὥραν-τὴν ὥρα τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου πότε νἄρθῃ νὰ μὲ κόψῃ. Βλέπεις, δὲν μπορῶ ν'ἀφήσω τὴν κακὴ συνήθειαν νὰ γελῶ μ' σὐτὸ τὸ πρᾶγμα· καὶ τὰ γέλοια θὰ βαστάξουν ὥς που νὰ πάψουν κι' αὐτά. Καμμιὰ μέρα ὁ Ἄγγελος τοῦ Θανάτου θὰ φυσήσῃ τὴν τρομπέττα του γιὰ μένα. Ἀλλὰ μὴ λυπᾶσαι κόρη μου (ἐπειδὴ μ' ἔβλεπε νὰ δακρύω) ἀνίσως ἔρθῃ κι' αὐτὴ τὴν νύχτα, δὲν θ' ἀρνηθῶ ν' ἀπαντήσω εἰς τὸ κάλεσμά του. Γιατί ἡ ζωὴ εἶνε τὸ κάτω-κάτω, μιὰ ἀπαντοχὴ γιὰ κἄτι ἄλλο παρ' αὐτὰ ποῦ βλέπομεν κι' ὁ θάνατος εἶνε τὸ μόνον ποῦ δὲν μποροῦμεν νὰ τ' ἀποφύγωμεν. Μὰ εἶμ' εὐχαριστημένος γιὰ τὸ ἐρχομό του 'ς ἐμένα ἀκριβή μου, γιὰ τὸν ἐρχομό του τὸν γλήγορο. Μπορεῖ νἄρθῃ ἐνῷ καθόμαστ' ἐδῶ κι' ἀγναντεύουμε Μπορεῖ νἄνε 'ς αὐτὸν τὸν ἀέρα πάνω στὴ θάλασσα, ποῦ φέρνει μαζῆ του ζημίες καὶ συμφερὲς καὶ καρδιοκαϋμοὺς καὶ πίκρες. Κύτταξε! κύτταξε! ἔκραξεν αἴφνης. Ὑπάρχει κἄτι 'ς αὐτὸ τὸν ἄνεμο καὶ 'ς ἐκείνην τὴν σκουντούφλα πέρα ποῦ δείχνει καὶ σημαίνει καὶ μυρίζει θάνατο. Εἶνε στὸν ἀέρα· τὸ αἰσθάνομαι ποῦ ἔρχεται. Κύριε, δῶσε ν' ἀπαντήσω πρόθυμα, ὅταν τὸ κάλεσμά μου ἔρθῃ!

Ὕψωσεν εὐσεβῶς τοὺς βραχίονας καὶ ἀφήρεσε τὸν πῖλόν του. Τὸ στόμα του ἐκινεῖτο ὡς νὰ προσηύχετο. Μετὰ σιωπὴν ὀλίγων λεπτῶν, ἐσηκώθη ἔκαμε χειραψίαν μαζῆ μου καὶ μ' εὐχήθη μὲ ἀπεχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθε. Ὅλον τοῦτο μὲ συνεκίνησε καὶ μὲ ἔθιξε πολύ.

Ἐχάρην ὅταν εἶδα τὸν ἀκτοφύλακα νὰ ἔρχεται μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του ὑπὸ τὴν μασχάλην. Ἐστάθη νὰ ὁμιλήσῃ μαζῆ μου, ὅπως κάμνει πάντοτε, ἀλλὰ συγχρόνως δὲν ἔπαυε νὰ κυττάζῃ ἕνα ξένον πλοῖον.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ γνωρίσω, εἶπε· φαίνεται ρούσσικο ἀπὸ τὴν ὄψιν του· ἀλλὰ γυρίζει ἀπ'ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ μὲ ἀλλόκοτον τρόπον. Δὲν ξεύρει ποῦ ἀρμενίζει· φαίνεται νὰ βλέπῃ τὴν τρικυμία ποῦ ἔρχεται, μὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀποφασίσῃ ἂν πρέπει νὰ τραβήξῃ κατὰ τὸν βοριᾶ ἀνοιχτὰ στὸ πέλαγος ἢ νὰ τὰ γυρίσῃ κατὰ 'δῶ. Κυττάξετε πάλιν! Ὅπου φθάσῃ τραβᾷ· δὲν φαίνεται νὰ τοὺς ἀκούῃ τὸ τιμόνι τους· ὀρτσάρει μὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀνέμου. Νὰ ἰδοῦμε τί θ' ἀκούσουμε γι' αὐτὸ ὡς αὔριον τὸ πρωί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν «Ἡμερογράφον» τῆς 8 Αὐγούστου. (Προσηρτημένον εἰς τὸ ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Μούρρεῦ)

(Ἀνταποκριτοῦ μας) Οὐΐτμπυ

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας καὶ αἰφνιδιωτέρας τρικυμίας ὅσας ἐνθουμοῦνται οἱ ἄνθρωποι ἐνέσκηψεν ἀρτίως ἐδῶ μετ' ἀποτελεσμάτων ἀλλοκότων καὶ μοναδικῶν συνάμα. Ὁ καιρὸς ἦτο πνιγηρὸς κἄπως, πλὴν ὄχι εἰς βαθμὸν ἀσυνήθη κατ' Αὔγουστον μῆνα. Ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἦτο ἐκτάκτως ὡραία ἕως τὸ ἀπόγευμα, ὅταν τινὲς τῶν ἀργοσχόλων ὅσοι συχνάζουν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Ἀνατολικοῦ Βράχου ἔδειξαν μερικὰ μαυράδια, τὰ ὁποῖα εἶχον φανῇ αἰφνιδίως εἰς τὸν ὁρίζοντα πρὸς τὰ βορειοδυτικά. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε τότε νοτιοδυτικὸς εἰς τὸν ἥπιον βαθμόν, ὅστις ἐν τῇ βαρομετρικῇ γλώσσῃ σημειοῦται «ἀριθ. 2, αὔρα ἐλαφρά.»

Ὁ ἀκτοφύλαξ τῆς ὑπηρεσίας πάραυτα ἔδωκεν ἀναφορὰν καὶ εἰς ἀλιεύς, ὅστις ἀπὸ πλέον τοῦ ἡμίσεος αἰῶνος δὲν ἔπαυσε νὰ παρατηρῇ τὰ ἀτμοσφαιρικὰ σημεῖα τοῦ Ἀνατολικοῦ Βράχου προεῖπε μ' ἐμφαντικὸν τρόπον τὴν ἐπέλευσιν αἰφνιδίας τρικυμίας. Ἡ προσέγγισις τῆς δύσεως ἦτο τόσον ὡραία, τόσον μεγαλοπρεπὴς εἰς τοὺς σωροὺς τῶν λαμπρῶς χρωματισμένων νεφῶν της, ὥστε συνάθροισις ἔγειναν εἰς τὸν περίπαπον κατὰ μῆκος τοῦ παλαιοῦ νεκροταφείου πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ θεάματος Διάφοροι κυβερνῆται πλοίων ἐπῆραν τὴν ἀπόφασίν των ἐκεῖ τότε, ὅτε ἡ «σκαμπαδία του» ἢ ἡ φελλούκα του ὡς ἀποκαλεῖ ἕκαστος τὰς διαφόρους τάξεις τῶν πλοιαρίων, θὰ μείνῃ εἰς τὸν λιμένα ἐωσότου παρέλθῃ ἡ τρικυμία.

Ὁ ἄνεμος κατέπεσεν ἐντελῶς τὴν ἑσπέραν, κατὰ δὲ τὰ μεσάνυχτα ὑπῆρχε νεκρώσιμος γαλήνη, ζέστη πνιγηρὰ κ' ἐκείνη ἡ ἐπίμονος ἔντασις, ἥτις κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς βροντῆς, ταράττει τοὺς εὐαισθήτου φύσεως ἀνθρώπους. Ὀλίγα μόνον φῶτα ἐφαίνοντο εἰς τὴν θάλασσαν, διότι καὶ αὐτὰ τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἀκτοπλοΐας, τὰ ὁποῖα συνήθως παραπλέουν τὴν ἀκτὴν τόσον πλησίον, ἔπλεον τόσον ἀνοικτὰ καὶ μόνον ὀλίγα ἁλιευτικὰ πλοῖα ἦσαν ἐν ἀπόπτῳ. Τὸ μόνον εὐδιάκριτον ἱστιοφόρον ἦτο μία ξένη σκοῦνα μὲ ὅλα τὰ ἱστία της, ἥτις κατὰ τὸ φαινόμενον ἔπλεε πρὸς δυσμάς.

Ἡ ἀνόητος τόλμη, ἡ ἀμάθεια τῶν κυβερνητῶν της ἦτο τὸ ἀντικείμενον ἀφθόνων σχολίων ἐκ μέρους τοῦ ναυτικοῦ κόσμου ἐφ' ὅσον ἔμενεν ὁρατὴ καὶ προσπάθειαι κατεβάλλοντο ὅπως τοὺς πείσωσι διὸ σημάτων νὰ συστείλωσι τὰ ἱστία ἀπέναντι τοῦ κινδύνου. Πρὶν ἐπέλθῃ ἡ νύξ, εἶχαν ἰδεῖ τὴν σκοῦναν μὲ ἱστία χαλαρῶς πλαταγίζοντα καθὼς ἔπλεεν ἠρέμα ἐπὶ τῆς φουσκωμένης θαλάσσης.

Μικρὸν πρὸ τῆς δεκάτης ὥρας ἡ ἀκινησία τοῦ ἀέρος κατέστη καταθλιπτική. Ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀνῆλθεν ἀλλόκοτος ἦχος ἀπὸ τοῦ πελάγους καὶ ὑψηλὰ ὁ ἀὴρ ἄρχισε νὰ ἠχῇ ἀλλόκοτον ἀσθενῆ ὑπόκωφον βόμβον.

Τότε εὐθὺς ἐνέσκηψεν ἡ τρικυμία. Μὲ ταχύτητα, ἥτις τὴν ὥραν ἐκείνην ἐφάνη ἀπίστευτος, ἀλλὰ καὶ μετέπειτα εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν ἀναμετρήσῃ τις, ὅλη ἡ ὄψις τῆς φύσεως διὰ μιᾶς κατέστη σπασμωδική. Τὰ κύματα ἠγέρθησαν μετ' αὐξούσης μανίας ἐωσότου ἐντὸς ὀλιγίστων λεπτῶν ἡ τέως ὑαλώδης θάλασσα μετεμορφώθη εἰς βρυχώμενον καὶ ἀδηφάγον τέρας. Ἀφροστεφῆ κύματα ἔπληττον τρελλὰ τὴν ὁμαλὴν ἄμμον, ἢ ἀνεπήδων εἰς τοὺς βράχους τοὺς ὑψιτενεῖς. Ἀλλὰ ἐθραύοντο ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους καὶ μὲ τοὺς ἀφροὺς ἔλουον τοὺς φανοὺς καὶ τὰ κτίρια τῶν δύο φάρων τοῦ λιμένος.

(Ἀκολουθεῖ).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΛΑΝΩΝ

ΠΩΣ ΑΘΩΟΙ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗΣΑΝ

Ἡ εἴδησις, ὅτι ὁ περίφημος Δρεϋφούς, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις συνετάραξε ὅλον τὸν κόσμον, ἀνεκηρύχθη ἀθῷος ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ Ἀρείου Πάγου — τοῦ Ἀκυρωτικοῦ — φέρει ἐπὶ τάπητος πάλιν τὴν ἱστορίαν τῶν διασήμων δικαστικῶν πλανῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑποπίπτει συχνὰ ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη.

Κατ' ἔτος ἱκαναὶ ἑκατοντάδες στέλλονται εἰς τὰς φυλακὰς ἀθῷοι ἐντελῶς, ἐκ πλάνης τῶν δικαστῶν ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐκτίουν βαρυτάτας ποινάς, οὐχὶ δὲ σπανίως ἀναφέρονται καὶ παραδείγματα ἐκτελέσεως θανατικῆς ποινῆς ἐναντίον ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθη βραδύτερον ὅτι ἦσαν ὅλως ἀθῷα.

Θὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα παραδείγματά τινα δικαστικῶν πλανῶν, ληφθέντα ἐκ τῆς ἐπισήμου Κυανῆς Βίβλου τῆς Ἀγγλίας, ἐν ἀναλογίᾳ δὲ ἠμπορεῖ τις νὰ εἰκάσῃ τί γίνεται εἰς ἄλλα Κράτη, ὅπου ἡ Δικαιοσύνη λειτουργεῖ ἀτελέστερον τῆς Ἀγγλικῆς.

Ἐν ἀπὸ τὰ τραγικώτερα παραδείγματα δικαστικῆς πλάνης εἶναι βεβαίως ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἀτυχοῦς Σκώτου Οὐίλλιαμ Σόου, ὅστις πρό τινων ἐτῶν κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ — φοβερὸν εἰπεῖν! — ἀπηγχονίσθη ὡς φονεὺς τῆς ἰδίας του θυγατρὸς Αἰκατερίνης.

Κατετέθη ὑπὸ τῶν γειτόνων τοῦ Σόου ὅτι ἕνα ἑσπέρας, ἠκούσθη φιλονεικία μεταξὺ πατρὸς καὶ κόρης — μόνων συζώντων εἰς τινα οἰκίαν — καὶ θόρυβος ὡσεὶ συμπλεκομένων. Ὁ θόρυβος ἐξηκολούθησε μέχρι βαθείας νυκτός, ἔπαυσε δὲ αἰφνιδίως καὶ ἐπηκολούθησε σιγὴ ἄκρα. Τὸ πρωὶ ὁ γαλατᾶς ἐκτύπησε κατὰ τὸ σύνηθες ἀλλὰ δὲν τοῦ ἤνοιξε κανεὶς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Σόου. Ὁ γαλατᾶς ὑπωπτεύθη ὅτι κἄτι συμβαίνει καὶ ἀπετάθη εἰς τοὺς γείτονας, οἵτινες ἐγνώριζον διάδρομόν τινα διὰ τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς ἄγοντα ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ Σόου. Εἰσῆλθον σιγὰ-σιγά· ἡσυχία ἄκρα ἐπεκράτει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σόου. Εἰσχωρήσαντες ἐντὸς εὑρέθησαν πρὸ ἀπαισίου θεάματος· ἡ κόρη τοῦ Σόου κατέκειτο νεκρὰ εἰς τὴν κλίνην της, πλέουσα εἰς τὸ αἷμα, ἐνῷ εἰς παρακείμενον δωμάτιον ὁ πατήρ, γνωστὸς εἰς τὴν γειτονιὰν ὡς βαρυπνᾶς, ἐκοιμᾶτο ἥσυχος.

Ἡ ἀστυνομία συνέλαβεν ὡς ἔνοχον τὸν Σόου, ὅστις διὰ πολυημέρου διαδικασίας καὶ ἐξαώρου συσκέψεως τῶν ἐνόρκων ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἐκτελεσθείσης τῆς ποινῆς του ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης προθεσμίας. Μετὰ ἓν ἔτος ὁ νέος ἐνοικιαστὴς τῆς οἰκίας ἀνεῦρεν εἴς τινα σχισμὴν τοῦ τοίχου παρὰ τὴν ἑστίαν ἐπιστολὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Σόου, βεβαιούσης ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ἐραστής της τὴν ἐξηπάτησεν ἀναγκάζεται νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γραμμένη μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς αὐτοκτονίας! Ἡ μόνη ἐξιλέωσις τῶν ἀρχῶν διὰ τὴν φρικαλέαν πλάνην εἶνε, ὅτι τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχοῦς Σόου ἐξετάφη, παρεδόθη εἰς τοὺς συγγενεῖς του, ἐτάφη δὲ πάλιν μὲ ἐπίσημον πομπήν, σημαιοστολισθέντος τοῦ νέου τάφου καὶ παρακολουθησάντων τὴν κηδείαν τοῦ ἀθῴου Σόου τῶν ἀνωτάτων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν τοῦ Ἐδιμβούργου.

*

Μία ἄλλη περιεργοτάτη περίπτωσις δικαστικῆς πλάνης εἶνε ἡ συμβᾶσα κατὰ τοῦ Στίουαρτ, πρὸ δεκαετίας, ὅστις συνελήφθη ὡς ἀποδράσας ἐκ τῶν φυλακῶν. Εἰς μάτην ὁ συλληφθεὶς ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶνε ὁ Στίουαρτ ἀλλ' ὁ Στίκλερ καὶ ὅτι οὐδέποτε εἶχε φυλακισθῇ. Ὅλαι αἱ ἐνδείξεις ἔπειθον ὅτι εἶνε πράγματι ὁ Στίουαρτ, ὁ δὲ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρατεῖτο ἐβεβαίωσεν ὅτι αὐτὸς πράγματι εἶνε ὡς εἶχε μάλιστα καὶ οὐλήν τινα εἰς τὸ δεξὶ χέρι, τὸ δὲ ἐξωτερικόν του ὡμοίαζε καταπληκτικῶς μὲ τὸ τοῦ Στίουαρτ, ὥστε ὁ συλληφθεὶς ἐστάλη εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ ἐκτίσῃ τὴν ποινήν του.

Μετὰ δύο ἔτη ὅμως ἡ ἀστυνομία συνέλαβεν ὕποπτόν τινα, ὅστις ἀνεγνωρίσθη ὡς Στίουαρτ δεύτερος. Ὡς δ' ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ἀνακρίσεων καὶ ἐκ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, αὐτὸς ἦτο ὁ πραγματικὸς Στίουαρτ καὶ ὄχι ὁ πρῴην συλληφθεὶς ὅμοιός του κατὰ τὴν μορφήν. Καὶ ὁ Στίκλερ ἀπελύθη, δοξάζων τὸν Θεὸν διότι ἐκ συμπτώσεως συνελήφθη ὁ ἀληθὴς ἔνοχος.

*

Πρὸ τριῶν ἐτῶν συνέβη εἰς Ἀγγλίαν καὶ τὸ ἑξῆς παράδειγμα δικαστικῆς πλάνης. Εἷς δικηγόρος τῇ ὑποδείξει τριῶν ἀξιοπίστων ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας συνελήφθη ὡς πλαστογραφήσας ἕνα τσὲκ 7 1)2 χιλιάδων Ἀγγλικῶν λιρῶν καὶ δικασθεὶς κατεδικάσθη εἰς πέντε ἐτῶν φυλάκισιν. Μάτην διεμαρτυρήθη, μάτην ἐπεκαλέσθη ἄλλας μαρτυρίας· ἡ κατάθεσις τῶν τριῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης ἦτο ρητή, τὸν ἀνεγνώρισαν δὲ οὗτοι μεταξὺ ἑκατοντάδος ἄλλων κρατουμένων, ὅτι αὐτὸς ἦτο ποῦ τοὺς ἔφερε τὸ πλαστὸν τσὲκ.

Μετὰ δεκαοκτὼ ἀκριβῶς μῆνας, εἷς ἐκ τῶν τριῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης, μετατεθεὶς εἰς ὑποκατάστημα ἐπαρχιακόν, παρετήρησε ἡμέραν τινὰ ἄτομον, τὸ ὁποῖον εὐθὺς τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ὡς γνώριμον. Συνεκέντρωσε σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀνάμνησίν του καὶ ἐνῷ τὸ ὕποπτον ἄτομον ἔτεινε πρὸς αὐτὸν ἕνα τσὲκ 1800 λιρῶν πρὸς ἐξαργύρωσιν, ἀμέσως ἐνθυμήθη ὅτι τὸ αὐτὸ ἄτομον τοὺς εἶχε παρουσιάσῃ εἰς τὸ Λονδῖνον πρό τινος χρόνου τὸ τσὲκ τῶν 7500 λιρῶν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποδειχθῇ πλαστόν. Παρετήρησε λοιπὸν καὶ τὸ τσὲκ τοῦτο προσεκτικὰ καὶ ἀντελήφθη ὅτι καὶ αὐτὸ ἦτο πλαστόν. Διέταξεν ἀμέσως νὰ κρατηθῇ ὁ κάτοχος τοῦ τσὲκ καὶ ἀνακριθεὶς ὡμολόγησεν, ὅτι πράγματι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς πλαστογράφος. Ὁ ἀτυχὴς δικηγόρος ἀπελύθη μετὰ δεκαοκτάμηνον φυλάκισιν, θῦμα δικαστικῆς πλάνης, προελθούσης ἐκ παραδόξων συμπτώσεων, ἐξωτερικῆς ὁμοιότητος δύο ἀτόμων.

*

Ἓν ἄλλο παράδειγμα δικαστικῆς πλάνης εἶναι τῶν διδύμων ἀδελφῶν Μέρριτ, ἐξ ὧν ἡ μία ἔκλεψε κοσμήματα ἀξίας ἱκανῶν χιλιάδων μιᾶς κυρίας, κατεδικάσθη δὲ ἀντ' αὐτῆς ἡ ἀδελφή της, ἡ ὁποία ὡμοίαζε καταπληκτικῶς μὲ αὐτήν.

Μετὰ πάροδον ὅμως ἡμερῶν τινων ἡ ἀληθὴς ἔνοχος ὡμολόγησε τὴν πρᾶξίν της καὶ ἡ ἀθῴα ἀπεφυλακίσθη. Ἐν τούτοις ὁ ἀστυφύλαξ εἶχεν ὁρισθῇ ἐν πλήρει συνειδήσει, ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ πρώτη φυλακισθεῖσα ἦτο ἡ ἐξελθοῦσα ἐκ τῶν διαμερισμάτων τῆς ὑποστάσης τὴν κλοπὴν κυρίας.

*

Εἶνε περιττὸν ὅμως νὰ ἀναφέρωμεν ἄλλα παραδείγματα δικαστικῶν πλανῶν· τὰ χρονικὰ τῶν δικαστηρίων ὅλων τῶν τόπων καὶ τῶν χρόνων εἶνε γεμάτα τοιούτων παραδειγμάτων. Εὐτυχῶς μόνον, ὅτι ὁλονὲν τὰ παραδείγματα τῶν τοιούτων πλανῶν ὀλιγοστεύουν. Τὸ 1898 ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν 75 φυλακισμένων ἀπελύθησαν ἐκ τῶν ἀγγλικῶν φυλακῶν ὡς ἀθῷοι, ἐνῷ τὸ 1905 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθῴων, ἀπολυθέντων ἐκ τῶν φυλακῶν κατόπιν ἀποδείξεως τῆς ἀθῳότητός των, ἀνέρχεται εἰς 31 μόνον.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Ο ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑΣ

Ποτὲ τὸ πουλὶ δὲν φτιάνει φωλιὰ ἐπάνω στὸ 'φοῦρνο ποῦ ψένουν τὸ ψωμί, κι' ὁ ὕπνος ἀλλάζει σύνορα ἀπ' τοὺς κακοὺς κι' ἀπὸ 'κείνους, ποῦ τοὺς τρώει τὰ σωθικὰ κἄποια μεγάλη λαύρα. Οἱ πουπουλένιοι κανάπεδες τὰ μεταξωτὰ προσκέφαλα, ἦσαν στρωσίδια ἀπὸ ξερὰ πουρναρόφυλλα καὶ πλήρεις ἀπὸ μαυρογαιδιαῖς γιὰ τὸ γυρὸ τῆς Χάμκως μέσ' τὸ Σεράγι του 'στὰ Γιάννενα. Τὰ κάδια καὶ τὰ φιλιὰ τῆς Κυρὰ Βασιλικῆς ἦσαν παληούρια. Τὸ κοψομεσιασμένο φείδι δὲν τρέχει· σφυρίζει, στριφογυρίζει καὶ φυσομανάει· κουνεῖ τὸ κεφάλι του ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ βγαίνει ἄχνα ποῦ καίει καὶ ψένει. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποῦ θἄχῃ τὴ κακὴ τύχη νὰ πατήσῃ κοψομεσιασμένο τὸ φείδι. Τοῦ τὄριξε τὸ φαρμάκι μὲ τόση γληγοράδα, ὅπως πέφτει ἡ ἀστραπή.

— Κοιμήσου Βεζύρη μου, λέει ἡ Κυρὰ Βασιλική. Τὰ σημάδια πᾶνε νὰ βασιλέψουνε· σὰν ξημερώσῃ ὁ Θεὸς, κάνεις ὅλαις τῆς δουλειαῖς σου. Τὰ λόγια τῆς Κυρὰ Βασιλικῆς ἦσαν λάδι ποῦ πέφτει στὴ φωτιὰ· καὶ ἡ φωτιὰ ὅταν τῆς ρίνουν λάδι φουντώνει,

Τὸ μυαλὸ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ 'κείνη τὴ στιγμὴ ἐπαράδερνε στ' Ἄγραφα, καὶ γι' αὐτὸ ὁ Βεζύρης, χωρὶς ν' ἀκούσῃ καλὰ-καλὰ τὰ λόγια τῆς Κυρᾶ Βασιλικῆς, 'παράτησε τὴν ἀγκαλιά της καὶ σὰν μανιωμένο λοντάρι ποῦ φεύγ' ἀπ' τὸ κλουβί του εὑρέθη μέσ' τὸ μουσαφὶρ ὀντᾶ τοῦ Σεραγιοῦ.

Δοῦλοι καὶ σκλάβοι ποῦ ἦσαν σ' τὴ δουλεψί του ζαφνίστηκαν καὶ τρομασμένοι σὰν ἀλάφια, ξύπνησαν καὶ πεσμένοι σ' τὰ γόνατα ἐκαρτέραγαν νὰ ἰδοῦνε, ποιὸν θὰ δαγκώσῃ ὁ Βεζύρης. Ἤξεραν ὅλοι τὸ Καπλάνι πῶς ξεσκίζει ἀνθρώπους καὶ ζῷα, μὰ ἤξεραν πῶς κι' ὁ Ἀλῆς ἤθελε νὰ ρουφάῃ πάντα αἷμα ἀνθρωπινό.

Παένετε ὀρὲ τώρα ἕνας νὰ μοῦ φέρῃ τὸ Βελῆ-γκέκα, εἶπ' ὁ Βεζύρης. Τὸ θέλημα τοῦ Βεζύρη ἔγεινε κι' ὁ Βελῆ Γκέκας μὲ 'μισὴ ὥρα εὑρέθη μπροστὰ στὸ Βεζύρη.

— *Τ' εἶναι Βεζύρη μου*; τοῦ λέει. *Τί τρέχει*; γιατὶ δὲν κοιμᾶσαι μὲ τῆς δροσιαῖς τοῦ *Μάϊ*;

— *Πρὰ-πρὰ ὡρὲ Βεληγκέκα*, τοῦ λέει ὁ Βεζύρης. *Ποῦ ὡρὲ νὰ μὲ κολλήσῃ ψύχα ὕπνο. Ἕνα φεῖδι θεργιωμένο μοῦ τρώει τὰ σωθικά! Τὸ χαΐνη τὸ Κατσαντώνη ἐρρήμαξε τ' Ἄγραφα!* Μπῆκε μὲ τὸ πρῶτο σὲ νόημα ὁ Βελῆ Γκέκας τὸ γύρευ' ὁ Πασᾶς καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ λέει στὸν Πασᾶ.

— *Βεζύρη μου, νὰ μοῦ δίνῃς διακόσια παληκάρια καὶ ς' ἕνα μῆνα ἢ τὸ κεφάλι μου ἢ τὸ κεφάλι τοῦ Κατσαντώνη.*

— *Πάρε πεντακόσια ὡρὲ μπῦρρο μ'*, ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ *Ἀλῆ*.

— *Πάενε ὡρὲ τώρα, νὰ κοιμηθῆς καὶ 'σὰν φωτίσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, τὰ ξαναλέμε*, εἶπ' ὁ Βεζύρης. Μὲ μισὴ ὥρα ὁ Ἀλῆ πασᾶς ηὗρε τὸν ὕπνο κι' ὁ Βεληγκέκας, ἀφοῦ 'φυγ' ἀπ' τὸ Σαράϊ, τοῦ 'φυγ' ὁ ὕπνος, ὅπως φεύγ' ἀπ' τὸ λύκο τὴν νύκτα, καὶ κἄποτε τὴν ἡμέρα ποῦ τὸν κόβει καὶ τὸν θερίζ' ἡ πεῖνα.

Τὴν ἄλλ' ἡμέρα τὰ Γιάννενα 'ξαφνίστηκαν, γιατ' εἶδαν τ' ἀσκέρι ν' ἀφίνῃ τὸ κάστρο καὶ νὰ πηγαίνῃ ἔξ' ἀπ' τὴ χώρα. Ποῦ πήγαινε τ' ἀσκέρι; Ποιὰ χώρα θελὰ ρημάξει; Τοῦρκοι, ἀρβανίταις, ρωμηοὶ ἔβλεπαν τ' ἀσκέρι, μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε γιὰ ποῦ ἑτοιμάζεται. Καθ' ἕνας μυστικὰ καὶ κρυφὰ κρυφὰ ἔλεγε σ' ὅποιον τὸν 'ρώταγε, πῶς δὲν ξέρει τίποτα.

Τ' ἀσκέρι ἅμα βγῆκ' ἀπ' τὰ Γιάννενα σταμάτησε γιατὶ τέτοια διαταγὴ εἶχε δοσμένα ὁ Ἀλῆ Πασᾶς. Καβελλάρης ὁ Βεζύρης μὲ τοὺς *ντεβασῆδες* τοῦ[1] καὶ μὲ τὸ Βελῆ Γκέκα, 'πῆγαν κι' ἐστάθηκαν 'κεῖ ποῦ ἦταν τ' ἀσκέρι. *Ἔλα ὡρὲ Βελῆ Γκέκα διάλεξε τοὺς δικούς σου*, εἶπ' ὁ Βεζύρης, καὶ ὁ Βελῆ Γκέκας, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἐδιάλεξε πεντακόσια παληκάρια ἀπὸ τῆς χιλιάδες ποῦ ἦσαν μαζεμένα[2], καὶ τὰ χώρισε, 'σὰν τὸν τσοπάνι ποῦ χωρίζει τὰ στέρφα ἀπὸ τὰ γαλάρια. Τ' ἀσκέρι γύρισε στὰ Γιάννενα μὲ τὸ Βεζύρη καὶ μὲ τὸ Βελῆ-Γκέκα· χωρὶς κανεὶς νὰ μάθῃ τ' εἶχε στὸ μυαλό του ὁ Βεζύρης.

Πέρασ' ἄλλη μιὰ ἡμέρα ἀκόμα, κι' ὁ Βελῆ Γκέκας μὲ τὸ γραμματικό του Πᾶνο Ράγκο καὶ τοὺς πεντακόσιους ποῦ διάλεξε μὲ τσαρούχια πετζωμένα κι' ἔτσι «στὸ γελέκι», ἄφινε τὰ Γιάννενα καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Ραδοβύζι. Ὅλ' οἱ Γιαννιώταις ἔμαθαν πῶς ἔφυγε ὁ Βεληγκέκας μὲ τοὺς πεντακόσιους, μὰ γιὰ ποῦ καὶ γιατί κανεὶς δὲν ἤξερε. Τὸ μυστικὸ τὸ ἤξευραν τρεῖς, ὁ Ἀλῆπασιᾶς, ὁ Βεληγκέκας κι' ὁ Πᾶνο Ράγκος. Τ' ἀσκέρι τοῦ Βελῆ-Γκέκα ὅλοι πεζοὶ ἀρκάτοι (2) ἐσχίσανε τὸ Ραδοβύζι,

1 Σωματοφύλακες.

2 Εὔζωνοι. κυρίως πεζοπόροι, καὶ ἡ λέξις ἑλληνική «Ἀρκάδες».

'περάσαν τὸν Ἄσπρο στοῦ Κοράκου τὸ Γιοφύρι, ἐπέσανε στὴ Ζελενίτζα καὶ σὲ τρεῖς ἡμέραις ἀπ' τὰ Γιάννενα ἐφτάσανε 'στὸ Κεράσοβο, 'στὸ πρῶτο μεγάλο χωριὸ τῶν 'Αγράφων. Ἤξερ' ὁ Βελῆ-Γκέκας ποῦ ἦσαν τὰ λημέρια τοῦ Κατσαντώνη, εἶχε καὶ τοὺς μυστικοὺς ὁδηγούς του, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, τράβηξε νὰ βαρέσῃ τὸν Κατσαντώνη. 'Αργοπόρια τὸ πρᾶμμα δὲν ἔπαιρνε, γιατὶ 'μποροῦσε νὰ προδοθῇ καὶ τότε τοὔφευγ' ὁ Κατσαντώνης, κι' ἀπ' τὴ 'ντροπή του δὲν εἶχε μοῦτρα νὰ γυρίσῃ 'στὰ Γιάννενα.

Τέτοιους λογαριασμοὺς ἔκαν' ὁ Βελῆ-Γκέκας μὰ κι' ὁ Κατσαντώνης ποῦ ἤξερε τὴν τέχνη του καλὰ, 'ποῦ ἤξερε τί θὰ εἰπῇ Βελῆ-Γκέκας 'σὰν παλληκάρι 'ποῦ ἤτανε, χωρὶς πολλὰ χασομέρια, ἔκαμε τὸ 'δικό του σχέδιο, σχέδιο παράξενο, νὰ πιάσῃ ζωντανὸ καὶ σκλάβο τὸ Βελῆ-Γκέκα. Τὸ εἶπε 'στοὺς 'δικούς του, ἔκαμε τὴν ἐνέδρα μονάχα μὲ πέντ' ἕξη συντρόφους, τἄλλα τὰ παλληκάρια του τἄβαλε καὶ πιάσαν ἄλλοῦ· καὶ 'σὰν ἔμεινε μὲ τοὺς πέντ' ἕξη 'δικούς του τεὺς λέει: «*Τ(η)ρᾶτε ὡρὲ, μπᾶς καὶ τφεκίσῃ κάνας ἀπὸ σᾶς πρῶτος. Πρῶτα 'γὼ κι' ὑστέρα σεῖς. Θὰ τοὺν ἁρπάξω 'σὰν ἀητός.* Σὲ 'λίγη ὥρα τὸ καρκούλι τοῦ Κατσαντώνη τοὔκαμε σημάδι, πῶς 'μπροστὰ-'μπροστὰ ἔρχουνται πέντ' ἔξ ἀρβανίταις καὶ τ' ἄλλο τ' ἀσκέρι ἦταν πολὺ μακρυά. 'Από τοὺς πέντ' ἕξη ἀρβανίταις ἕνας ἦταν ὁ Βελῆ-Γκέκας, τρία τέσσαρα παλληκάρια κι' ἄλλος ἕνας ὁ Πᾶνος Ράγκος, 'ποῦ 'πήγαινε πλάϊ-πλάϊ μὲ τὸ Βελῆ-Γκέκα. *Τὸ νοῦ σας παιδιά·* εἶπ' ὁ Κατσαντώνης 'στὰ παλληκάρια του. *Τὸν ἐπιάσαμε ζωντανὸ τὸ Αελῆ-Γκέκα.*

Κειὸς ἐν' π'ὄρχεται μπρουστά. Ἤξερ' ὁ Κατζαντώνης καὶ τὴ λεβεντιὰ καὶ τὴ παλληκαριὰ τοῦ Βελῆ Γκέκα, μὰ τὴν ἤξεραν καὶ τὰ πληκάρια τοῦ Κατζαντώνη, καὶ σ'τὴ στιγμή, ποῦ 'φάνη κοντὰ σ'τὸ καρτέρι (ἐνέδρα) ὁ Βεληγκέκας μὲ τὸν Πᾶνο Ράγκο, δυὸ ντουφεκιαῖς ἀκουστήκαν, ἡ μιὰ 'ξάπλωσε σ'τὸν τόπο τὸ Βελῆ-Γκέκα, ἡ ἄλλη λάβωσε σ'τὰ σκγόνια τὸν Πᾶνο Ράγκο. Τὸ σχέδιο τοῦ Κατζαντώνη 'χάλασε καὶ τὸ 'χάλασαν δυὸ παλληκάρια του.

Παένετε κατὰ διαβόλου οὐρέ, εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Κατζαντώνης, στὰ δύο παλληκάρια του, ποῦ ἐτουφέκισαν, Τὰ παλληκάρια ἐκλειδοστόμιασαν, οἱ ἀρβανίταις 'πῆραν τὸ τὸ *κουράρι τοῦ Βελῆ-Γκέκα καὶ τὸ 'θαψαν σ'τοῦ Χρύσου,* κι ἐκεῖ σώζετ' ἀκόμα τὸ κιβοῦρι του (τάφος), 'πῆραν τὸ λαβωμένο Πᾶνο Ράγκο καὶ 'γύρισαν σ'τὸ Κεράσοβο, κι' ὁ Κατζαντώνης, ἀφοῦ εἶδε πῶς δὲν τὸν 'βαστοῦσαν τ' Ἄγραφα, μὲ τὰ παλληκάρια του, τράβηξε καὶ πέρασε σ'τὴν πατρίδα του τὸ Σακαρέτσι (α).

Δὲν 'πέτυχε τὸ σχέδιο τοῦ Βελῆ Γκέκα, ἀλλὰ τοὔφταιξε τὸ κεφάλι του καὶ ἡ παλληκαργιά του, ποῦ πήγαινε 'μπροστὰ-'μπροστὰ καὶ χωρὶς προφύλαξι, δὲν 'πέτυχε ὅμως καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Κατζαντώνη νὰ πιάσῃ σκλάβο τὸ Βελῆ Γκέκα, καὶ τοὔφταιξαν οἱ δυὸ συντρφοι του γιατ' ἤξερε τί κακὸς Πετρίτης ἦταν ὁ Βελῆ Γκέκας καὶ τί Σταυρανιτὸς ὁ Κατζαντώνης «Καπλάνη» ὁ ἕνας «'Ασλάνι» ὁ ἄλλος. Πόναγαν τὸν ἁρματωλό τους περισσότερο τὰ παλληκάρια του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔβαναν μὲ τὸ νοῦ τους, πῶς μπορεῖ νὰ προλάβῃ καὶ τὸν σκοτώσ' ὁ Βελῆ-Γκέκας. Κρῖμα 'στὰ δυὸ παλληκάρια τοῦ Κατζαντώνη, γιατ' ἀλλοιῶς τ' Ἄγραφα μὲ τὸν Πρρσηλιάκον θἄβλεπαν μία ἀληθινὴ γιγαντομαχία.

Πολλοὶ πολλὰ εἶπαν κι' ἔγραψαν γιὰ τὸ Κατζαντώνη καὶ καὶ τὸ Βελῆ-Γκέκα ἀλήθεια καὶ ψέμματα, καὶ τραγούδια ἔβγαλλαν καὶ γιὰ τοὺς δυό, μὰ καιρὸς εἶναι νὰ χωρίσ' ἡ ἄρα ἀπ' τὸ σιτάρι — τὸ ψέμ' ἀπ' τὴν ἀλήθεια.

Τὸ τραγούδι τοῦ Βελῆ Γκέκα λέει πῶς ἔτρωγε κι' ἔπινε καὶ τὸν κερνοῦσαν τρεῖς παπαδοπούλαις, ὅτι τὸ στόμα του ἀηδονολόγαγε κι' ἡ γλῶσσα του ἔχυνε φαρμάκι, δηλαδὴ ἀπάνω στὸ γλέντι καὶ 'στὸ ὄμορφο τραγούδι του ἐσκοτώθη. Γλεντζὲς καὶ τραγουδιστὴς ἦταν, μὰ οὔτε ἀπὸ γλέντι σηκώθηκε καὶ 'πῆγε νὰ βαρέσῃ τὸν Κατσαντώνη, οὔτε 'στὸ γλέντι ἀπάνω 'βαρέθηκε. Ὁ 'Αλῆ Πασιᾶς διάλεγε ἕναν-ἕνα τοὺς Τζοχανταραίας του (α) 'Αρβανίταις καὶ Ἕλληνας, ἤξερε τί ἔκανε καὶ πόσο ἄξιζε καθένας ἀπὸ τούτους, καὶ δὲν κάνει νὰ ξεχνᾶμε πῶς ὁ γραμματικὸς τοῦ Βελῆ Γκέκα ὁ Πᾶνος Ράγκος, 'Αγραφιώτης, ἦταν γραμματικὸς γιὰ τὰ τὰ μάτια, καὶ παλληκάρι ἀπὸ 'κεῖνα καθὼς τῶδειξε 'στὸ 1821 γιατ' ἔγειν' ἕνας ἀπὸ τοὺς πειὸ τιμημένους στρατηγούς μας. 'Αλλ' εἶπαν γιὰ τὸν Κατσαντώνη πῶς εἶχε γυναῖκα καὶ παιδιά. Ἦταν ἀνύπανδρος καὶ πρὶν γείν' ἁρματωλὸς ἦταν κλέφτης σ' ἄλλον ἁρματωλὸ καὶ κλέφτη τὸ Δίπλα, ἀδερφὸ τῆς μάνας του, κι' ὅταν βαρέθηκε ὁ Δίπλας πέρα κατὰ τοῦ Φουρνὰ ἐκεῖ ποῦ τό λέν' ἀκόμα σήμερα τοῦ Δίπλα τὰ Ταμπούρια, τότε πῆρε τὸ Καπετανάλικι. Ὅταν ἔγραψα τ' «Ἄγραφα» εἶπα πῶς ὁ Λεπενιώτης εἶχε μαζῆ του ὡς ἁρματωλὸ καὶ τὸ Δίπλα· ἔκαμα λάθος χωρὶς νὰ τὸ θέλω, γιατ' ὁ Δίπλας εἶχε σκοτωθῆ προτήτερα.

Ξυλόκαστρον **Ι. Π. Σταματούλης**

(α) Περιφέρεια τῆς ἐπαρχίας Βάλτου οἰκουμένη ὑπὸ νομάδων.

(α) 'Αξιωματικούς.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἡ τιμὴ τῆς κόμης

Ἡ χρῆσις ψεύτικων μαλλιῶν ὑπὸ τῶν κυριῶν κατέστησαν τὰς ψευδεῖς κόμας αἱ ὁποῖαι πωλοῦνται ὑπὸ τῶν διαφόρων κουρέων ἐν Εὐρώπῃ ἀρκετὰ πολυτίμους. Πολυτιμότεραι εἶνε αἱ ἀνοικτοῦ χρώματος κόμαι, αἱ ξανθαὶ καὶ αἱ χρυσίζοσσαι ὅσον δὲ τὸ μῆκος τῶν τριχῶν εἶνε μεγαλείτερον τόσον καὶ ἡ τιμή των ἀναλόγως ὑψηλοτέρα. Κόμη ὀκτὼ δακτύλων μήκους πωλεῖται συνήθως πρὸς 60 φρ. τὴν ὀκᾶν, ἐνῷ κόμη μήκους 30 δακτύλων πωλεῖται πρὸς 200 καὶ πλέον φρ. τὴν ὀκᾶν.

Ἡ ἀρχαιοτέρα δίκη

'Αναμφιβόλως ἡ ἀρχαιοτέρα δίκη τοῦ κόσμου εἶνε μία ἱσπανική, ἡ ὁποία ἤρχισε τὸ 1517, ἤτοι πρὸ 398 ἐτῶν. Ἡ δίκη ἀπέβλεπεν εἴς τινα μεγάλην κληρονομίαν ἤρχισε δὲ μεταξὺ τῆς Μαρκησίας δὲ Βιάννα καὶ τοῦ κόμητος Καμπρέρα, τὰ δὲ δικαστικὰ ἔξοδα ἔκτοτε ἀνῆλθον εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων, ἀπορροφώμενα ἀπὸ τὴν ἐπίδικον κληρονομίαν. Καὶ ἡ δίκη ἐξακολουθεῖ μεταξὺ τῶν κληρονόμων μὲ ἀξιοθαύμαστον ἐπιμονήν.

Τὰ καλώδια

Καθ' ὅλον τὸν κόσμον σήμερον ὑπάρχουν ἐν ὅλῳ 225,000 ἀγγλικὰ μίλλια ὑποβρυχίων καλωδίων. Διαβιβάζονται 6 ἑκατομ. τηλεγραφήματα κατ' ἔτος διὰ μέσου αὐτῶν. Ἡ ταχύτης τῆς μεταβιβάσεως διὰ τῶν θαλασσίων καλωδίων εἶνε 100 λέξεις κατὰ λεπτόν. Κάθε καλώδιον ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας διαρκεῖ 30—40 χρόνια, μετὰ τὰ ὁποῖα ἀνάγκην νὰ ἐπιδιορθωθῇ ἢ νὰ ἀντικατασταθῇ.

Ἡ ὅρασις τῶν πτηνῶν

Εἶνε θαυμασίως ὀξυτάτη ἡ ὅρασις τῶν πτηνῶν κτλ. Εἶνε ἀπίστευτον πόσον μακρόθεν ἠμποροῦν τὰ πτηνὰ ταῦτα νὰ διακρίνουν τὰ θηράματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιπίπτουν μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἀτμοσφαίρας. Εἶνε τόσον ἀνεπτυγμένη ἡ ὅρασίς των ὥστε ἐξ ἀποστάσεως ἐξ ἧς ὁ ἄνθρωπος δὲν διακρίνει μίαν οἰκίαν, ὁ ἀετὸς ἠμπορεῖ νὰ διακρίνῃ μίαν μικρὴν σαύραν! Ἐλέχθη περὶ τῶν πτηνῶν αὐτῶν ὅτι ὅλαι αἱ αἰσθήσεις των εἶνε συγκεντρωμέναι εἰς τὴν ὅρασιν καὶ δι' αὐτῆς μόνον λαμβάνουν γνῶσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Πῶς αὐξάνει ἡ κόμη

Ἕνας περίεργος ἐπιστήμων εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ παρατηρήσῃ κατὰ πόσον αὐξάνουν αἱ τρίχες ἑνὸς παιδίου Καὶ παρετήρησεν ὅτι ἐντὸς 6 ἐτῶν αὐξάνουν κατὰ 3 πόδας καὶ 3 δακτύλους κατὰ μέσον ὅρον. Ἡ αὔξησις τῆς κόμης εἰς τὰ κοράσια εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν τῶν παιδίων. Καὶ ἓν ἄλλο δὲ παρετήρησεν ὁ περίεργος αὐτός· ὅτι κατὰ τὴν ἡλικίαν τῶν 22—24 ἐτῶν ἡ αὔξησις τῆς κόμης γίνεται ταχυτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην περίοδον τῆς ἡλικίας.

Ὑάλινοι λουτῆρες

Εἰς τὴν Γερμανίαν ἤρχισαν νὰ κατασκευάζωνται λουτῆρες ἀπὸ γυαλὶ καὶ εὑρέθησαν καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς μετκλλίνους τοιούτους ἢ τοὺς ἐκ μαρμάρου· καὶ δι' ἄλλους λόγους ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε πολὺ εὐθηνότεροι καὶ καθαρίζονται εὐκολώτερον.

Μικρὰ-μικρὰ

Οἱ ἐπαῖται εἰς τὸ Λονδῖνον ἀπολαμβάνουν κατ' ἔτος κατὰ μέσον ὅρον τὸ ποσὸν 7—8 ἑκατομμυρίων ἐκ τῆς ἐργασίας των.

Ἐκ τῆς ὅλης ἀφρικανικῆς γῆς, συγκειμένης ἀπὸ 11 1)2 ἑκατομ. τετραγ. μίλλια ἡ Μεγάλη Βρεττανία κατέχει 2,700,000 μίλλια, ἡ δὲ Γαλλία μετὰ τῆς Μαδαγασκάρης 3,800,000.

Ἡ Ἀγγλία ἐξοδεύει τὸ περισσότερον βούτυρον ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας· διὰ κάθε Ἄγγλον ἀναλογεῖ ποσὸν 4 ὀκάδων κατ' ἔτος, ἐνῷ κάθε Γερμανὸς τρώγει μόνον 2 1)2 ὀκάδες, κάθε Γάλλος 1 1)2 ὀκᾶ καὶ κάθε Ρῶσσος 300 δράμια.

Οἱ Ὀλλανδοὶ πιστεύουν ὅτι ἕνας ποῦ δὲν ἔχει ἄρτια τὰ μέλη του δὲν πηγαίνει στὸν Παράδεισο. Καὶ διὰ τοῦτο προτιμοῦν καλλίτερον νὰ ἀποθάνουν παρὰ νὰ ὑποβληθοῦν εἰς ἀκρωτηριασμόν.

Ἡ ταχύτης τῶν μεταβιβαζομένων διὰ τοῦ ἐναερίου τηλεφωνικοῦ σύρματος λόγων εἶνε 16 χιλιάδες μίλλια κατὰ δευτερόλεπτον ἐνῷ διὰ τῶν θαλασσίων καλωδίων μόλις 6 χιλιάδες.

Εἰς τὸ πεντηκοστὸν ἔτος ἀρχίζει κανεὶς νὰ χάνῃ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ ἀνάστημά του καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνενηκοστοῦ ἔτους χάνει 3 1)2-4 ἑκατ. τοῦ μέτρου.

Ἡ Ἑλβετία μὲ πληθυσμὸν 3 1)2 ἑκατομμυρίων δύναται νὰ παρατάξῃ ἐν καιρῷ πολέμου 500 χιλ. ἄνδρας καὶ ἐξοδεύει κατ' ἔτος 25 ἑκατ. Αὐτὸ θὰ πῇ στρατιωτικὴ διοργάνωσις.

Τὸ Ἐσκουριάλ, ἡ κατοικία τῆς νέας βασιλίσσης τῆς Ἱσπανίας εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα κτίρια τοῦ κόσμου. Ἔχει διαδρόμους 1500 μιλλίων μήκους καὶ 11 χιλιάδες παράθυρα.

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Ὁ Καθρέπτης

Ἡ ἐπισκέπτρια:

— Αὐτὸς ὁ καθρέφτης. Εἶνε σὲ κακὰ χάλια· δὲν ἠμπορῶ νὰ κυταχθῶ μέσα σ' αὐτόν.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου:

— 'Αντὶ νὰ στενοχωρεῖσθε, κυρία μου, δι' αὐ.ὸ ἔπρεπε νὰ χαρῆτε καὶ νὰ χρεωστῆτε χάριν στὸν καθρέφτη.

Συζυγικὸν

Ἡ σύζυγος:

— 'Απόψε ἤκουσα ὅλο χτύπους εἰς τὸ σπίτι καὶ δὲν ἔκλεισα μάτι ἀπὸ τὴν ἀνησυχία μου. 'Εσὺ ἐκοιμώσανε χωρὶς νὰ σὲ μέλλῃ τίποτε. Θὰ ἠμποροῦσαν οἱ κλέφτες νὰ μᾶς σηκώσουν καὶ τοὺς δυό μας χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃς διόλου.

Ὁ σύζυγος.

— Ὅσο γιὰ σέ, ἀγάπη μου, εἶμαι βέβαιος πῶς οἱ κλέφτες θὰ σὲ ξανάφερναν πάλι ἐδῶ:

Λαχεῖον

Ὁ σύζυγος:

— Ὁ γάμος εἶνε ἕνα λαχεῖο· ἄλλος κερδίζει καὶ ἄλλος δὲν κερδίζει τίποτε.

Ἡ σύζυγος.

— Σωστό· σὺ ἐκέρδησες ἐμὲ καὶ ἐγὼ σέ...

Στὸ θέατρον

Ἕνας ἐπαρχιώτης παρεπονεῖτο πρὸς τὸν φιλοξενοῦντα αὐτόν, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε μεταβῇ εἰς τὸ μελόδραμα:

— Βρὲ ἀδελφέ, αὐτὰ τὰ βιολιὰ δὲν μᾶς ἀφίνουν ν' ἀκούσωμε τί λὲν αὐτοὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖ ἐπάνω στὴ σκηνή!

Τρυφερότητες

Ὁ σύζυγος:

— Προτοῦ σὲ πανδρευθῶ ἐγὼ εὑρέθηκε κανένα κτῆνος νὰ σ' ἀγαπήσῃ;

Ἡ σύζυγος:

— Εὑρέθηκε, βέβαια, ἕνας.

Ὁ σύζυγος:

— Καὶ δὲν ἔδινε ὁ Θεὸς νὰ σὲ πάρῃ;

Ἡ σύζυγος:

— 'Ακριβῶς αὐτὸ ἔγινε.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ

Δοῦκα τῆς 'Αμβρακίας, Ἐνταῦθα.—Ὅταν εἰς τὴν ἐπιστολήν σας ἔχετε τὸ ὄνομά σας, ἀπαντῶσι δι' αὐτοῦ· ὅταν ὅμως συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ψευδώνυμόν σας, διὰ τοῦ ψευδωνύμου σας. Αἱ λύσεις σας ἐλήφθησαν. Δι' ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἐρωτᾶτε εἴπαμεν ὅτι αὐτὸ ἐπαφίεται εἰς τὸν ἱπποτισμὸν καθ' ἑνός.

κ. Μ. Παπαχατζῆν, Πάτρας. —Στείλατέ μας σεῖς ὅτι ἔχετε καὶ ἡμεῖς ἐκλέγομεν.

κ. Φῶτον Γιοφύλλην, Κέρκυραν.—Γνωρίζοντες, ὅτι δὲν θὰ παρεξηγηθῶμεν ἀπὸ ὑμᾶς, σᾶς ἀπαντῶμεν «σανφασόν». Εἰς μίαν «ἑλληνικὴν Πινακοθήκην», ἀφίνομεν ἕνα ἐλαφρὸν χρῶμα τοπικισμοῦ, ἀλλὰ εἰς ἕνα διάφορο ὅπως οἱ «βάτραχοι» ἢ ἕνα χρονογράφημα ὅπως ἡ «ἕνωσις» θὰ εἶναι ἔγκλημά μας ἀσυγχώρητο ἂν τὸ ἀφήσωμεν γραμμένο μὲ τὸν τοπικὸν γλωσσικὸν ἰδιωτισμὸν τῆς πατρίδος τοῦ ἀποστολέως. Φανταστῆτε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἂν μᾶς γράψῃ εἰς τὴν διάλεκτόν του ἕνας Κύπριος, ἕνας Κρής, ἕνας Καπαδόκης καὶ ἕνας Ζακυνθινὸς ἢ εἰς τὴν 'Αλβανικὴν ἕνας 'Αλβανόφωνος Ἕλλην καὶ τὴν Βουλγαρικὴν ἕνας Βουλγαρόφωνος Μακεδών. τί εἶχε νὰ γείνῃ! Τὸ Α. Ο. Δ. Ο. δὲν θὰ ἦτο Α. Ο. Δ. Ο. πλέον ἀλλὰ Βαβυλωνία.

Ὅσο διὰ τὰ ἄλλα λάθη ποῦ μᾶς γράφετε, ταῦτα εἶνε φυσικὴ συνέπεια τοῦ ἀσυνειθίστου τῶν τοπικῶν λέξεων, μὴ καλογεγραμμένων ἄλλως.

Τὰ περὶ Σάλεμπουρ ἀφοῦ πρόκειται περὶ καλλιτεχνικῆς μελέτης πρέπει νὰ γραφοῦν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. καὶ ὄχι εἰς Κερκυραϊκὴν Δημοτικήν.

Τὸ ποίημά σας τὸ δημοσιεύομεν.

Τὸ κάστρο τ'Ὀδυσσέα

['Αφιερώνεται στοὺς κ. κ. ΝΑΤΣΗΝ καὶ ΝΗΡΙΤΙΟΝ].

Ἔφτασα—πάει—στὴν κορφὴ εἰς τὸ βουνὸ [ἀπάνω,
'Εκεῖ ποῦ οἱ 'Ημίθεοι τὸ εἶχανε γιὰ κάστρο,
'Εγὼ τοῦ σημερνοῦ καιροῦ τὸ τέκνο.—Ὦ τί [κόπος!
Ὦ τυραννία ν' ἀνεβῆς! Ὦ τί χαρὰ νὰ [φτάνῃς!

'Ανέβηκ'—Ἄ!—Τὰ στήθια μου κατάπιανε [τὸ νέκταρ,
Ποῦ πίναν' οἱ 'Αθάνατοι, σ' αὐτὴ τὴν κα [τοικιά τους.
'Ανέπνευσ' ἀέρα τ' οὐρανοῦ, π' ἔρχετ' ἀπὸ [κεῖ πάνω,
'Ανάκατον με τσ' ἄγριας γῆς, τὸ μυρωμένο [ἀέρα.

Καὶ μέσ' στὸ κάτασπρο τὸ φῶς ἥλιου με- [σημεριάτη,
Ἄστραψε μπρός μου ζωντανὸς ὁ κόσμος ὁ [ἀρχαῖος,
Κι' ὁ βασιλέας ὁ παλιὸς ἐφάνηκε μπρο- [στά μου.

Κ'ἔρριξε κάτω μιὰ ματιὰ εἰς τὸ βασίλειό του,
'Εκύτταξα τότες καὶ γὼ τριγύρω.—Ὦ τί [τόποι!...
Ὦ!... ἔχασα τὴ λύρα μου σὰ σ' εἶδα, 'Ο- [δυσσέα!

κ. **Ζῆτα Κρούπ** Θήβας. — «Ναί», «ναί», «ναί», «ναί». ἀλλὰ καὶ σεῖς γνωρίζετε τί μῆνας εἶνε τώρα; Ναί! Καὶ ποίαν σχέσιν ἔχει αὐτὸς ὁ μῆνας μὲ ἡμᾶς; Ναί! Καὶ ὅτι δὲν μᾶς μένει καιρὸς οὔτε διὰ νὰ... ζήσωμε καὶ ὄχι νὰ κάμουμε αὐτὰ ποῦ μᾶς γράφετε; ἄλλως τε τί βία εἶνε αὐτή. Ἡ προθεσμία εἶνε μηνιαία. Καὶ ἐπὶ τέλους πάρετε ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ αὐτόθι πρακτορεῖο. Καὶ ἄλλο πάλι! Μᾶς ἐρωτᾶτε ἐὰν θέλουμεν ὁ κ. Ε.Μ. νὰ γείνῃ συνδρομητὴς τοῦ «Α.Ο.Δ.Ο.»! Ἡ συνδρομὴ εἶνε 6 δραχ. ἐτησίως. Διὰ τὴν προτίμησιν σᾶς εὐχαριστοῦμεν καθὼς καὶ διὰ τὰ περιμενόνα. Ἐλυπήθημεν πολὺ διὰ τὸ δυστύχημα. Ἐὰν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» δὲν πρέπει νὰ παραπονῆσθε. Ἡ ὑπηρεσία ξέρετε πῶς γίνεται.

κ. **Π. Χ. Γουρζῆν,** Λευκάδα.— Δὲν ἐννοήσαμεν τὸ κάτω-κάτω τοῦ δελταρίου σας. Δὲν εἴπαμε αἱ λύσεις νὰ γράφωνται χωριστὰ καὶ πᾶν ἄλλο γραφόμενον ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου φύλλου χάρτου αὐτῶν δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν; — Τὸ Α.Ο.Δ.Ο. τιμᾶται 15 λεπτά.

κ. **Ε. Μαζαράκην,** Ἐνταῦθα.—Εἰς τὸ προσεχὲς, ἐὰν ἐγκριθῇ.

«**Μοῦσας**», Ζάκυνθον.—Ἐλάβομεν φύλλον. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλάβατε σταλέντα Α.Ο.Δ.Ο.;

Φιλανθεΐ, Λευκάδα.—Μὴ γράφετε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου λύσεις καὶ ἐρωτήσεις διότι ἢ αἱ μὲν ἢ αἱ δὲ δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν. Ποίας ἀπὸ τὰς δύο θέλετε νὰ προτιμήσωμεν;

Διαβολάκι, Τρίκκαλα Θεσσαλίας.—Ἐλήφθησαν. Ὁ Κουκουβίνος ἔγραφεν ὁ ἴδιος τὴν καταγωγὴν τοῦ ὀνόματός του ὥστε περιττεύει.

κ. **Α. Μέξαν,** Λευκάδα.—Ἐλήφθησαν τὰ ἐρωτήματα καὶ τὸ Λαϊκόν.

κ. **Κ. Σμυρνιώτην,** Σπάρτην. — Διὰ τὸ

αἴνιγμα τῆς Δ-δος 'Αλεξάνδρας σᾶς παραπέμπομεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

κ. **Γ. Κελεπούρην,** 'Ενταῦθα.— Καλὸ καὶ τὸ δημοσιεύομεν.

'Στὴ Μακεδονία

—Μακεδονία! Βασίλισσα χρυσῆ κι'ἀνδρειω-
[μένη.
ὅπου λαοὶ 'γονάτιζαν μπροστά σου νι-
[κημένοι,
Ποῦνε τὸ πρῶτο στέμμα Σου, τῆς δόξης
[Σου τῆς πρώτης ;
ποῦνε τοῦ μεγαλείου Σου ἡ δόξα κ' ἡ
[λαμπρότης ;
Ποῦνε τὰ τρόπαια τὰ παληά ; Ποῦ ὁ 'Αλέ-
[ξανδρός Σου ;
Ποῦν' ὁ 'Αριστοτέλης Σου ; Ποῦ ὁ πα-
[ληὸς καιρός Σου ;
Τώρα γιατί νὰ κοίτεσαι σκλάβα ταπεινω-
[μένη,
μέσ' 'στὴν ἀντάρα, 'στὸν καπνὸ, 'στὸ
[αἷμα βουτημένη ;
—Μ' ἐφθόνησαν μαῦροι καιροὶ καὶ ὠργι-
[σμένοι χρόνοι,
καταπατοῦν τὰ στήθη μου Βούλγαροι
[δολοφόνοι !
Μοῦ καῖνε πόλεις καὶ χωριὰ, παρθένες ἀτι-
[μάζουν,
Βέβηλα πόδια μὲ πατοῦν, παιδιὰ, γυ-
[ναῖκες σφάζουν !
'Οργιάζουν μέσ' 'στὴς ἐκκλησιὲς, ὑβρίζουν
[τὴ θρησκεία,
καταπατοῦνε ἱερὰ καὶ ὅσια καὶ θεῖα !

—Καὶ σ' ὅλ' αὐτὴ τὴ χαλασιὰ καὶ τὴν ἀνε-
[μοζάλη,
σὺ στέκα λεοντόκαρδη, μὴ γέρνης τὸ
[κεφάλι !
Ἔγεινες σκλάβα μιὰ φορὰ. γιατ' ἤτανε γρα-
[φτό Σου,
φύλαξε ὅμως σταθερὰ, τὴν Πίστη, τὸ
[Σταυρό Σου !
Μὴ βρίσκεσαι παντοτεινὰ μὲ μάτια δακρυ-
[σμένα,
μὴ κάθεσαι καὶ σὲ χτυποῦν μὲ χέρια
[σταυρωμένα !
Κάθε σταγόνα αἷμά Σου τὴ γῆ ποῦ κοκκι-
[νίζει,
ἂς γείνῃ πειὰ ἡφαίστειο, νὰ καίῃ, ν'ἀ-
[φανίζῃ !
Νὰ μὴν ἀφήσῃ γιὰ νὰ βγῇ 'στὴ σκλάβα γῆ
[χορτάρι,
ὅσο πατάει καὶ βρίσκεται βουλγάρικο
[ποδάρι !
Μόν' νὰ φωνάζ' μ' ἀναβρασμὸ, μὲ βόγκο μὲ
[λαχτάρα :
'Στὸν ἀρκουδιάρη Βούλγαρο. ἀνάθεμα,
[κατάρα !

κ. Β. Μιχαηλίδην, 'Αλεξάνδρειαν.—Αἴγυπτος.—Αἱ ἐρωτήσεις σας καὶ τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον μᾶς ἐστείλατε νὰ δοθῇ ὡς δῶρον εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ λύσῃ τὰς περισσοτέρας ἐξ αὐτῶν ἐλήφθησαν. Θὰ δημοσιευθοῦν 'ς τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα καλὰ γράφετε διὰ τὸ Α.Ο.Δ.Ο.

Ροκαμβόλ, 'Ενταῦθα.—Αἱ λύσεις σας ἐλήφθησαν.

Γκαπόνην, Μεσολόγγιον.—Αἱ λύσεις ἐλήφθησαν. Τὸ αἴνιγμα τῆς δεσποινίδος 'Αλεξάνδρας ὡς εἴδατε ἠκυρώθη.

κ. Ε. Νάτσην, 'Ενταῦθα.—'Ελήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Καπετὰν Λεβέντην, Μεσσήνην.—'Αναμένομεν Λαϊκὰ καὶ φωτογραφίαν. Διὰ τὸ αἴνιγμα τῆς Δ-δος 'Αλεξάνδρας σᾶς παραπέμπομεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

κ. Γ. 'Αναστασόπουλον, 'Ενταῦθα.—Λύσεις ἐλήφθησαν.

Περιοδικὸν «Ροδῶνα», Ζάκυνθον. — 'Ελάβομεν. εὐχαριστοῦμεν.

κ. Δ. Κουτσούκαλην, 'Ενταῦθα.—Εἰς τὸ μεταπροσεχές.

κ. Παῦλον Γιαννᾶτον, Βραΐλαν Ρουμανίας.—Πῶς δὲν ἠσθάνθη ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὰ βάσανα τὰ ὁποῖα ὑφίστασθε ὑπὸ τῶν ἀνάνδρων Ρουμούνων! Ὄχι μόνον ἡ καρδιά μας ἐδῶ πέρα πονᾷ καὶ αἱμάσσει δι' αὐτά. ἀλλὰ καὶ ποιητικοὶ στίχοι ἠκούσθησαν. Σᾶς παραθέτομεν ἐνταῦθα ἓν τοῦ κ. Ι. Πολέμη δημοσιευθὲν προχθὲς εἰς τὸ «Σκρίπ».

'Στοὺς Ἕλληνας τῆς Ρωμουνίας

'Ελᾶτε· χρόνια ἀμέτρητα σᾶς καρτερεῖ ἡ
[πατρίδα
τὰ γαλανὰ τὰ κύματα γιὰ σᾶς κρυφομιλοῦν
τᾶ διαμαντένια ἀστέρια της σκορποῦν χα-
[ρᾶς ἀχτῖδα
καὶ τὰ βουνὰ κ' οἱ βράχοι της κι' ἡ πέτρες
[της γελοῦν.

'Ελᾶτε σεῖς π'ἀνοίξατε τὰ τυφλωμένα μάτια
μικροῦ λαοῦ ποῦ ἀδιάφορος στὴν 'Ιστορία
[περνᾷ,
καὶ θησαυροὺς ἐσπείρατε κι' ἐκτίσατε πα-
[λάτια
σὲ χώρα ποῦ τῆς ἔπρεπαν καλύβια σκο-
[τεινά.

Ψέμμα πῶς εἶν'ἐλεύθεροι στῆς γῆς τὸ χάρ-
[τη. ψέμμα !...
τὴ λευτεριὰ ποῦ ἐπρόβαλε βασίλισσα τρανή,
ἐμεῖς τὴν ἐκερδίσαμε χύνοντας τόσο αἷμα
κι' ἐκεῖνοι τὴ ζητιάνεψαν σὰν δοῦλοι τα-
[πεινοί.

Ποτέ, ποτὲ τοῦ Δούναβη τὸ παγωμένο ἀ-
[γέρι
ποτέ του νὰ μὴν ξαναδῇ σημαία γαλανή,
μὴν πιάσῃ χέρι 'Ελληνικὸ ποτὲ Ρουμού-
[νου χέρι
μὴν ἀκουσθῇ στὴ χώρα των ἑλληνικὴ φωνή.

'Ελᾶτε· χρόνια ἀμέτρητα σᾶς καρτερεῖ ἡ
[τρίδα,
τὰ γαλανά της κύματα γιὰ σᾶς κρυφομιλοῦν,
τὰ διαμαντένια ἀστέρια της σκορποῦν χα-
[ρᾶς ἀχτῖδα
καὶ τὰ βουνὰ κ'οἱ βράχοι της κι' ἡ πέτρες
[της γελοῦν.

Ζ†μ†Βέρδην (!!!), 'Ηράκλειον Κρήτης.—Λύσεις ἐλήφθησαν ἀλλὰ . . . . ἀλλάξατε ψευδώνυμον.

'Εσπερίαν Αὔραν, 'Ηράκλειον Κρήτης. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' ὅσα γράφετε καὶ πράττετε ὑπὲρ τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. Θὰ συμμορφοθῶμεν μὲ τὴν ἐπιστολήν σας· αἱ λύσεις σας ἐλήφθησαν.

κ. **Ι. Π. Σταματούλην,** Ξυλόκαστρον. Τὰ ἐλάβομεν καὶ ἀναμένομεν.

κ. **Ι. Παπαχριστόπουλον,** Κέρκυραν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν κολακευτικὴν ἐπιστολήν. Λύσεις ἐλήφθησαν.

κ. **Ι. Δ. Ροντήρην,** Ναύπακτον.—'Ερωτήσατε παρακαλοῦμεν Βάσον διατί ἔπαθεν ὀλικὴν ἔκλειψιν ;

Αἰολίμπτον, Κέρκυραν. Εὐχαριστοῦμεν. Τὸ σταλὲν Λαϊκὸ ἐλήφθη.

κ. **Κ. Λαγουμιτζάκην,** 'Ηράκλειον Κρήτης —Σταλέντα ἐλήφθησαν. Τὰ πρὸ τοῦ διαγωνισμοῦ ὅλα ἠκυρώθησαν· ἐπειδὴ ὅμως θὰ προκηρυχθῇ νέος, στείλατέ τα πάλιν καὶ ὅσα ἐγκριθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν.

κ. **Δ. Ε. Καλιτσουνάκην,** Χανιὰ Κρήτης. Δεχόμεθα προταθεῖσαν συμφωνίαν, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅμως τὰ σταλησόμενα νὰ εἶνε ἐξόχως ὡραῖα.

κ. **'Εμ. Παπαδάκην,** 'Ηράκλειον Κρήτης· 'Ελήφθησαν τὰ σταλέντα.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

'Ο κ. **Ε. Νάτσης** συγχαίρει τὸν κ. Κελεπούρην διὰ τὸ ποίημά του καὶ τὸν ἐρωτᾷ, ἀφοῦ εἶνε τόσον ἔξυπνος, γιατί δὲν λαμβάνει μέρος στὸ σαλόνι ;

'Ο κ. **Κ. Λαγουμιτζάκης,** 'Ηράκλειον Κρήτης, ζητεῖ ἀνταλλαγὴν «κὰρτ-ποστὰλ» μετὰ τοῦ Κουκουβίνου.

Τὸ **Διαβολάκι** εὐχαριστεῖ τὸν Φῶτον Γιοφύλλην διὰ τὰ συγχαρητήριά του καὶ συγχαίρει αὐτὸν ἐπίσης διὰ τὴν ἀπάντησίν του εἰς τὴν ἐρώτησιν «πρῖαι αἱ ἀρχαιότεραι ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες» Προσθέτει δὲ ὅτι παρέλειψεν εἰς τὴν ἀπάντησίν του τὴν γειρόγραφον ἐν 'Ελλάδι «Αἰτωλικὴν 'Εφημερίδα».

Παρακαλεῖ δὲ αὐτὸν καθὼς καὶ πάντας τοῦ ἄλλους οἵτινες κάμνουσιν ἐρωτήσεις περὶ ξένων προσώπων νὰ θέτωσι κατόπιν τοῦ 'Ελληνιστὶ γεγραμμένου ὀνόματος καὶ τὸ εἰς μητρικὴν γλῶσσαν ὄνομά του διότι ἐγείρονται ἀμφιβολίαι εἰς τοὺς λύτας· π. χ. ὁ Ρασὶν παρ' ἄλλοις λέγεται Ρακίνας καὶ ἐγείρεται τώρα ἡ ἀμφιβολία εἰς τὸν λύτην ἐὰν ὁ Ρασὶν εἶνε ὁ Ρακίνας ἢ ἄλλος τις.

'Ο **Φῶτος Γιοφύλλης** εὐχαριστεῖ τὸν Κουκουβίνον ποῦ τὸν διαβάζει μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Μὰ δὲν καταλαβαίνει γιατὶ τὸν «ἔπιακε» ἀπὸ τὰ μαλλιά ; Ἂν θέλει νὰ τοῦ δώσῃ τὸ παρεπίθετον «Μαλλιαρὸς», τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ, γιατί ὁ Φῶτος Γιοφύλλης δὲν καταλαβαίνει τὴ λέξι καθαρά.

'Ο **Αὐγερινὸς** παρακαλεῖ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. νὰ γράφωσι τοῦ λοιποῦ μὲ τὸ καθαρὸν ὄνομά των. Δηλοῖ δὲ ὅτι ἀπορρίπτει αὐτὸς πρῶτον τὸ ψευδώνυμόν του ἐὰν θελήσωσι νὰ ἀπορρίψωσι τοῦτο καὶ 5 τοὐλάχιστον ἄλλοι.

'Ο αὐτὸς **Αὐγερινὸς** παραγγέλλει εἰς τὸν Γκιώνην ὅτι τὸν ἀνεκάλυψε μὲ ὅλον τὸ ψευδώνυμόν του, καὶ τὸν ἐρωτᾷ : δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ἐκάθητο εἰς Κέρκυραν εἰς τὴν ὁδὸν Σουλίου ἐπὶ 10 μῆνας ; Δὲν τὸν λένε ἕνα ἀπὸ τοὺς 45 ;»

'Ο **Αὐγερινὸς** ἐρωτᾷ τὸν Κουκουβίνον· ποῖον εἶνε τὸ ὄνομα καὶ ἡ πατρις του· ἐπίσης στέλει διὰ τοῦ Α.Ο.Δ.Ο. πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὸν ἄγνωστόν του 'Αλέξανδρον Λόντον καὶ εἰς τὸν γνωστὸν φίλον του πνευματιστὴν Ι. Παπαχριστόπουλον, παρακαλεῖ δὲ τοὺς φίλους Γκιώνην καὶ Παπαχριστόπουλον νὰ τοῦ εἴποῦν πῶς τὰ πέρασαν κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον (!) εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων ;

'Ο κ. **Σταματούλης** ἀπαντῶν εἰς τὸν ἐπιφανῆ φίλου τοῦ «Α.Ο.Δ.Ο.» ζητήσαντα νὰ γράψῃ ὅ,τι γνωρίζει περὶ Κατσαντώνη, παραπέμπει τοῦτον εἰς ὅσα ἔγραψε περὶ Λεπενιώτη εἰς τ' «Ἄγραφα» δημοσιευθέντα κατὰ 'Ιανουάριον εἰς τὸ «Α.Ο.Δ.Ο.» καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἀναμείνῃ τὴν διὰ τούτου δημοσίευσιν ἱστορικοῦ σημειώματος «ὁ Βελῆ-Γκέκας», ἐν ᾧ συνοπτικῶς δίδονται πληροφορίαι τινὲς περὶ τοῦ Κατσαντώνη.

'Ο **Κουκουβίνος** τῷ Κεντρὶ «χαίρειν». Τὸ πληροφορεῖ δὲ ὅτι σὰν Λαγὼς μπερδεύει τ' ἀγκάρια του, γιὰ νὰ μὴν τὸν εὕρουν οἱ κυνηγοί. Καὶ τὸ ἐρωτᾷ : Γιατί ζητεῖ τὴν ἀστρονομικὴν διεύθυνσιν τοῦ χωριοῦ του ; Ὅταν ἐπισκευασθῇ τὸ ἀστρολάβιόν του τότε θὰ τὴν λάβῃ.

'Ο **Κουκουβίνος** καμαρώνει καὶ χαίρεται διὰ τὸ Σαλόνι τοῦ «Α.Ο.Δ.Ο.» κι' ἐλπίζει μὲ καιρὸ πῶς μπορεῖ νὰ γείνῃ ὅ,τι ἦτο μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ τὰ Σαλόνια τῆς Madame Ρεκαμιὲ καὶ Ραμπουγιέ.

'Ο **Κουκουβίνος** τῷ κ. 'Ανιχνευτῇ «εὖ φρονεῖν». Τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἔγεινε προφήτης καὶ τὸν εἰδοποιεῖ. ὅτι ὁ κ. Μυριανθούσης ἐρωτηθεὶς περὶ τῶν προφητῶν εἶπεν, ὅτι ἐκ τούτων δώδεκα εἶνε μείζονες, ἰσάριθμοι οἱ ἐλάσσονες, καὶ 250ς ὁ μ. Σαοὺλ, καὶ, κατ' ἀνάγκην—σειρὰν ἀρχαιότητος τάσσεται εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ Σαοὺλ. Καὶ ἐπιλέγει : «Μὰ, φίλε μου, ἡ γκρίνια σου δὲν πάει· ἐπειδὴ βρισκόμεθα σὲ ξένο σπίτι, κι' ἐγὼ ἔφαγα ψωμὶ κι' ἀλάτι μὲ τὸν 'Ανακρέοντα· ἂν εἶσαι πράγματι 'Ανιχνευτὴς, κάνε μου μιὰ χάρι. ἔμπα μέσα σὲ κάποια ἐκκλησιὰ τῆς ἁγιᾶ Μαύρας, ποῦ εἶνε θαμμένος κάποιος Μπούας-Γρίβας ἁρματωλὸς τοῦ παληοῦ καιροῦ πῆγε 'ς τὴν πλάκα του ἀπάνω σκαλισμένο ἕνα κυπαρίσσι καὶ κάτι γράμματα, εἶχε κι' ἀδερφὸ ποῦ ἐτούρκεψε στὸ φανερὸ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ βίός του καὶ νὰ κρατήσῃ τ' ἁρματωλίκι, καὶ τούτη τὴν ἱστορία γράψε 'ς τὸ Α.Ο.Δ.Ο. Κάμε ὅπως σοῦ γράφω καὶ μὴ μὲ κάμῃς καὶ δυσαρεστηθῶ. Νὰ ἤξερες, ὅτι εἶσαι ἐγγονή μου 64ου βαθμοῦ. τί θἄλεγες ; 'Η δική μου καὶ ἡ δική σου γενεὰ κρατιέτ' ἀπὸ τοὺς Κυψελίδας, Βακχιάδας καὶ Λαβδακίδας. Εἴμαστε δηλαδὴ αἷμα καὶ τὸ αἷμα ἱερὸ δὲν γίνεται κι' ἂν γίνεται δὲν πίνεται, ὅπως λέει μιὰ παροιμία.

'Ο **Κουκουβίνος** χαιρετᾷ τὴν δεσποινίδα 'Αλεξάνδραν Γ...καὶ τῆς λέγει ὅτι πολὺ διαβασμένη τοῦ φαίνεται προβάλλουσα αἰνίγματα Βυζαντιακὰ καὶ ζητοῦσα τὴν λύσιν. Ἤθελε νὰ μὴ τῆς χαλάσῃ τὸ χατῆρι. ἀλλὰ δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει ὁ Πλούταρχος γράψας ἐπὶ λέξει «αἰσχρὸν τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότας, τὴν χεῖρα προτείνειν τῷ ἰατρῷ» καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ φαντασθῇ τί ἠδύνατο νὰ τοῦ ψάλλῃ καθ' ἕνας ὅταν μάθῃ ὅτι αὐτὸς μὲ τὰ 66 χρονάκια του ἀσχολεῖται μὲ τὴν λύσιν αἰνιγμάτων. Τῆς λέγει δὲ, ὅτι ἔστειλε καὶ αὐτὸς αἰνίγματα εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο., ἀλλὰ λύσεις δὲν ἀναλαμβάνει. Αὐτὸς 'μοιάζει «σὰν τὸ ἀκόνι ποῦ τροχίζουν τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ψαλίδια. Τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ψαλίδια κόβουν μόνον καὶ τ' ἀκόνια μένουν ἀκόνια» καθὼς εἶπεν ὁ 'Ισοκράτης.

Καὶ ἐπιλέγει ὅτι ἂν θέλῃ νὰ γέλάσῃ ἂς τοῦ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν της ἐφ' ἧς νὰ σημειώσῃ ἰδιοχείρως, καὶ τότε θὰ γελάσῃ μὲ τὴν σκιαγραφίαν ποῦ θὰ τῆς κάμῃ.

'Ο **Κουκουβίνος** συγχαίρει μὲν τὸν κ. Δ. Γ. Τριπογλίδην διὰ τὸν «Μαρμαρωμένο Βασιλιᾶ» μὲ «τὸ 'Ωχρὸ Φεγγάρι». «οἱ 'Οδυρμοὶ» κτλ.· εἶνε πέταλλα ποῦ ἔπεσαν ἀπὸ τὸν Πήγασσόν του μόλις 'βγῆκε ἔξω στὴ Δαύλια κι' εἶδε τὴ Λιάκουρα. Τὸν ἐρωτᾷ δὲ ἂν γνωρίζῃ τί εἶπε ὁ μακαρίτης 'Αφεντούλης ; 'Ηλίβατος ὁ Παρνασσὸς καὶ οἱ θέλοντες νὰ ἀνέλθωσιν ἐπ τούτου πρέπει νὰ ἐπιρρώσωσι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν λουόμενοι εἰς τὰ ἀτέραμνα ὕδατα τῶν γιονοτραφῶν χειμάρρων». «Δὲν σὲ ἀποθαρρύνει οὕτω κρίνων, λέγει, ἀλλὰ σοὶ συνιστᾷ θέλοντι νὰ γείνῃς ὑποφήτης μιᾶς τῶν 'Ελικωνιάδων, νὰ παραμένῃς δύο μῆνας τοῦ ἔτους εἰς τὴν Πάονηθα καὶ ἐκεῖ ἀναστρεφόμενος διηνεκῶς μετὰ ποιμένων καὶ ἀναπνέων τ' ἀέρι τῆς 'Οζιᾶς. θὰ ἐξοντώσῃς τὰ μικρόβια τῆς σούδας τοῦ Φαληρικοῦ ἁλιπέδου. καὶ οὕτω ὑπάρχει πιθανότης ὅτι «ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλεὰς» θὰ ζωντανέψῃ».

'Ο **Κουκουβίνος** ἐρωτᾷ τοὺς ἐν Σπάρτῃ Διοσκόρους—ἀδελφοὺς Σπανοπούλου γιατί δὲν δὲν τοὺς βλέπει πουθενὰ 'στὸ «Α.Ο.Δ.Ο.». Τί ὀργὴ δὲν ἔχει καμμιὰ παληὰ ἱστορία τὸ Κάστρο τῆς Μπαρδούνιας ; Γιατί ἕνα χωριὸ τὸ λένε «Κλαδᾶ» κι' ἓν ἄλλο «Βρέστενα» ; Γιατί δὲν γράφουν τίποτε. γιὰ τὸ Κέραμο τοῦ Παρορίου, τοὺς Βουβάλους. τὴ Μαρμάρα καὶ τὴ βρύσι τοῦ Πετελεήμονα στὸ Μιστρᾶ ; Γιατί δὲν πᾶνε 'στὸν παληὸ Μιστρᾶ ν' ἀνάψουν ἕνα κεράκι εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 'ποῦ σώζετ' ἀκόμη σὲ κάποια ἐκκλησοῦλα περίμορφη δεξιὰ μεριὰ καὶ πρὶν 'μποῦμε μέσ' τὴν ἐκκλησιά ; Λησμόνησαν ὅτι εἶνε πατριώτης των ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς μας ; Γιατί δὲν γράφουν ἂν σώζετ' ἀκόμη τὸ λιθάρι 'ποῦ ἔβαψ' ἀπ' τὸ αἷμα 'ποῦ ἐστάλαζ' ἀπάνω του ὅταν οἱ Τοῦρκοι στὰ 1769 ἔσφαξαν σὰν ἀρνὶ τὸ Μητροπολίτη **'Αναγνία Λομπαδάρη ;** Περιμένει ὁ **Κουκουβίνος** ἀπὸ Σᾶς πολλὰ διὰ τὸ «Α.Ο.Δ.Ο.».

'Ο **Κουκουβίνος** λέγει εἰς τὸν 'Αρτανιὰν ὅτι τὰ δύο προβλήματατά του (φυλ. 128)25) ἐλήφθησαν ἀπὸ κάποιο μαθηματικὸ βιβλίο ποῦ τὸ ξέρουν καὶ οἱ δύο. 'Εν τούτοις τὸν ἐπαινεῖ διότι ἔχει φίλους τὰ βιβλία. ἀλλὰ ὅ.τι πέρνουνε ἀπὸ τὰ βιβλία πρέπει νὰ τὰ σερβίρουμε κάπως καλλίτερα ψημασμένο· διατί τότε ἔχει χάρι. Ἂς φαντασθῇ ποίαν ἐντύπωσιν θὰ προξενήσῃ εἰς μίαν φιλικὴν-οἰκογενειακὴν συναναστροφὴν. ὁ κ. Χατσιδάκις, ἐάν. προτείνῃ σὰν τὸν 'Αρτανιὰν τὴν λύσιν τοῦ ξηροῦ προβλήματος ληφθέντος ἐκ τῶν Κωνικῶν Τομῶν τοῦ Εὐκλείδου. ἢ ὁ κ. Χρηστομάνος διδάξῃ χημείαν διὰ τῶν γνωστῶν εἰς τοὺς χημικοὺς τύπων καὶ συμβόλων. Τὸ καλλίτερον ἐπὶ τοῦ προκειμένου. εἶνε νὰ εἴμεθα σοβαροὶ μὲν πάντοτε. ἀλλὰ καὶ νὰ φαινώμεθα τοὐλάχιστον ὅτι δὲν ἐκλαμβάνομεν τοὺς μεθ'ἡμῶν συναντωμένους ἐν ταῖς συναναστροφαῖς ὡς μαθητὰς τῆς β' καὶ γ' τάξεως τοῦ γυμνασίου. καὶ νὰ μὴ προβάλλωμεν εἰς τούτους τὴν λύσιν προβλημάτων ξηρῶν καὶ ἀνουσίων. Καὶ ἐπιλέγει, ὅτι τοῦ ἀρέσκουν πολὺ. παρα πολὺ τὰ προβλήματα. ὅπως τὰ θέτουν ὁ φίλος του κ. Φῶτος Γιοφύλλης. ὁ κ. Αὐγερινός, ὁ κ. Ζήτα Κρούπ. ὁ Μπερτολδῖνος.

'Ο ἴδιος ἐρωτᾷ τὸν Φῶτον Γιοφύλλην πῶς ἀφοῦ ἔφαγε βατράχους διότι, ὡς γράφει εὗρες νοστιμώτατα τὰ μηράκια τούτων. μήπως εὗρε καμμίαν διαφορὰν γεύσεως ἀπὸ τὰ μηράκια τῶν λιμναίων βατράχων τῶν ποταμίων ποιούτων καὶ τῶν τελματοδιαίτων ; Τὰ μηράκια τῶν βατράχων δύνανται οἱ χωρικοὶ τοῦ Σκοιπεροῦ νὰ τρώγουν κατὰ Τετάρτην καὶ Παρασκευήν ; 'Υπάρχοντος ἐν 'Ελλάδι καὶ ἄλλου εἴδους βατράχου χερσαίου (κοινῶς Βούζα-Ξερόβουζα) εἶνε ἀκίνδυνα τὰ μηράκια τούτου ; Τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν. ἀπευθύνει διότι τὰ βατριχίδια τοῦ εἴδους τούτου. τρωγόμενα παρὰ βοῶν. προβάτων προκαλοῦσιν ἀσφαλῶς δηλητηρίασιν τούτων. τὰ δὲ δήγματα τῶν ἡλικιωμένων βατράχων ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων προκαλοῦσι τοπικὰς φλεγμονὰς καὶ ἐξελκώσεις δυσιάτους. Καὶ ἀναμένει νὰ γράψῃ κάτι τι καὶ περὶ χελωνοφαγίας καὶ διατί τὸ παραλίμνιον χωρίον ὀνομάσθη Σκοιπερό.

'Ο ἴδιος χαιρετᾷ τὸν Ζήτα Κρούπ εὖ πράττειν. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ δὲν γκρινιάζεις ἀλλὰ στέλλεις προβλήματα μὲ κάποιο γοῦστο· ποὸς εὐχαρίστησίν του λύει κι' αὐτὸς ἕνα μόνον. Τὸ χωριὸ ποῦ φανερώνει τὴν κατάστασιν τῆφ 'Ελλάδος εἶναι τὰ Χάλια καὶ ἡ Λίμνη. ἡ δὲ δεικνύουσα τοὺς λύκους εἶναι ἡ 'Υ-λίας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΥ

ὅστις κατὰ προχθεσινὰ πρὸς τὰς ἐφημερίδας τηλεγραφήματα ἀνεκάλυψε τὸ φάρμακον τῆς φθίσεως.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ